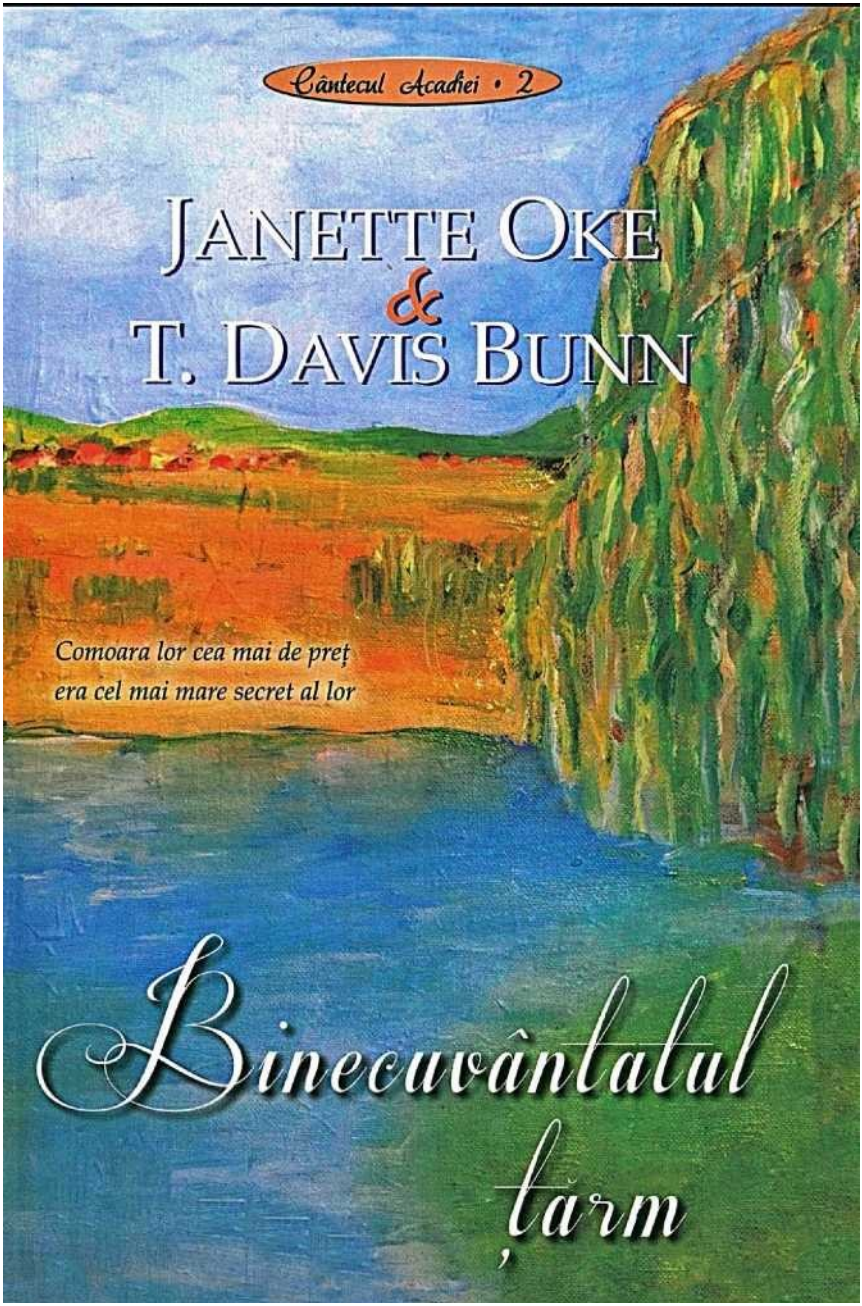
Cântecul Acadiei • 2
JANETTE OKE
&
T. DAVIS BUNN
Comoara lor cea mai de preț
era cel mai mare secret al lor
Binecuvântatul
ținut

Janette Oke
&
T. Davis Bunn

Binecuvântatul ţărm

Traducere de Mihaela Tocuţ

Casa Cărţii, Oradea
2012

Copyright © 2000 by Janette Oke and T. Davis Bunn
Originally published in English under the title
The Sacred Shore
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group.
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Binecuvântatul ţărm
de Janette Oke şi T. Davis Bunn
Copyright © 2012 Editura Casa Cărţii
O. P. 2, C.P. 30.
410670, Oradea
Tel. / Fax: 0259 – 469057; 0359 – 800761; 0728 – 874975
E-mail: infoecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Oke, Janette
Binecuvântatul ţărm / Janette Oke şi T. Davis Bunn; Trad.: Mihaela Tocuţ. — Oradea: Casa Cărţii, 2012
ISBN 978 – 606 – 8282 – 37 – 4
I. Bunn, Davis
II. Tocuţ, Mihaela (trad.)
821.111 – 31 = 135.1
Traducerea; Mihaela Tocuţ
Editarea: Rodica Bogdan
Tehnoredactarea; Timeia Viman

Coperta: Adrian Mihocaş
Desenul de pe copertă: Andrada Pleşa

Această carte îi este dedicată Laurei Lohmeyer,
o prietenă deosebită şi o cititoare pasionată,
care acum, la vârsta de şaisprezece ani,
se află în mâinile Sale.

JANETTE OKE, născută în localitatea Champion din provincia canadiană Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din prerie, a crescut înconjurată de dragoste şi voie bună. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a cunoscut pe Edward, actualul său soţ, cu care s-a măritat în mai 1957, După ce au slujit ca pastori în mai multe biserici din Indiana şi Canada, soţii Oke au petrecut câţiva ani în Calgary, unde Edward a fost cadru universitar, iar Janette a continuat să scrie. Janette Oke a scris peste cincizeci de cărţi, atât pentru copii, cât şi pentru adulţi, cărţi ce s-au vândut în peste douăzeci şi două de milioane de exemplare.

Soţii Oke au trei fii şi o fiică, toţi căsătoriţi, iar acum se bucură de cei doisprezece nepoţi ai lor. În prezent, Edward şi Janette trăiesc în apropiere de Didsbury, Alberta, şi sunt membri activi în biserica locală.

T. DAVIS BUNN, născut în statul Carolina de Nord, este un fost om de afaceri. Pe parcursul carierei sale internaţionale, a vizitat peste patruzeci de ţări din Europa, Asia şi Orientul Mijlociu. Scrierile sale, din care nu lipsesc niciodată romantismul, istoria şi intrigile, îi captivează în continuare pe cititorii de toate vârstele şi nivelurile de exigenţă. În prezent, trăieşte în Anglia, în apropiere de Oxford, împreună cu soţia sa, Isabella.

PROLOG

Din penumbra bucătăriei, Catherine o văzu pe Anne trecând prin faţa ferestrei deschise. Îi fu suficient să arunce o singură privire asupra chipului delicat, încadrat de plete negre, al fiicei sale pentru a şti unde se ducea Anne. Vru să o strige, să-i spună că este timpul să pregătească masa de seară, dar se abţinu. Deşi în astfel de vremuri îi venea întotdeauna greu să o lase să plece de acasă neînsoţită, instinctul matern îi spunea că trebuie să îi acorde fiicei sale aceste câteva clipe de singurătate.

Fiica ei. Se apropie de fereastră şi urmări silueta zveltă îndepărtându-se pe uliţa satului. Anne se îndrepta spre promontoriul înalt de pe ţărm, de unde putea admira în voie panorama amplă ce se desfăşura în toate direcţiile. Apele de un albastru strălucitor ale golfului Fundy se uneau cu cele ale golfului Cobequid chiar dincolo de capătul satului. Anne prinsese drag de locul acesta încă de la o vârstă fragedă, pe când obişnuia să vină aici împreună cu bunicul ei. Încă de atunci îşi alesese un loc preferat: trunchiul unui copac bătrân. Catherine îi însoţise de câteva ori şi ştia că Anne găsea în continuare un refugiu pe acest promontoriu, unde putea să şadă pe buşteanul ei preferat şi să fie singură cu gândurile sale.

„Oare la ce s-o fi gândind astăzi?” *se* întrebă Catherine când Anne ieşi din câmpul său vizual. Avea deja optsprezece ani. Nu mai era o copilă, ci o domnişoară, liniştită şi totodată luminoasă. Cu toate acestea, existau

momente ca azi, când fata se afunda într-o tăcere ce părea să se strângă în jurul ei ca un giulgiu, iar privirea îi devenea gravă şi de nepătruns, ca a unei femei bătrâne. În astfel de momente, Anne obişnuia să plece de acasă şi să cutreiere împrejurimile satului de una singură.

Catherine se întrebă încă o dată dacă procedaseră bine. Oare fusese corect să-i vorbească atât de timpuriu despre originea ei? Să îi spună că părinţii ei sunt francezi şi că familiile făcuseră schimb de prunci pentru ca ea să poată fi consultată de un medic englez, după care, în urma tragicei expulzări a francezilor acadieni, pierduseră orice legătură cu părinţii ei naturali? Nu fuseseră oare adevăruri prea grele pentru un copilaş? După îndelungi frământări, împreună cu Andrew ajunseseră la concluzia că-i bine să-i spună toate aceste lucruri cât era încă la o vârstă fragedă, pentru a le putea accepta cu încrederea de care numai un copil este în stare. Dar fusese oare o alegere înţeleaptă? în astfel de momente, când chipul lui Anne era brăzdat de tristeţea tăcută a golului din viaţa ei, Catherine nu era deloc sigură de răspuns.

O năpădiră alte amintiri, mult prea dureroase pentru a putea zăbovi mult timp asupra lor, aşa că reveni, cu mişcări mecanice, la pregătirea cinei. În mintea ei existau numeroase alte întrebări, la care nu mai avea curajul să se gândească.

CAPITOLUL 1

Lui Charles Harrow, îi displăcu locul încă înainte de a pune piciorul pe uscat. În ochii lui, Halifax era un oraş zgomotos, urât şi lipsit de orişice farmec. Priveliştea i se părea cu totul respingătoare. Soarele strălucea de pe povârnişurile dinspre apus deasupra oraşului ce se ridica în trepte îmbâcsite şi dezordonate dincolo de port. Gloata

ce se îmbulzea în piaţa portului era obligată să îşi croiască drum printre soldaţi şi turme de dobitoace. Era o gălăgie infernală. De peste tot se auzeau bocănituri de ciocane, hârşâit de fierăstraie, strigăte şi mugete. Praful iscat de meşteşugari era atât de gros, încât îi aminti de furtuna pe care o înfruntase de curând pe ocean. Strănută în batistă şi fu cuprins de dorinţa fierbinte de a se vedea înapoi în Londra, departe de aceste colonii neîmblânzite şi necivilizate. Era furios din cauza acelei întorsături a sorţii care îl obligase să vină aici. Era obişnuit să facă doar lucrurile ce-i plăceau, iar această călătorie nu se număra defel printre ele.

— Pe legea mea, dacă aceea nu-i chiar corabia *Pride of Weymouth*! exclamă căpitanul, ajungându-l din urmă. Iată cum stă ancorată acolo, senină ca o zi de primăvară, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu credeam că o vom mai vedea vreodată!

Lordul Charles, cel de-al optulea conte de Sutton, pufni nemulţumit. Nu avea niciun sens să îşi deplângă încă o dată soarta.

Supravieţuise călătoriei. Traversase oceanul. Aşa că trase zgomotos aer pe nări şi îi răspunse căpitanului mai mult din politeţe decât din interes pentru subiectul abordat.

— Fiul dumneavoastră se află pe vasul acela, dacă nu mă înşel?

— Chiar aşa. Asta dacă nu a fost cumva măturat de pe punte precum cei doi servitori ai domniei voastre. Flăcăul s-a îmbarcat ca aspirant, trecând peste voia maicăsii. Are unsprezece ani, e prâslea familiei. Voi pune capul pe pernă mai liniştit dacă aflu că este teafăr şi nu va trebui să mă întorc acasă şi să-i spun neveste-mii că i s-a prăpădit băiatul pe ocean.

Charles Harrow oftă din greu şi privi cu ochii mijiţi

tumultuoasa capitală a coloniei numite Noua Scoţie. Oraşul Halifax clocotea, amenințând să dea pe dinafară. *Servitorii mei*. Cel mai vârstnic îi fusese ca un al doilea tată. Fiind alături de Charles de când era copil, încă dinainte ca tatăl său să moară şi să îi lase moştenire domeniile, banii şi puterea familiei, bătrânul servitor ţinuse morţiş să îl însoţească şi în această călătorie. Iar acum era mort, victimă a furtunii din care Charles nu sperase ca vreunul dintre ei să scape cu viaţă.

— Au fost clipe în care am crezut că vom ajunge cu toţii pe fundul mării, mărturisi căpitanul, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Întorcându-se cu faţa spre el, Charles observă că în barba bărbatului erau mult mai multe fire albe decât la începutul voiajului.

— Încă mi se pare straniu să nu văd ţurţuri lungi cât braţul atunci când mă uit la velatură, spuse el.

— Nu degeaba traversările până la Halifax sunt în continuare rare în această perioadă a anului. Dar aţi reuşit, domnule, şi iată-vă aici acum, când vârfurile dealurilor sunt încă acoperite de mantaua albă a iernii – adăugă căpitanul, încercând să schiţeze un zâmbet. Iată o poveste pe care o puteţi spune nepoţilor.

Nepoţi. La auzul acestei remarci nefericite, care îi aminti de motivul pentru care întreprinsese un periplu atât de periculos, Charles scrâşni din dinţi.

— Trebuie să plec, mormăi el.

— Am să vă pun la dispoziţie doi mateloţi pentru transportarea bagajelor, spuse căpitanul, înclinându-şi capul în semn de salut. Indiferent de motivul care v-a adus aici, nădăjduiesc să aveţi noroc.

— Mulţumesc, zise Charles Harrow, întorcând salutul formal al căpitanului, după care începu să coboare pe pasarelă, urmat de doi marinari ce cărau un cufăr

voluminos şi o mulţime de saci.

Când puse piciorul pe uscat, pentru prima dată în două luni de zile, calea îi fu tăiată de o turmă de oi mânată de un cioban exact în direcţia lui şi fu cât pe ce să se ducă de-a berbeleacul. Dacă unul dintre mateloţi nu i-ar fi sărit prompt în ajutor, ar fi căzut cât era de lung în zloata drumului. În timp ce aştepta ca marinarii să-i ridice cufărul din noroi, îl cuprinse din nou dorinţa de a se vedea cumva înapoi în Londra.

Dar era în van. Soarta îi jucase o festă teribilă şi, iată-l acum aici. Lipsit de puterea conferită de avere, de confortul de acasă şi chiar şi de compania celor mai loiali servitori ai săi. Trăgea doar nădejde să rezolve cât mai grabnic această chestiune şi să…

— Lordul Charles? Sunteţi lordul Charles?

— În persoană.

Cel care întrebase, un tânăr murdar de noroi din cap până în picioare, îşi ridică zelos pălăria şi făcu o reverenţă din cale-afară de adâncă şi de stângace.

— Winston Groom, în slujba dumneavoastră, milord. Domnul guvernator Lawrence vă transmite adânca sa consideraţiune şi regretă că nu se poate afla aici, pentru a vă întâmpina personal, dar a fost chemat cu nişte treburi urgente în interiorul ţinutului.

— Am înţeles. Ce-ar fi s-o luăm pe un făgaş mai sigur? întrebă Charles, arătând spre o altă turmă de oi care se îndrepta spre ei.

— Desigur, sir. Pe aici. Omul se înclină şi se îndreptă de spate, ca şi cum, copleşit de poziţia socială a lui Charles, căuta să-l conducă şi să-l urmeze în acelaşi timp. Winston Groom îi amintea lui Charles Harrow de câinii bătuţi de stăpânii lor.

— Aţi avut o călătorie plăcută, sir?

— Ei, nu fi prostuţ! Traversarea Atlanticului de Nord

este neplăcută în orişice perioadă a anului. Iar în martie şi aprilie, o astfel de călătorie este de-a dreptul înfiorătoare.

— Desigur, sir, vă rog să acceptaţi umilele mele scuze, sir. Cei de pe vasul *Weymouth* se temeau că nimeni de pe corabia domniei voastre nu va scăpa cu viaţă.

Tânărul părea să fie îmbrăcat după ultima modă din colonii. Avea gulerul cămăşii scrobit şi haina îmblănită, dar îmbrăcămintea îi era la fel de împroşcată cu noroi precum cizmele.

— Domnul guvernator Lawrence va fi încântat să afle că aţi supravieţuit călătoriei, spuse el.

— Există vreun han mai acătării în oraşul acesta? Sau ceva ce să aducă a hotel?

— Da, chiar într-acolo ne îndreptăm, milord, răspunse tânărul, conducându-i pe Charles şi pe cei doi mateloţi tăcuţi pe trotuarul din lemn.

Tălpigele marinarilor răsunau puternic pe scândurile trotuarului supraînălţat. Ultimele urme ale iernii îşi făceau simţită prezenţa peste tot: lângă pereţii dinspre nord ai clădirilor tronau mormane de zăpadă murdară; de copertină atârnau ţurţuri ce abia acum începeau să se topească; maroniul dealurilor din depărtare era încă acoperit în mare parte de albul omătului; caii înhămaţi la căruţele şi trăsurile de pe strada principală din Halifax aveau încă părul lung şi aspru, pentru a fi protejaţi de frigul iernii. Charles îl urmă pe tânăr, croindu-şi cu greu drum printr-o intersecţie aglomerată. Trebui să se ferească din calea mai multor căruţe de marfă, a trei cai năclăiţi de noroi şi a doi flăcăiandri ce trăgeau după ei o jumătate de duzină de porci legaţi cu căpestre de sfoară. Erau cei mai mari porci pe care îi văzuse vreodată, nişte dihănii grosolane ce se potriveau de minune cu oraşul.

Într-un sfârşit ajunseră la destinaţie.

— Poftiţi înăuntru, milord, spuse cu emfază Winston

Groom, deschizând o uşă cu vitraliu înflorat.

Hotelul era atât de nou, încât mirosul de cherestea persista încă puternic în aer. Podeaua era lustruită cu ceară, în candelabru ardeau lumânări de seu, iar proprietarul îl întâmpină cu o plecăciune. Charles răsuflă uşurat pentru prima dată de când pusese piciorul pe uscat. În sfârşit, un loc care aducea a civilizaţie.

— Bine aţi venit, milord! Cu permisiunea domniei voastre, v-am pregătit cele mai bune odăi, spuse proprietarul hotelului, făcând încă o plecăciune.

Charles fu condus pe scara centrală până la etaj. După ce inspectă odăile, acesta se declară mulţumit şi îi expedie pe marinari, răsplătindu-i cu câte un penny de argint pe fiecare. La vederea sumei, Winston Groom căscă ochii cât cepele. Atât i-a fost de ajuns lui Charles pentru a înţelege că loialitatea tânărului putea fi lesne cumpărată.

— Milord, tocmai pregătim o pulpă de porc la frigare, o tocană din cele mai bune legume rămase de peste iarna şi o pâine la cuptor, spuse hangiul.

La gândul mâncării proaspete, Charles simţi că îi chiorăie maţele.

— Fructe bănuiesc că nu aveţi.

Trăsăturile ascuţite ale proprietarului păreau a fi mai potrivite pentru un contabil decât pentru un hangiu. Acesta izbucni într-un râs degajat şi uşor aspru, specific coloniştilor.

— Şi nici nu vom avea pentru încă o lună, răspunse el. Până când n-au să ajungă în port primele vase din coloniile sudice.

— Prea bine. Atunci am să primesc orice îmi recomanzi, răspunse Charles, întorcându-se apoi spre funcţionarul trimis de guvernator, ce aştepta smerit lângă pat. Numele dumitale este Groom, dacă am reţinut bine?

— Da, milord. Winston Groom, răspunse tânărul

sfrijit, ploconindu-se.

— Aş vrea să stăm de vorbă între patru ochi, dacă nu te deranjează.

Tânărul făcu ochii mari. Gândul că avea să poarte o discuţie confidenţială cu un conte era clar că îl făcea să se simtă din cale-afară de flatat.

— Sunteţi prea amabil, domnule.

— Nicidecum. Nicidecum, spuse Charles, îndreptându-se către scări şi făcându-i semn să îl însoţească. Tinere Groom, dumneata trebuie să cunoşti bine colonia. Ia spune-mi, ai auzit povestindu-se despre un alt bărbat ce poartă numele de Harrow?

Paşii tânărului deveniră nesiguri, şi acesta se sprijini de balustradă.

— Nu sunt… Nu sunt sigur, sir.

Ba era. Charles era cât se poate de convins de asta.

— Ei, hai să fim serioşi! Un om care se bucură de încrederea guvernatorului trebuie să fi auzit ceva, de asta nu încape îndoială. Numele său este Andrew Harrow. Trebui să se fi pomenit numele acesta atunci când căpitanul vasului *Weymouth* a dat de ştire că eu călătoresc pe cealaltă corabie a companiei.

Winston nu răspunse imediat. Îl urmă tăcut prin holul hotelului şi, când se aşezară lângă foc, pe câte un scaun înalt, Charles văzu că tânărul avea fruntea încreţită de încordare. Acesta voi să spună ceva, apoi se răzgândi, ocolindu-i privirea în tot acest timp. Pentru Charles, şovăiala lui era un răspuns cât se poate de clar.

— Andrew Harrow, repetă el, momindu-l pe Groom cu tonul său aparent blând şi jovial. Fost căpitan, ce şi-a dat demisia din funcţia de comandant al garnizoanei din fortul Edward în urma expulzării acadienilor. Umblă vorba că ar fi fost obligat să demisioneze pentru că începuse să trezească suspiciuni, motiv pentru care a căzut în

dizgraţie.

— Se… Se poate să fi auzit ceva despre asta, milord.

— Bineînţeles că ai auzit, spuse Charles pe acelaşi ton binevoitor şi vesel, ca şi cum ar fi discutat despre vreme într-o zi frumoasă de vară, după care, pentru a-şi ascunde nerăbdarea, îşi mută privirea înspre foc. Înţeleg că fratele meu ar fi fost plecat în coloniile americane pentru o vreme. Împreună cu soţia sa, pare-mi-se – o femeie pe care a cunoscut-o şi cu care s-a căsătorit acolo, în Edward. Boston a fost destinaţia lor, dacă nu mă înşel.

Dar atenţia tânărului fusese acaparată de ceea ce auzise puţin mai devreme.

— Aţi spus cumva „*frate*”, milord?

— Întocmai. Andrew Harrow este singurul meu frate.

Îi venea din cale-afară de greu să îşi păstreze tonul jovial, dar n-avea încotro. A fost nevoit să îşi ascundă ruşinea şi să se supună acelei călătorii înfiorătoare pentru a ajunge într-un loc în care se jurase că nu avea să pună piciorul cât va trăi. Pentru a-l găsi pe omul care reprezentase cea mai mare ameninţare din viaţa lui, pe fratele pe care se jurase să îl uite pe veci. Cât de mult se înşelase. În atât de multe privinţe. Cu toate acestea, continuă să vorbească pe un ton degajat, privind înspre foc.

— Andrew a studiat la un seminar din Boston. Am primit o scrisoare din partea directorului şcolii prin care mi s-a confirmat acest lucru şi faptul că s-a reîntors aici, în Noua Scoţie. Dar de atunci i-am pierdut urma.

— Domnul guvernator Lawrence a pomenit ceva despre… Despre un fost căpitan cu acest nume, recunoscu şovăind Winston Groom.

— Bănuiam că a făcut-o. *Nădăjduiam* să o facă.

Cu dezinvoltură, scoase de sub vestă o punguţă confecţionată dintr-o piele fină, prinsă cu un şnur. O

mângâie, făcând să zornăie bănuţii de aur din interior.

— Mă întrebam dacă ţi-aş putea cere o favoare, tinere Groom.

— Orice, milord, răspunse prompt tânărul gălbejit, ascultând fascinat clinchetul aurului, cu ochii aţintiţi asupra punguţei. Orice pe faţa pământului.

Charles cântări punguţa în palmă.

— Am venit să-l găsesc pe fratele meu, Andrew. Trebuie să ştiu unde să caut.

— Domnul guvernator spune că nu a mai auzit nimic despre el după expulzare, milord. Şi asta s-a întâmplat cu optsprezece ani în urmă.

— Ştiu, făcu Charles, săltând încă o dată punguţa în palmă. Dar nu mă îndoiesc că un tânăr talentat şi ambiţios, care doreşte să îşi îmbunătăţească poziţia în societate, poate să afle mai multe.

— Eu… Poate că… Hm… Da, milord, se bâlbâi Winston, lingându-şi hulpav buzele. Cred că s-ar putea să ştiu de unde să încep.

— Atunci îngăduie-mi, te rog, să contribui la cercetările dumitale cu această sumă modică, spuse Charles înmânându-i punguţa şi privind amuzat febrilitatea cu care tânărul începu să o pipăie cu degetele sale uscăţive, în încercarea de a număra bănuţii de aur. Vei primi de două ori mai mult dacă reuşeşti să afli în decurs de o săptămână unde se află fratele meu.

CAPITOLUL 2

Aici. Lasă-mă să cobor aici!

— Pot să te las mai aproape de casă.

— Nu. Te rog, Jean, opreşte aici, să nu…

Cuvintele i se stinseră nerostite pe buze.

— Să nu te vadă sătenii cu mine, îi termină Jean

fraza, mânios.

— Nu e vorba de săteni, răspunse Nicole pe un ton calm, încercând să evite o nouă ceartă. E vorba de părinţii mei. Ştii foarte bine că, dacă suntem văzuţi împreună, vestea are să ajungă la urechile lor înainte de a ajunge eu acasă.

Îi privi cu atenţie chipul. Deşi rugămintea ei îl înfuriase, Jean Dupree se conformă. Conducea luntrea cu aceeaşi dibăcie cu care mânuia puşca, arcul, furca de pescuit sau năvoadele. Era singurul bărbat din Vermilionville care se putea măsura la vânat sau la pescuit cu tatăl fetei. Concursurile de tragere organizate în cadrul bâlciurilor erau câştigate, fără excepţie, ori de unul, ori de celălalt. Totuşi, această rivalitate nu era nici pe departe motivul pentru care Nicole tăinuia desele întâlniri cu Jean Dupree.

Jean trase barca într-un loc fără stufăriş de pe malul râului. Nicole coborî cu uşurinţă din luntre, apoi se întoarse şi îl privi cu un zâmbet cald.

— M-am simţit minunat astăzi.

Din fericire, zâmbetul avu efectul dorit, şi supărarea lui Jean dispăru ca prin farmec, la fel de rapid ca o ploaie de vară.

— Spune-mi care este răspunsul tău.

— Of, Jean…

Tânărul îşi încreţi fruntea, dar de astă dată, în joacă.

— Spune-mi, Nicole.

— Te iubesc din toată inima, zise ea într-o franceză melodioasă şi, preţ de o clipă, chiar crezu ce spune.

— Atunci spune-mi că ai să fii soţia mea.

Fata avea cuvintele pe buze, gata să fie rostite, iar ea era pregătită să îşi mărturisească iubirea şi să facă în sfârşit acest pas, după ce tărăgănase lucrurile timp de şase luni de zile şi se certaseră de nenumărate ori din cauza

asta. Totuşi, când deschise gura să vorbească, îşi simţi inima strânsă într-un văl de nesiguranţă, fin ca firele de Tillandsia[1] care atârnau deasupră-i. Auzi în adâncul ei o voce, blândă ca uguitul porumbeilor din acest ţinut mlăştinos din sudul Louisianei, care o îndemna încet să nu se pripească. Deşi avertizarea fusese abia şoptită, ea se dovedi îndeajuns de puternică pentru ca Nicole să îşi reprime cuvintele şi să fie cuprinsă de încordare.

Jean era un bărbat pătimaş, care se aprindea repede. Mânia punea stăpânire pe el cu iuţeala fulgerului, şi atunci ochii i se întunecau numaidecât, ca cerul pe timp de furtună. Totuşi, acum nu părea să fie furios. Doar resemnat. Şi ăsta era cel mai groaznic lucru cu putinţă.

— Hotărârea îţi aparţine, Nicole.

— Ai să primeşti răspunsul meu în curând, îţi promit.

Totuşi, de data aceasta promisiunea nu era de ajuns. Rostise cuvintele acestea de atâtea ori până acum, încât ele nu mai aveau valoare pentru niciunul dintre ei.

— Jean, prietenii tăi mă înfricoşează, reuşi ea să mărturisească într-un târziu, cu buzele strânse din cauza tumultului său interior.

Îi mai spusese lucrul acesta. Dar nu destul de des, şi asta pentru că Jean Dupree lua orice jignire adusă prietenilor săi ca pe un afront personal. Totuşi, tânărul nu se mânie nici de astă dată.

— Nicole, ăsta-s eu.

— Da, iar eu îl iubesc pe Jean Dupree. Din tot sufletul, răspunse ea, apucând o ramură mai joasă pentru a se putea apropia mai mult de barcă. Jean al meu este blând şi are o inimă de aur. Jean al meu râde, cântă şi mă

---

1 Tillandsia usneoides (spanish moss, în lb. engl.), plantă asemănătoare cu lichenii, dar nefiind parazită, care atârnă de copaci, formând uneori o masă densă, cu lungimi de până la 6 m. Creşte cu precădere în zonele mlăştinoase (n.ed.).

iubeşte.

— Şi prietenii mei cântă.

— Da, dar toate cântecele lor sunt despre bătălii şi vărsare de sânge. Ei cântă despre răzbunare.

— Şi tu îi urăşti pe englezi la fel de mult ca mine. La fel ca oricare dintre noi.

Nicole înţelese că nu are niciun rost să insiste. Ştia că el nu avea să se schimbe. Că nu va renunţa la prietenii săi, nici măcar de dragul ei. Razele soarelui străpunseră ca o sabie coroana deasă a arborilor ce o adăposteau, căzând cu sclipiri verzi-aurii pe luciul aproape nemişcat al râului Vermilion. În acel moment, Nicole realiză că nu spunea din nou aceste lucruri în încercarea de a-l schimba pe Jean. Le spunea pentru a-i explica de ce erau nevoiţi să se despartă.

Simţi că îi trece un fier roşu prin inimă. Durerea era atât de bruscă şi de intensă, încât simţi că îi este peste puteri să o îndure. Aşa că făcu încă un pas în faţă şi continuă să vorbească.

— Jean, prietenii tăi sunt periculoşi. Îi jefuiesc pe toţi noii veniţi, francezi, spanioli şi englezi deopotrivă. Nu, măcar de data asta nu mă întrerupe, te rog, te implor! Ascultă ce vreau să-ţi spun.

El îi dădu ascultare şi de această dată. În momentul acela, vânticelul blând de sfârşit de aprilie se înteţi brusc, prevestind parcă o schimbare iminentă, pe care tânărul păru să o sesizeze. Îşi aşeză vâsla pe genunchi şi rămase tăcut. Nemişcat. Vigilent.

— Tu eşti un om cu două feţe. Mama mi-a spus lucrul acesta de nenumărate ori, dar eu nici n-am vrut să aud pentru că întotdeauna am crezut că se referea la faptul că eşti un om slab. Dar acum înţeleg că ea nu se referea defel la asta. Ai într-adevăr o fire înşelătoare, Jean. Pe de o parte, ai o inimă mare şi un zâmbet pe măsură. Eşti puternic şi bun şi într-o bună zi ai să fii un soţ desăvârşit.

O privea cu concentrarea unui vânător. Era atent la ea cu întreaga sa fiinţă.

— Dar?

— Dar ai şi o parte întunecată, spuse ea luând aer în piept. Îţi spun asta pentru că te iubesc, Jean.

De data aceasta el nu vociferă, nu plecă valvârtej, nu negă lucrurile de care înainte nici nu voia să audă.

— Oricine a trecut prin ce am trecut eu are o parte întunecată. Altfel nu ar fi putut să supravieţuiască.

— Tatăl meu a trecut prin ce ai trecut tu, răspunse ea cu simplitate.

În vocea ei nu se simţea nicio urmă de reproş. Doar tristeţe. Deşi îi venea greu, începea să înţeleagă din ce în ce mai clar motivele pentru care părinţii ei nu voiau ca ea să fie curtată de neînfricatul Jean Dupree.

— Tata şi mama deopotrivă. Au pribegit vreme de opt ani înainte să ajungă într-un sfârşit aici. Ştii povestea la fel de bine ca mine. Am fost printre primii colonişti acadieni din Louisiana. Când am sosit noi, aici nu era mai nimic. Locul era chiar mai sălbatic decât atunci când aţi ajuns voi. Nu, te rog, Jean, nu mă întrerupe! Nu de data aceasta. Te implor!

— Spune tot ce ai de spus, zise el, vizibil mişcat de rugămintea ei fierbinte.

Era o după-masă înăbuşitoare de aprilie, ce amintea mai degrabă de arşiţa lunii lui cuptor. Nicole trase cu greu aer în piept şi continuă.

— Dacă rămâi alături de prietenii tăi, ai să te schimbi. Când eşti cu ei, iese la iveală partea ta întunecată. Şi în acele momente eu nu pot să te iubesc, Jean. În acele momente mă înfricoşezi. Pentru că atunci pari să le absorbi toată răutatea, mânia şi setea de aventură. Când te văd împreună cu ei, am impresia că eşti în stare de orice.

— Şi chiar sunt, răspunse el, dând solemn din cap. Împreună cu ei, nimic nu este imposibil. Nici chiar o revoltă împotriva englezilor.

Tocmai aceste cuvinte erau motivul pentru care tatăl ei avea dreptate. Îl privi cu durere pe singurul bărbat pe care îl iubise vreodată.

— Nu pot să mă mărit cu un bărbat care urzeşte o revoltă, spuse ea cu inima zdrobită.

Jean încremeni. Cuvintele îl loviseră ca o palmă peste faţă. Totuşi, nici acum nu simţea mânie. Rămase vigilent, ca un vânător ce îşi pândeşte prada.

— Am să mă gândesc la ce mi-ai spus, Nicole. Doar fii bună şi mai spune-mi o dată.

De data aceasta ea clătină tristă din cap şi îi întoarse spatele fără să zică un cuvânt. În timp ce se îndepărta, îl auzi strigând-o. Îşi şterse lacrimile de pe obraz, dar nu se întoarse. Ştia că dacă s-ar întoarce, ar ceda. Ar alerga înapoi la el, s-ar arunca în braţele lui şi l-ar lăsa să o ducă unde vrea el. Oriunde, atâta timp cât acolo puteau să rămână împreună. Şi asta chiar dacă ea ştia că era greşit şi că relaţia lor s-ar sfârşi tragic. Atât de mult îl iubea.

Drumul spre sat era acoperit cu nisip alb. Se prefăcea că nu se grăbeşte. Pentru o clipă, se gândi că greşise. Că ar fi trebuit să se întoarcă la el şi să îi promită că avea să devină soţia lui, fără să ţină cont de avertizările părinţilor ei. Asta îi spunea inima că ar fi trebuit să facă.

Dintr-odată simţi că i se înmoaie picioarele. Tocmai realizase că, la fel ca Jean, şi ea avea o fire înşelătoare. Deşi era o fată puternică, sigură pe ea, curajoasă şi ambiţioasă, acum se simţea slabă, speriată, singură şi îndurerată. Dacă aşa stăteau lucrurile, cum putea ea să-i ceară lui Jean să renunţe la o parte din ceea ce era el? Cum putea să aştepte aşa ceva de la el, dacă ea însăşi nu putea face asta?

Regreta ceea ce făcuse, şi asta nu-i stătea în fire. De obicei, nu revenea asupra unei hotărâri. Intră în sat şi iuţi pasul. Inima îi tânjea, asemeni şoimului singuratic ce se rotea departe, în înaltul cerului, după bărbatul pe care îl refuzase. Bărbatul pe care îl refuzase din raţiuni pe care nu le putea încălca.

Jean Dupree era cel mai chipeş bărbat din întreaga provincie a Acadiei de Sud. Nu era doar părerea lui Nicole. Citea asta în ochii tuturor fetelor din zonă şi ştia că niciuna dintre aceste fetişcane nu i-ar fi refuzat cererea în căsătorie. Jean era înalt şi puternic, cu ochii şi părul de culoare închisă. Frumuseţea frapantă a trăsăturilor lui ar fi părut de-a dreptul feminină la un bărbat mai puţin viril. Formau o pereche superbă. Chiar şi mama ei recunoştea asta, deşi persoana lui îi displăcea atât de tare, încât nu i-ar fi îngăduit niciodată să îi treacă pragul casei. Nicole era şi ea înaltă, dar părul ei avea o strălucire roşiatică şi avea ochii verzi, ca apele râului Vermilion, unici în toată Acadia. Tinerii se temeau de ea. Asta pentru că Nicole nu era doar încăpăţânată, ci şi fermă în a respinge abordarea stângace şi timidă a majorităţii bărbaţilor. Doar Jean fusese îndeajuns de puternic şi de sigur pe el pentru a-i cuceri inima. Inimă pe care o simţea acum zdrobită. Suspină şi coti pe uliţa ce ducea spre casa ei. Da, doar Jean.

Hâşâi găinile adunate pe lângă poartă, apoi intră în curte. Dintr-odată, rămase ţintuită locului. Pentru o clipă i se păru că vede hornul de cărămidă roşie, ce se ridica deasupra peretelui nordic al casei lor, vopsit în alb. Hornul vopsit în alb era felul prin care acadienii semnalau faptul că în acea casă locuieşte o fată de măritat, o tânără în pericol de a deveni fată bătrână. În asemenea cazuri, vânătorii şi pescarii ce treceau prin zonă dădeau de veste clanurilor din ţinuturile mărginaşe şi, în curând, la poarta casei respective se aduna un număr considerabil de

bărbaţi, posaci şi adesea abrutizaţi de îndelungatul trai singuratic. Mlaştinile şi canalele din această parte a Louisianei aveau un efect straniu asupra celor ce duceau o viaţă solitară. Acestea păreau să le picteze bărbile în cenuşiul închis al firelor de Tillandsia şi să le deformeze oasele ca pe nişte crengi răsucite şi noduroase.

Unele familii îşi vopseau hornurile în alb de îndată ce fiicele lor împlineau optsprezece ani, dacă acestea erau încă necăsătorite. Cu trei luni în urmă, când împlinise optsprezece ani, Nicole auzise pe cineva întrebându-l în şagă pe tatăl ei dacă nu era cumva timpul să pregătească varul pentru vopsitul hornului. Totuşi, tatăl ei, în calitate de conducător al clanurilor din sat şi din ţinuturile mărginaşe, avusese puterea şi autoritatea de a refuza aşa ceva, spunând că, de ar voi, fiica sa ar putea să se mărite cu orice tânăr din sat, doar că ea se hotărăşte mai greu. Henri Robichaud adăugase, de asemenea, că fata lui era prea specială şi prea iubită de părinţii săi pentru a se mărita atât de repede şi că ea putea să rămână în casa părintească cât de mult timp îi poftea inima. Vorbise cu atâta convingere, încât Nicole aproape că îl crezuse.

— Nicole?

Louise, mama fetei, apăru la fereastra din bucătărie.

— Ai de gând să mă laşi să pregătesc cina de una singură?

Nicole încercă din răsputeri să se reculeagă.

— Cred că am văzut câteva ouă proaspete, bâigui ea.

— Avem destule ouă pentru azi. Hai înăuntru! Am nevoie de tine.

— Bine, vin, spuse fata, aruncând o ultimă privire asupra hornului şi reprimându-şi un fior de groază.

În timp ce urca scările casei, inima şi mintea ei invocau în cadenţa paşilor numele lui Jean, ca într-o nesfârşită litanie.

Louise lucra cot la cot cu fiica sa. Ştia că Nicole, în ciuda ordinelor ei cât se poate de clare, se întâlnise şi de această dată cu Jean. Cu bărbatul căruia nu i-ar îngădui niciodată să îi calce pragul casei. Frământa nervoasă aluatul, descărcându-şi mânia asupra lui. Ştia că nu are nimic de câştigat dacă insistă pe acest subiect. Nicole nu mai era o copilă. Era deja cu aproape un cap mai înaltă decât ea şi convingerile ei erau de neclintit. Ceea ce făcea inutilă orice altă discuţie în această privinţă. Unde mai pui că era şi din cale afară de frumoasă. Cu o săptămână în urmă, toată familia fusese la iarmarocul din Plaquemine. Stând lângă soţul ei, Louise văzuse cum fiecare tânăr de la bâlci întorcea capul după încântătoarea ei fiică. Totuşi, această frumuseţe era ca o sabie cu două tăişuri, căci Nicole, pe cât era de încântătoare, pe atât era de aprigă, iar această tărie de caracter îi punea în încurcătură şi pe bărbaţii ce aveau dublul vârstei sale. Nicole era încăpăţânată şi inteligentă şi nu era dispusă să-şi ascundă niciuna dintre aceste calităţi.

Louise luă sucitorul şi începu să întindă cu furie foaia de aluat, până când o făcu subţire ca hârtia. De ce nu o poate confrunta pe Nicole? De ce se abţine să îi spună verde în faţă că nu îi respectă ordinele? îndoi de mai multe ori foile de aluat şi începu să taie cercuri pentru colaci, făcând masa să răsune ca şi cum ar fi izbit-o cu ciocanul. Ştia că se abţine de teamă ca Nicole să nu facă vreo nebunie. Dacă ar pune-o să aleagă, ceea ce şi-ar fi dorit din suflet să poată face, s-ar fi putut ca fata să se ia şi să plece din casa lor fără a arunca măcar o privire înapoi. Atât era de încăpăţânată fiica ei.

Louise se întreba adesea cum ar fi fost Nicole dacă ar fi crescut în alte condiţii. Într-o altă familie, ai căror membri să nu fi fost nevoiţi să se refugieze dintr-un loc în

altul, ca nişte animale hăituite, trăind de pe o zi pe alta cu hrana pe care o oferea pădurea sau trudind din zori şi până noaptea pentru o cină sărăcăcioasă, ferindu-se adesea de huiduielile şi pietrele aruncate de copiii sătenilor, nicăieri bine-veniţi. Acei primi ani şi-au lăsat pentru totdeauna amprenta în sufletele lor, amprentă ce nu putea fi ştearsă nici chiar de traiul liniştit de care se bucurau acum pe malurile râului Vermilion.

Începu să aşeze colacii în tava de copt, dar se opri brusc când privi spre Nicole.

— Ce s-a întâmplat, fata mamei?

Nicole nu spuse nimic. Se aplecă doar peste zarzavaturile pe care trebuia să le spele şi lacrimile începură să îi şiroiască pe obraji. Plângea fără să scoată un sunet. Louise simţi că i se rupe inima. Fiica sa, care nu plânsese niciodată în viaţa ei, care avea o putere şi o voinţă de fier, stătea acum încovoiată ca o femeie bătrână şi plângea. În tăcere, fără să îi tresară vreun muşchi, fără suspine, fără vorbe. Stătea acolo nemişcată, cu umerii căzuţi. Nu părea tristă. Părea devastată.

Louise îşi şterse repede mâinile de şorţ şi alergă la ea.

— Spune-mi ce te necăjeşte, Nicole, o rugă ea, strângând-o în braţe. Spune-mi *numaidecât*.

— Jean m-a cerut de nevastă, răspunse fata încet, cu vocea plină de durere. Îl iubesc atât de mult, mămico…

Louise îşi reprimă replica tăioasă ce îi stătea ca un nod în stomac. Nicole nu era de nasul lui Jean, dar nu avea niciun rost să spună asta acum. În schimb, o strânse mai tare pe fată la piept, forţându-se să îşi păstreze gândurile pentru sine.

— Ştiu ce gândeşti. Că Jean este un om rău.

Lacrimile începură să îi curgă mai repede pe obraz şi începu, în sfârşit, să suspine.

— Dar nu este, continuă ea printre lacrimi. E doar… Îndurerat şi mânios, ca noi toţi. Dar e şi puternic, blând şi bun.

Louise trebui să tuşească pentru a-şi înfrâna dorinţa puternică de a contrazice acest lucru.

Nicole se eliberă din îmbrăţişare şi îşi întoarse în cealaltă parte faţa brăzdată de lacrimi.

— Mereu am crezut că, dacă mă iubeşte îndeajuns de mult, are să fie un om bun. Pentru că ştiu că, în adâncul sufletului, aşa şi este. Dar azi, azi…

Louise începu să îşi mototolească furioasă şorţul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, şopti ea.

— Azi am discutat aşa cum nu am făcut-o niciodată. Şi i-am spus că trebuie să renunţe la prietenii săi, pe care ştiu că tata îi urăşte atât de mult.

— Tatăl tău nu urăşte pe nimeni.

Nicole încuviinţă cu o uşoară înclinare a capului şi se grăbi să reformuleze.

— Oameni pe care tata îi consideră periculoşi. Jean a spus că are să se mai gândească.

Cuvintele fetei o uimiră atât de tare, încât Louise amuţi. O uimea în primul rând faptul că fiica sa era atât de isteaţă, încât îşi dăduse seama că trebuie să-şi îndepărteze iubitul de nişte prieteni ce reprezentau o ameninţare. În al doilea rând, nu îi venea să creadă că încăpăţânatul şi chipeşul Jean Dupree o iubea atât de mult pe Nicole, încât să fie dispus să ia în considerare o asemenea schimbare.

— Dar nu o va face, continuă Nicole. Ştiu asta pentru că îl iubesc şi îl cunosc. Nu o va face, şi din cauza asta nu pot să mă mărit cu el. Nu *trebuie* să mă mărit cu el.

Aproape că nu mai putea să respire din cauza suspinelor. Încercarea de a lua aer şi de a vorbi îi slăbise puterile şi Nicole se prăbuşi în scaunul tatălui său, de la capătul mesei din bucătărie. Îşi prinse capul în mâini şi se

încovoie peste genunchi. Vocea îi suna înăbuşită, dar cuvintele se auzeau clar.

— Îl iubesc, dar nu pot să mă mărit cu el. Nu pot. De dragul copiilor pe care n-o să-i am niciodată, nu pot să fac asta.

Louise îşi dădu seama că plânge şi ea abia când zări silueta ce apăru în cadrul uşii. Henri Robichaud, bărbatul cu care era măritată de douăzeci şi unu de ani, se apropie de ele. Puse o mână pe umărul fiicei sale şi pe cealaltă o întinse spre ea. Louise se lăsă cuprinsă de braţul soţului său şi puterea lui o linişti. Henri nu mai zâmbea şi nici nu mai râdea atât de des ca în tinereţe, dar era la fel de puternic cum fusese întotdeauna. Nici anii, şi nici greutăţile îndurate nu reuşiră să îi înfrângă tăria lăuntrică. Oricât de slabă şi de nesigură s-ar fi simţit şi oricâte îndoieli şi suferinţe ar fi năpădit-o, în braţele soţului său, Louise se simţea mereu puternică şi protejată. Henri ştia mereu ce e de făcut.

— Frumoasele mele! murmură el. Giuvaierele vieţii mele. Mi se rupe inima să vă văd pe amândouă plângând. Doar un bărbat poate fi cauza atâtor lacrimi. Ori mă înşel?

Nicole reuşi să îi dea câteva lămuriri printre lacrimi.

— Tare-aş vrea să ştiu ce să fac, spuse ea în încheiere.

— Te-ai rugat la Dumnezeu să te lumineze în această privinţă? o întrebă el cu blândeţe.

— De nenumărate ori, suspină ea.

— Bine, atunci ascultă şi la tatăl tău, îi spuse el, mângâindu-i părul. Înţeleg că te-ai rugat ca Jean să se schimbe şi să-ţi fie soţ. Dar L-ai rugat, oare, pe Dumnezeu să îţi arate care este *voia* Lui?

Louise apucă strâns cămaşa ţesută în casă a soţului său, recunoscătoare pentru tăria şi calmul acestuia. Furtunile care trecuseră peste ei lăsaseră urme adânci în

sufletul şi pe chipul lui, brăzdat de riduri ce tindeau să se curbeze în jos, mult diferite de cutele ce apăreau pe faţa lui în tinereţe, pe vremea când era mai tot timpul cu zâmbetul pe buze. Totuşi, dificultăţile înfruntate îl făcuseră totodată mai liniştit, mai blând şi mai înţelept.

— Cred că da, răspunse Nicole, trăgând adânc aer în piept.

— *Crezi* că da, repetă tatăl ei, trecându-şi palma bătătorită de muncă peste părul ei cu o neînchipuită tandreţe. *Crezi*. Nu crezi că ar trebui să *fii sigură* de un lucru atât de însemnat?

Fata îl privi printre lacrimi cu ochii ei mari ca de copil.

— Dar vreau atât de mult ca Jean să fie al meu…

Cuvintele ei vădeau atâta sinceritate şi durere, încât Louise simţi că i se strânge inima.

— Ştiu, răspunse Henri. Şi dacă eu, cu toate grijile pe care mi le fac ca tată şi ca simplu muritor, ştiu asta, crezi tu, oare, că Tatăl nostru Ceresc nu o ştie?

Tremurând, Nicole încuviinţă încet din cap.

— Nu crezi că Dumnezeu ar face ca el să fie al tău dacă aşa este menit să fie? continuă el. Păi, vezi? Atunci poate că înţelepciunea de care ai dat dovadă în discuţia pe care aţi avut-o astăzi a fost lucrarea lui Dumnezeu. La asta nu te-ai gândit?

— Ba da, veni răspunsul şoptit şi lin ca adierea vântului de primăvară printre crengile înmugurite. Nu chiar în forma în care ai spus-o dumneata, tată, dar da, m-am gândit la asta.

— Atunci înseamnă că ştii şi care este răspunsul lui Dumnezeu la dilema ta, nu-i aşa?

Lacrimile începură din nou să şiroiască pe obrajii fetei.

— Cred că tocmai de aceea mă doare atât de tare

inima.

Instinctiv, Henri o strânse mai tare la pieptul său. Louise ştia că şi inima lui sângera la vederea suferinţei fiicei lor.

— Fiica noastră nu mai e un copil, spuse Henri în seara aceea, stând întins în pat alături de soţia sa.

— Poate că n-a fost niciodată, răspunse Louise, şi el îi simţi răsuflarea uşoară pe obraz. Tocmai mă gândeam la perioada de după naşterea lui Jacques.

Era una dintre amintirile cu o puternică încărcătură emoţională, despre care vorbeau arareori, ca şi cum povestea ar fi fost prea profundă pentru a putea fi descrisă în cuvinte.

— Da, îmi aduc aminte, murmură Henri.

Adevărul era că nu avea cum să uite vreodată. Fuseseră expulzaţi din Acadia, provincie numită acum Noua Scoţie, în 1755. Pe vremea aceea, Nicole era încă în faşe. Un ghemotoc ce le-a adus fericire şi speranţă în timpuri atât de întunecate, încât până şi amintirea lor îl făcea pe Henri să se cutremure. Chiar şi acum, la adăpostul casei sale, pe pământul lui, într-o regiune care, după atâtea peripluri dureroase, îi primise în sfârşit cu braţele deschise.

După expulzare şi lunga călătorie pe ocean, fuseseră debarcaţi pe Coasta de Est a Americii Centrale, în portul Charleston. Puţinii colonişti francezi din zonă i-au ajutat cum au putut, dar erau timpuri grele şi, pentru a supravieţui, acadienii au fost nevoiţi să lucreze cu ziua pe unde puteau sau, atunci când nu găseau locuri de muncă, să se hrănească cu ce apucau. Cu peşti, rădăcini şi cu ceea ce mai rămânea pe câmpuri după culesul recoltei. Henri s-a ocupat cu pescuitul şi cu agricultura, exact ca acasă. Doar că aici pescuia şi lucra pe pământul altora. În primii

doi ani, ce i s-au părut cei mai lungi ani din viaţa lui, au trăit cu toţii într-un şopron din spatele grajdului proprietarului.

După debarcare, acadienii s-au împrăştiat care încotro. Acum Henri ştia că la fel se întâmplase în toate coloniile şi avanposturile în care fuseseră expulzaţi. Unii dintre ei începură să bată la nesfârşit oceanele şi continentele, în căutarea membrilor de clan sau de familie cărora le pierduseră urma. Stăteau într-un loc doar cât să câştige suficienţi bani pentru a-şi continua călătoria şi-şi petreceau ani de zile umblând de colo, colo în baza unor simple zvonuri. Alţii se întorseseră în Franţa, patria-mamă ce-i primise ca pe nişte musafiri nepoftiţi. Burlacii o luaseră spre Vest, devenind călăuze şi vânători de blănuri în asprele ţinuturi de frontieră. Alţi acadieni se stabiliseră în Caraibe şi în America de Sud.

La doi ani după debarcare, acadienii care rămăseseră în apropiere de Charleston îşi puseseră la un loc toţi banii pe care îi aveau şi îşi cumpăraseră o mică bucată de pământ. În timpul zilei lucrau pământurile celor ce le asigurau casă şi masă, iar seara îşi lucrau pământul lor. Se chinuiseră aşa patru ani de zile, timp în care îşi făcură o reputaţie de oameni cu frică de Dumnezeu, tăcuţi, muncitori şi iscusiţi la toate.

În acel răstimp Louise aduse pe lume doi băieţi. Primul fusese Josef, iar al doilea, Jacques. La trei săptămâni după naşterea lui Jacques, Louise se îmbolnăvi de febră. Era perioada semănatului, iar seara, când se întorcea acasă, Henri era atât de epuizat, încât abia putea să se mişte, darămite să mai aibă grijă de soţie şi de cei trei copilaşi. Micuţa Nicole, la cei nici şapte ani ai săi, preluase atunci toate sarcinile mamei. Vecinii i-au ajutat cum au putut, dar semănatul îi lăsa pe toţi storşi de puteri. Henri simţi că i se rupe inima când îşi văzu fetiţa

îngrijindu-şi mama bolnavă şi cei doi frăţiori. Era ca şi cum şi-ar fi revăzut propria copilărie chinuită. El, căpetenia unui clan împrăştiat în cele patru zări, era acum nevoit să-şi privească fiica retrăind aceeaşi soartă. Soartă pe care el se străduise să şi-o şteargă cu totul din memorie.

Când împlini şapte ani, Nicole ceru drept cadou o oală mai mare şi o mătură nouă. Auzind aceste vorbe din gura unui copil, Henri ieşi din casă clătinându-se. Se întoarse pe bucata lui de pământ, şi acolo, deasupra plăpândelor răsaduri, jură că îşi va duce familia într-un loc mai bun. Într-un loc plin de speranţă şi de belşug, în care să-şi găsească liniştea sufletească şi să îşi cultive sufletele. Într-un loc în care să fie bine-veniţi.

— Îmi aduc aminte, repetă el cu blândeţe.

— Nicole n-a fost niciodată un copil în adevăratul sens al cuvântului. Ea a fost mai degrabă prietena mea mai tânără.

— Eşti o binecuvântare pentru întreaga noastră familie, iubirea mea, îi şopti el cu ochii arzând de iubire.

— E ciudat să spui aşa ceva când vorbim despre timpuri atât de grele şi despre un copil ce a crescut înainte de vreme.

Deşi nu o putea vedea prin întuneric, Henri ştia că Louise zâmbeşte. Zâmbetul i se simţea în glas.

— Da, dar a crescut şi a devenit o asemenea mândreţe de fată doar mulţumită ţie.

Trecu mai bine de o săptămână până când Henri hotărî că a sosit timpul ca Nicole să afle adevărul. Cât despre Louise, aceasta lăsă bucuroasă luarea deciziei în seama soţului său. Îşi cunoştea bărbatul şi ştia că greutăţile vieţii şi anii de experienţă ca mai-mare al clanului îl învăţaseră să nu se pripească în luarea unei decizii. De aceea, Henri aşteptă ca lacrimile lui Nicole să se potolească. Iar acestea într-adevăr se potoliră, lăsând

loc unei priviri îndurerate şi goale.

În acea săptămână, fără a ţine cont de interdicţia Louisei, Jean venise de două ori în faţa casei lor, mânat de acelaşi alean ce se citea şi în ochii lui Nicole. Prima dată, Nicole îl însoţi o scurtă bucată de drum prin sat, ferindu-se de ochii vigilenţi ai rudelor şi ai vecinilor. A doua oară, refuză să coboare din balcon, zicând doar că nu mai au ce să îşi spună atâta timp cât el nu acceptă faptul că trebuie să facă o schimbare în viaţa lui. Jean îi strigă nişte cuvinte pe care le auzise tot satul, după care se întoarse valvârtej la luntrea sa, ridicând nori de praf în urma lui. Ecoul vociferărilor lui se mai auzea chiar şi după ce barca se făcuse de mult nevăzută pe apele râului. În tot acest timp, Nicole rămase în picioare pe balcon, cu capul plecat. Lacrimi fierbinţi i se prelingeau încet pe obraji.

Patru zile mai târziu, fraţii ei, hotărâţi să pornească în zori la pescuit de raci, se duseseră la culcare mai devreme. Louise şi Henri stăteau pe veranda mare din faţa casei, suficient de lată pentru ca toţi membrii familiei să poată dormi în aer liber în nopţile înăbuşitoare din lunile iulie şi august. Nicole ieşi la rândul său, păşi fără zgomot până la balansoarul de lângă balustradă, se aşeză şi începu să se legene încetişor, fără să spună un cuvânt. Totuşi, tăcerea ei spunea cât o mie de cuvinte, căci rar se întâmpla ca această tânără plină de viaţă să nu cânte, să nu zâmbească sau să nu povestească măcar o istorioară din viaţa satului. Henri stătea învăluit în tăcere şi în bezna tot mai adâncă a amurgului, ascultând cum păsările de noapte şi greierii vestesc venirea unei noi primăveri în delta fluviului Mississippi.

Louise se mişcă, făcând scaunul să scârţâie uşor, dându-i astfel de înţeles soţului ei că era de acord cu hotărârea lui, astfel încât, atunci când deschise gura să vorbească, Henri ştia că vorbeşte în numele amândurora.

— Nicole, am ceva să îţi spun. Ceva ce a fost ţinut secret mulţi ani la rând.

Cuvintele nu o tulburară pe fată, întrucât aceasta era o mare devoratoare de secrete. De fapt, singura cale de a-i tăinui o informaţie sau un cadou era de a nu sufla o vorbă despre asta pentru a nu-i trezi nici cea mai vagă bănuială. În caz contrar, Nicole îşi vâra nasul peste tot şi îi trăgea de limbă pe toţi până când afla de-a fir a păr despre ce era vorba. Totuşi, de astă dată, fata nu spuse nimic. Nici măcar nu-şi întoarse capul spre părintele ei. Henri nu-i vedea decât părul castaniu strălucind în razele lunii.

— La ce te gândeşti, fata tatii? o întrebă, neavând încotro.

— Mă întrebam, răspunse ea în şoaptă, cu glasul catifelat, mă întrebam dacă, oare, Dumnezeu există cu adevărat.

Henri simţi că soţiei sale i se taie răsuflarea şi că aceasta era gata să protesteze, dar până să întindă el mâna spre ea să o oprească, Louise se calmă şi se lăsă la loc pe spătarul scaunului. Henri aşteptă până ce Louise trase de două ori aer în piept pentru a se linişti, apoi întrebă:

— De ce spui asta?

— Pentru că m-am rugat şi m-am tot rugat până mi s-a făcut inima ferfeniţă. Şi nu am primit nici răspuns, nici alinare, şi nici linişte sufletească. Nu mi s-a răspuns decât prin tăcere. Nu se poate ca Dumnezeu să existe şi să privească în tăcere cum mă mistui de durere, papa! Aşa că încep să cred că, de fapt, Dumnezeu nici nu există, adăugă ea cu dezinvoltură.

La auzul acestor cuvinte, Henri nu putu să răspundă decât într-un singur fel.

— Dumnezeu există.

— Ştiu că voi sunteţi credincioşi. Ştiu că găsiţi o

mare consolare în credinţă. Şi mă bucur pentru voi. Chiar mă bucur. Dar m-ai întrebat la ce mă gândesc, şi eu ţi-am răspuns.

Vocea îi era plată şi calmă, ca şi cum ar fi discutat despre vreme.

— Este cu neputinţă ca Dumnezeu să existe şi să privească totul în tăcere. Cu precădere acum, când am nevoie de El mai mult ca niciodată, spuse ea, înăbuşindu-şi tremurul din voce. De El şi de ceea ce nu pot să am.

Louise începu să se foiască, dar mâna soţului ei o opri înainte de a se ridica de pe scaun. Acesta îşi drese glasul şi mai făcu o încercare.

— Uneori Dumnezeu tace pentru că vrea să venim noi mai aproape şi să ascultăm cu mai multă atenţie.

Trecu o vreme fără ca Nicole să răspundă.

— Ce voiai să-mi spui, papa? întrebă ea într-un sfârşit.

Fu rândul lui să şovăie. Ascuns în întunericul serii, închise ochii şi se rugă lui Dumnezeu să-i dea înţelepciune, călăuzire şi cuvintele potrivite. Dar Dumnezeu rămase şi de această dată tăcut. Totuşi, în acest caz, tăcerea Lui părea să aducă lumină şi armonie. Era ca şi cum Dumnezeu nu ar fi simţit nevoia să vorbească, pentru că Henri proceda aşa cum trebuie. Bărbatul deschise ochii şi, ca pentru a-i confirma gândurile, Nicole îşi întoarse încet faţa spre ei.

Aşa că Henri trase adânc aer în piept şi spuse:

— Draga mea, nu este uşor să îţi spun ceea ce am de spus. Poate că ar fi trebuit să îţi vorbesc despre asta mult mai repede. La fel ca atunci când am hotărât să păstrez tăcerea, cu mult timp în urmă, nici acum nu ştiu dacă am făcut bine sau rău. Dar acum... Acum trebuie să te pregăteşti să auzi cutremurătorul adevăr.

CAPITOLUL 3

— Poftim?!

— Mai încet, scumpa mea, făcu Louise, ducând degetul la buze. Ai să-i trezeşti pe fraţii tăi…

Nicole sări ca arsă de pe balansoar.

— Dar eu nu sunt… Nu pot să fiu… Bolborosi ea cu vocea tremurândă. Eu am fost întotdeauna…

— Tu eşti fiica noastră, draga mea, dar noi nu suntem singurii tăi părinţi. Ai o mamă şi un tată ce te-au iubit din tot sufletul şi care sunt sigur că au rămas mistuiţi de durere după plecarea noastră din Acadia.

— Eu sunt englezoaică?

— Da, copila mea, răspunse Henri. Pentru noi, tu eşti turtureaua pustiei, care a binevestit primăvara harului. Să nu uiţi niciodată lucrul acesta! Pentru că doar asta contează cu adevărat.

— Dar eu îi *detest* pe englezi!

Louise se aplecă înainte şi întinse mâna spre fiica ei.

— Dacă nu vrei să afle toată lumea, am să te rog să cobori glasul, îi spuse ea. Noaptea are urechi.

— Englezii sunt cei care ne-au expulzat din Acadia! răspunse Louise încet, dar la fel de vehementă. Ei ne-au gonit ca pe nişte dobitoace de pe pământurile noastre. Din cauza lor am rătăcit din loc în loc ani *de zile*!

— Aşa este, dar acum suntem aici. Suntem acasă. Am găsit o nouă Acadie. Iar acum, că nu mai eşti un copil, trebuie să ştii adevărul.

Henri repeta ceea ce mai spusese o dată. Totuşi, continua să vorbească pentru că nădăjduia să poată transmite prin vocea sa calmă cel mai important mesaj dintre toate. Acela de linişte, tărie şi iubire.

— Încearcă de mă înţelege, fata tatii. Părinţii tăi nu te-au părăsit. Te-au lăsat în grija noastră pentru doar

câteva zile. Louise s-a învoit să facem acest schimb de copii pentru că fetiţa noastră era suferindă şi trăgea să moară. Prietena cea mai apropiată a mamei tale era o englezoaică pe nume Catherine. Ea ştia că niciun medic nu ar fi acceptat să trateze un bebeluş francez. A făcut lucrul acesta din milă creştinească. Dar în timp ce Catherine mergea cu fetiţa noastră la un doctor din Halifax, noi am fost expulzaţi de către soldaţii britanici. Nu puteam să te lăsăm acolo. Şi nici nu am avut timp să o căutăm pe fetiţa noastră. Mama ta…

— Mama mea, repetă Nicole. Cine este mama *mea*?

Louise nu mai avu putere să întindă braţul spre ea. Mâna îi căzu, neînsufleţită, în poală.

— Copila mea, faptul că mai trebuie să întrebi aşa ceva, după tot acest timp, îmi rupe inima în două, murmură ea.

Când Nicole dădu să întindă mâna spre ea, faţa ei şocată şi îndurerată fu luminată de razele lunii. Fata rămase cu braţul suspendat în aer, apoi se răsuci în cealaltă direcţie şi coborî atât de năprasnic treptele verandei, încât era cât pe ce să se împiedice şi să cadă.

— Du-te după ea, îl imploră Louise pe Henri cu vocea stinsă.

De această dată, Henri se simţea lipsit de puteri. Incapabil să se urnească.

— Ce să îi spun?

— Orice îţi dictează inima. Dar du-te!

Henri coborî treptele verandei, o luă pe aleea din grădină şi ieşi afară pe uliţă. În faţă, la o oarecare distanţă, distinse silueta fiicei sale. Aceasta mergea clătinându-se, ca un om lovit de boală.

O urmări, încetinind tot mai mult pasul pe măsură ce se apropia de ea. Pur şi simplu nu se simţea în stare să meargă alături de Nicole. Alături de mult iubita sa fiică, a

cărei inimă fusese frântă de două ori într-un răstimp atât de scurt. Între ei, tăcerea se ridica asemeni unui zid nevăzut. În cele din urmă, Nicole o curmă.

— Mai sunt şi alte lucruri de care nu am cunoştinţă? întrebă ea.

Henri se simţi atât de uşurat de faptul că ea era încă dispusă să îi vorbească, încât i se înmuiară genunchii. Când îi răspunse, glasul lui sună blând şi încărcat de emoţie.

— Adevărul este… Adevărul este că tu, scumpa mea Nicole, eşti motivul pentru care am putut să suportăm suferinţa din acele timpuri cumplite. Tu ai adus bucurie în vieţile noastre atunci când pierduserăm orice speranţă.

Fata întoarse capul şi îl privi. Chipul îi era scăldat de razele lunii, de un potop de lacrimi şi de noi suferinţe.

— Dar nu eram decât un prunc.

— Da. Un prunc ce avea nevoie de noi. Şi de care noi aveam nevoie, la rândul nostru. Fata tatii, adevărul este că nu credem că micuţa Antoinette ar fi putut rezista călătoriei pe ocean; nici măcar nu ştim dacă a supravieţuit. La fel de adevărat este faptul că acea englezoaică ne-a călăuzit paşii către Dumnezeu mie şi mamei tale.

De pe una dintre verande, se auzi o voce care le dădu încet bineţe şi îi invită să intre. Henri nu răspunse, şi vecinul nu insistă. Aşa se obişnuia în ţinut. Dacă nu era acceptată imediat, invitaţia nu era repetată. Asta pentru că, mai devreme sau mai târziu, fiecare dintre săteni simţea nevoia să se plimbe în întuneric, luptându-se cu forţe nevăzute.

Merseră o vreme în tăcere. Zgomotul paşilor lor era singurul sunet care se auzea în tăcerea nopţii.

— Catherine şi mama ta obişnuiau să se întâlnească pe pajiştea de pe dealul ce se înălţa deasupra satului nostru, continuă Henri când ştiu că nu putea să îi audă

nimeni. Soţul ei era comandantul garnizoanei din fortul Edward.

— Un *ofiţer*? Un ofiţer *englez*? exclamă Nicole, întorcând imediat capul înspre el.

Henri îi apucă braţele cu blândeţe şi o trase spre el.

— Da, unul dintre cei mai deosebiţi oameni pe care i-am cunoscut în toată viaţa mea. Spun asta cu mâna pe inimă, deşi l-am întâlnit o singură dată, şi nici chiar atunci nu am putut discuta în adevăratul sens al cuvântului, pentru că el nu ştia o boabă franţuzeşte, iar eu, englezeşte. Totuşi, am ajuns să îl cunosc prin soaţa lui. Era de ajuns să văd iubirea întipărită pe chipul ei pentru a şti ce fel de om este el. La fel cum îngrijorarea lor sinceră atunci când au aflat că starea micuţei Antoinette s-a înrăutăţit m-a făcut să înţeleg că erau nişte prieteni adevăraţi. Îmi amintesc că au spus…

Nicole se eliberă din strânsoare şi îşi continuară drumul mergând unul lângă celălalt. Întunericul părea să îl împresoare pe Henri din toate părţile, încărcat cu atâtea amintiri dureroase, încât parcă şi aerul era greu de respirat. Bărbatul se forţă să tragă aer în piept, pentru a avea puterea să continue.

— Ne-au spus că nu le stă în putere să oprească nebunia ce pusese stăpânire pe englezi. Tot ce puteau să facă ei ca simpli oameni era să-i salveze viaţa acestui copilaş francez. Era felul lor personal de a aduce pacea. De a protesta împotriva cruzimii războiului.

— Oh, papa, murmură Nicole, oprindu-se din mers.

Razele lunii îi căzură pe chip, făcându-l să strălucească.

— Tot ce trebuie să ştii despre părinţii tăi englezi, Nicole, este faptul că ei sunt cei mai minunaţi oameni lăsaţi de Dumnezeu pe pământ.

Noaptea părea să se oglindească în ochii fiicei sale

precum razele lunii pe apele râului Vermilion.

— Deşi de optsprezece ani încoace nu am primit nicio veste de la ei, eu tot îi mai consider unii dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei.

— Le-aţi scris? întrebă Nicole, reluându-şi mersul.

— Nu una, ci nenumărate scrisori. Prin toţi cei cu care am luat legătura. Am rugat până şi familia la care am lucrat în Charleston să trimită în numele nostru o scrisoare către comandantul garnizoanei din fortul Edward şi chiar către comandantul suprem al forţelor militare din Halifax. Nu am primit răspuns din nicio parte. Suntem siguri că scrisorile nu au ajuns la destinaţie. La fel s-a întâmplat cu mulţi alţi acadieni expulzaţi. Toţi au trimis scrisori şi nimeni nu a primit răspuns. Asta se adaugă la preţul pe care trebuie încă să îl plătim pentru ca englezii să se asigure că nu ne mai întoarcem pe acele meleaguri.

— Englezoaică… Murmură Nicole. SUNT englezoaică.

— Eşti franţuzoaică şi englezoaică deopotrivă. Nu eşti cu nimic mai prejos decât cei în a căror vene curge sânge de acadian. Dar, într-adevăr, nu trebuie să uiţi că părinţii ce ţi-au dat viaţă *sunt* englezi. Spun „sunt”, în speranţa că tatăl tău a supravieţuit.

— Crezi că este posibil să fi murit?

— De un singur lucru sunt sigur, fata tatii, şi anume de faptul că Andrew Harrow nu ar fi îndreptat niciodată arma împotriva sătenilor paşnici din Minas sau de oriunde altundeva. Îmi este şi teamă să mă gândesc ce s-a întâmplat în cazul în care a refuzat să se supună unui asemenea ordin.

— Papa, de ce nu mi-ai spus toate acestea până acum? întrebă ea încet, cu o durere sfâşietoare în glas.

Henri respiră adânc.

— Într-adevăr, scumpa mea Nicole, eşti cât se poate

de îndreptăţită să întrebi asta, începu el, după care făcu o pauză. La început, acest secret a fost cunoscut doar de câţiva membri ai familiei. Englezii au continuat să reprezinte o ameninţare şi după ce am fost strămutaţi. De aceea, originea ta a rămas un secret bine păzit, a cărui divulgare ar fi pus în pericol nu doar familia noastră, ci întregul clan. Şi asta nu doar imediat după expulzare, ci şi în anii noştri de pribegie.

Henri se opri din nou şi privi atent chipul fiicei sale.

— Când ne-am stabilit aici, mama ta şi cu mine aveam deja sufletele împăcate. Dumnezeu ne dăduse liniştea sufletească şi puterea de a-l accepta vrerea, sădindu-ne astfel în suflete credinţa că El ne va arăta care este momentul potrivit pentru a-ţi spune adevărul. Şi noi credem că aşa s-a întâmplat, încheie el cu o blândeţe infinită.

Nicole oftă adânc. Nu spuse nimic, doar se întoarse şi merse mai departe.

Au mers aşa până la capătul satului, la răscrucea cu drumul ce ducea spre nord, spre Opelousas, apoi făcură cale-ntoarsă. Mergeau tăcuţi, privind casele luminate de lumânări şi de focurile ce ardeau în vetre. Totul era scăldat într-o lumină galbenă, caldă şi primitoare. Henri simţi că i se umple sufletul de recunoştinţă pentru acest dar divin. Pentru acest loc al lui.

— Acasă, murmură el.

Nicole oftă şi ea împreună cu el.

— Englezoaică, şopti ea ca pentru sine.

Încă nu îi venea să creadă.

CAPITOLUL 4

Balul din Halifax era organizat, chipurile, în onoarea lui. Prin urmare, Charles nu avu încotro şi trebui să

onoreze invitaţia. Coborî din trăsura guvernatorului, primi cu o înclinare a capului salutul zgomotos al gărzii de onoare şi urcă treptele casei. În comparaţie cu celelalte clădiri din colonie, casa guvernatorului – o construcţie solidă din piatră – era cât se poate de grandioasă. Pe măsura balului, de altfel. Peste tot, rochii de bal rotindu-se ca nişte vârtejuri, peruci pudrate, discuţii zgomotoase şi voci stridente. Charles dansă doar cu doamnele mai în vârstă, evitând ocheadele pe care i le aruncau galeşe femei ce aveau jumătatea vârstei lui.

Când muzica se opri, îşi croi drum prin mulţime, plictisit şi nerăbdător să scape de cercurile protipendadei locale. Trecuseră patru zile de la debarcare şi încă nu primise nicio ştire din partea lui Winston Groom. Patru zile pe care, deşi nu avea timp de pierdut, a trebuit să le irosească aşteptând şi rătăcind prin acest capăt de lume.

O soţie de demnitar se apropie de el, zâmbind pe sub voalul ce îi acoperea faţa. Charles nu reuşi nici în ruptul capului să îşi amintească numele ei.

— Simt nevoia să iau o gură de aer proaspăt. Milord, sunteţi amabil să mă însoţiţi?

— Cu mare plăcere, doamnă, răspunse Charles, înclinându-se în faţa ei.

De fapt, chiar se bucură de invitaţie. Se aşteptase de mult ca localnicii să trimită o iscoadă. Misteriosul motiv al călătoriei şi al prezenţei lui aici intrigase pe toată lumea. Totuşi, consideră el, aceasta era o bună ocazie de a se trage reciproc de limbă. Cu puţin noroc, ar putea afla şi singur nişte informaţii utile.

— Aţi pus întreaga colonie pe jar, milord, spuse femeia când ieşiră pe unul dintre balconaşele de la etaj.

— O, în această privinţă, nu am nici cea mai mică îndoială!

Prin geamul uşii duble a balconului, Charles văzu că

santinela se postează chiar în faţa lor. Aceasta era clar o mişcare bine calculată, menită să-l forţeze, în modul cel mai politicos cu putinţă, să divulge măcar o parte din secretul vizitei sale.

— Dat fiind conflictul ce mocneşte în coloniile americane din sud, sunt convins că venirea mea aici a prilejuit nenumărate zvonuri şi nelinişti, zise el, arătând pe această cale că era dispus să vorbească deschis.

— Mă iertaţi, milord, dar eu nu sunt decât o biată femeie neştiutoare, ciripi ea, afişând un zâmbet cuceritor ce ascundea o privire de oţel. Eu ştiu să vorbesc într-un singur fel, şi anume, fără ocolişuri.

— Sunt la dispoziţia domniei voastre, zise Charles, înclinându-se încă o dată.

— Fiţi bun şi spuneţi-mi: de ce vă aflaţi aici?

— Din mai multe motive. Unul este de ordin public, iar celălalt, de ordin privat.

— O, dar nu trebuie să vă faceţi griji. Nimeni nu poate păstra un secret mai bine ca mine, se grăbi ea să spună, afişându-şi din nou zâmbetul artificial. Am să îl împărtăşesc doar celor ce trebuie într-adevăr să ştie.

Deşi nu era obişnuit cu o asemenea lipsă de etichetă, îi plăceau şi femeia, şi stilul ei direct.

— În acest caz, am să vă încredinţez ambele secrete. În primul rând, Majestatea Sa Regele a fost amabil să îmi concesioneze o seamă de terenuri în sud.

— Ah, ce minunat! Şi unde anume, dacă nu vă e cu supărare?

— De-a lungul frontierelor dinspre vest ale coloniei Massachusetts.

— Mă iertaţi, sir, dar de la Halifax şi până la Boston e cale lungă. Aţi ales să faceţi un ocol cât se poate de straniu. Unde mai pui că pentru asta a trebuit să înfruntaţi cu eroism furtunile ce bântuie Atlanticul de Nord în

această perioadă a anului.

— Într-adevăr, dar dacă tot sunt proprietar de domenii coloniale, de ce nu aş lua în considerare şi zona aceasta? înţeleg că sunt nişte pământuri disponibile în apropiere de Halifax.

— Aşa este. Jumătate din pământurile lucrate odinioară de către acadieni sunt încă şi acum lăsate în paragină, deşi zilnic sosesc noi colonişti din Scoţia şi din Ţara Galilor. Ba chiar şi din Europa. Ca să nu mai vorbim de cei ce se refugiază din calea conflictului ce stă să izbucnească în coloniile americane, adăugă ea, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

Charles înţelese perfect aluzia.

— Doamnă, fiţi liniştită, regele nu m-a trimis aici pentru a-i spiona supuşii. Şi nici nu se îndoieşte de loialitatea vreunuia dintre ei.

Văzu că femeia răsuflă oarecum uşurată.

— Ştiţi, sir, aproape că vă cred pe cuvânt.

— A vorbi pe ocolite îmi displace la fel de mult ca domniei voastre. Iată motivul pentru care nu cred să existe vreo persoană mai nepotrivită decât mine pentru îndeplinirea sarcinii de diplomat sau de iscoadă a regelui. Credeţi-mă că, dacă regele mi-ar solicita părerea cu privire la loialitatea supuşilor săi din aceste ţinuturi, i-aş răspunde că nu am niciuna.

Sub balcon, pe bulevardul central din Halifax, un negustor de piei de catâr pocni din bici şi răcni din toţi rărunchii, făcându-i pe amândoi să privească în jos. Charles numără nu mai puţin de şaisprezece catâri ce înaintau încet, trăgând o căruţă ce gemea sub un munte de baloturi. Încărcătura era atât de înaltă, încât aproape că o putea atinge cu mâna. Când se întoarse spre interlocutoarea sa, văzu că privirea acesteia se mai îndulcise.

— Şi care este al doilea motiv? întrebă ea.

— Al doilea motiv, începu Charles, fără să îşi poată ascunde un oftat, al doilea motiv este că am un frate. Singura mea rudă în viaţă. Ultima dată când am aflat veşti despre el, se afla în regiunea aceasta.

— Se poate să fi auzit ceva…

Pentru prima dată de la începerea discuţiei, femeia păru să şovăie. Fu rândul lui Charles să zâmbească.

— Ei, zău aşa, stimată doamnă, ne-am promis să fim sinceri unul cu celălalt, ori mă înşel?

— Nu, desigur că nu vă înşelaţi, răspunse ea, dând din cap. Au început să circule zvonuri despre asta încă de la sosirea domniei voastre. Se vorbeşte despre un căpitan căzut în dizgraţie, ce a fost obligat să îşi dea demisia din Regimentul Regelui, că de nu, îl păştea Curtea Marţială.

Deşi toate acestea se întâmplaseră cu mult timp în urmă, Charles simţi că îi trece un fier roşu prin inimă la auzul acestor cuvinte.

— Mă tem că acesta este adevărul. Îl caut pe Andrew de ani de zile. Oamenii mei de legătură mi-au confirmat faptul că a părăsit armata. Acum optsprezece ani. Şi-a prezentat demisia imediat după expulzarea acadienilor.

— Ce timpuri cumplite au fost acelea, murmură ea, întunecându-se la faţă.

— Eraţi aici pe vremea aceea?

— Am sosit cu un an înainte de expulzare, spuse ea, cu o uşoară înfiorare în glas. Nu am să uit cât trăiesc ţipetele acelor femei amărâte şi mirosul de câmpuri şi de case incendiate.

— Andrew a renunţat la cariera militară. A studiat la seminarul din Boston, iar directorul seminarului crede că a revenit aici.

— Este preot aşadar, murmură femeia.

— Trebuie să îl găsesc.

Femeia afişă din nou un zâmbet protocolar.

— Umblă vorba că burlacul cel mai râvnit din Anglia ar fi înfruntat apele Atlanticului de Nord pe timp de iarnă cu scopul de a-şi găsi o soţie în colonii.

Charles nu putu să nu zâmbească la rândul său.

— Nici pe departe. Am fost căsătorit de două ori, şi ambele mele soţii au fost răpuse de boală. Nu am de gând să trec încă o dată prin asta.

— Domnişoarele din ţinut au să fie devastate de o asemenea veste, spuse ea şăgalnic.

— Ei bine…

Vorba îi fu tăiată de o altercaţie ce se iscă dincolo de uşa balconului. Charles recunoscu silueta bărbatului ce încerca să treacă de santinelă şi se grăbi să deschidă uşa.

— Lasă-l să treacă.

— Dar am ordin de la domnul general în persoană să nu…

— Ţi-am spus să îl laşi să treacă. Îl cunosc pe acest om. Nu prezintă niciun pericol.

Santinela se dădu la o parte, şi Winston Groom se năpusti pe balcon. Aruncă o privire spre femeia ce stătea lângă balustradă şi îi salută pe amândoi cu o scurtă înclinare a capului.

— Milord. Lady Brighton.

— Ai vreo veste? îl întrebă Charles.

Winston şovăi, arătând subtil cu privirea spre femeie.

— Poţi să vorbeşti de faţă cu doamna. Hai, spune-mi odată! Ai vreo veste?

— Da, şi nu orişice fel de veste. L-am găsit pe fratele domniei voastre.

Charles inspiră adânc şi îşi duse involuntar mâna la frunte, ca şi cum ar fi vrut să şteargă sudoarea atâtor zile de incertitudine. Răspunsul lui fu laconic, dar încărcat de emoţie.

— Excelent.

Apoi dădu să iasă de pe balcon, dar se opri şi mai puse o întrebare.

— Este însurat?

— Da. Cu o localnică, exact cum aţi spus domnia voastră, răspunse Groom, umflându-se în pene cu descoperirea sa. Tatăl ei…

— Au copii? îl întrerupse Charles impacientat.

Dezorientat, Winston Groom îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Da, au o fată.

Charles trebui să-şi ascundă dezamăgirea. O fată. Sperase ca Andrew să aibă măcar un fiu. Ei bine, asta e. Se îndreptă spre uşă, fără a ţine cont de curiozitatea din privirile celor doi.

— Atunci nu avem timp de pierdut.

Henri şedea în spatele tuturor. Era o poziţie neobişnuită pentru o căpetenie de clan, dar lui Henri nu îi plăcea să se afle în centrul atenţiei. Nu se simţea în largul lui atunci când toate privirile erau aţintite asupra sa, aşa că, ori de câte ori era posibil, prefera să asculte discuţiile aşezat undeva în spate, în timp ce cioplea jucărioare din lemn pentru copiii din sat. Petrecuse nenumărate nopţi în acest chip, cioplind lemnul ore în şir, în timp ce semenii lui discutau cu înflăcărare despre una, despre alta. După ce stabilea subiectele principale ale întâlnirii, rămânea de cele mai multe ori tăcut până când venea timpul să ia o hotărâre şi să acţioneze în consecinţă. Chiar şi atunci, adesea Louise era cea care vorbea în numele lui, conducând discuţia sau curmând monologul celor ce se întindeau prea mult cu vorba.

Henri făcuse de mult două descoperiri importante cu privire la aceste adunări. În primul rând, faptul că, pe mai-

marii clanului, îi interesa cu precădere să aibă şansa de a lua cuvântul. În al doilea rând, cu cât vorbea el mai puţin, cu atât erau ceilalţi mai atenţi la ce spunea. De fapt, acesta era felul în care învăţase tot ceea ce ştia: ascultând oamenii în tăcere. De astă dată, asculta în timp ce cioplea un ansamblu format dintr-o căruţă şi un cal cabrat. În cei douăzeci de ani de când era conducătorul clanului, această îndeletnicire – banală la început – devenise o adevărată artă.

Răspunderea conducerii clanului căzuse pe umerii săi cu un an înainte de expulzare. Totuşi, componenţa actualului clan era aproape total diferită de cea iniţială. Mare parte dintre acadienii ce fuseseră la început membri ai clanului se împrăştiaseră în cele patru zări.

În cele din urmă, după expulzare, Henri se învoi să devină conducătorul tuturor celor ce s-au adunat în jurul său, al tuturor celor ce nu călătoriseră mai departe, în căutarea celor dragi sau a unui trai mai bun. Nu conta locul de unde provenea fiecare. Toţi erau francezi acadieni, toţi fuseseră strămutaţi şi toţi avuseseră de înfruntat nenumărate greutăţi. Asta îl făcea pe Henri să îi considere pe toţi oamenii săi.

În al cincilea an de după expulzare, la grupul de acadieni din Carolina ajunsese zvonul că spaniolii ar fi preluat guvernarea fostei colonii franceze Louisiana. Aceasta era o veste bună pentru cetăţenii din New Orleans, dat fiind că francezii şi spaniolii erau aliaţi de sute de ani. Totuşi, alta era vestea cea mare, o veste ce aduse prima rază de speranţă în rândul membrilor clanului, după tragica lor strămutare din Acadia.

Văzând că, în afară de o limbă de pământ aflată în ţinutul de frontieră de pe malul fluviului Mississippi, restul provinciei era încă în mare parte necultivat, noii guvernatori emiseseră o proclamaţie ce făcu ocolul

întregului glob cu repeziciune, ajungând până în Africa, America de Sud şi toate celelalte colonii. Conform acesteia, toţi acadienii ce doreau să se stabilească în delta din Louisiana, primeau pământ, seminţe şi unelte. În porturi, erau ancorate corăbii spaniole puse la dispoziţia tuturor celor ce doreau să meargă în Louisiana. Şi numărul acestora nu era mic. Corăbiile plecau una după alta, încărcate cu puhoaie de acadieni veniţi de pretutindeni. După ani lungi de pribegie şi de lipsuri, toţi erau mânaţi de setea de pământ şi de dorinţa disperată de a-şi găsi un nou cămin.

Acadienii mai soseau în ţinut şi acum, la optsprezece ani după expulzare. Unii, pentru că abia acum reuşiseră să strângă banii necesari, alţii, pentru că fuseseră strămutaţi la o asemenea distanţă de toţi ceilalţi, încât trecuseră ani de zile – nu mai puţin de optsprezece – până ce această veste îmbucurătoare ajunsese la ei.

Când discuţia despre molima din Plaquemine încetă, şi membrii clanului începură să vorbească despre rotaţia culturilor, Henri se opri din cioplit şi ascultă cu mai multă atenţie. Sătenii din Vermilionville cultivau bumbac, trestie de zahăr, legume şi indigotieri. Întrucât cererea de frunze de indigotieri era în creştere, unul dintre membrii din Sfatul Bătrânilor propuse să se planteze indigotieri pe tot terenul disponibil. Henri nu era de acord. Sătenii începuseră, în sfârşit, să se poată întreţine de pe urma culturilor. Culturile variate le acopereau aproape toate nevoile. Datorită acestui lucru, ajunseseră chiar să aibă în sat un fierar şi mai mulţi ţesători. Totuşi, propunerea bărbatului fu respinsă înainte ca el să simtă nevoia de a interveni, aşa că Henri putu să îşi concentreze din nou atenţia asupra coamei învolburate a căluţului de lemn.

Ca s-o spunem pe-aia dreaptă, astă seară îi venea greu să se concentreze la orice, şi asta pentru că gândul îi

stătea doar la fiica sa. De câteva zile, de când avuseseră acea discuţie, Nicole era distantă şi retrasă, şi nimeni nu o putea convinge să iasă din carapacea ei. Îşi făcea treaba, mişcându-se prin casă ca o nălucă, iar el era nevoit să privească neputincios cum această fată aprigă şi vioaie se ofileşte de durere şi de tristeţe, chiar sub ochii lui. În timp ce cioplea, simţea ca şi cum şi-ar fi implântat cuţitul nu în lemn, ci direct în inimă.

În bezna nopţii, se auzi un tropot de paşi, şi discuţiile clanului încetară. Guy, fratele Louisei, dădu buzna pe scări şi strigă gâfâind:

— O scrisoare! A sosit o scrisoare!

Într-o clipă, toată adunarea fu în picioare. Corespondenţa ajungea aici o dată sau de cel mult două ori pe an, aşa că primirea unei scrisori era un eveniment îndeajuns de însemnat pentru a stârni interesul tuturor.

— De unde a fost trimisă? întrebă cineva.

Guy flutură extaziat deasupra capului pergamentul pătat şi mototolit.

— Din Acadia! strigă el. Am primit o scrisoare de *acasă*!

CAPITOLUL 5

Winston Groom se întoarse la trăsură şi anunţă:

— Am ajuns, milord.

— Excelent, zise Charles coborând din atelajul cu roţi înalte şi cercetând priveliştea cu o nedisimulată repulsie.

— Cum ai spus că se numeşte aşezarea aceasta?

— Georgetown, milord, răspunse Groom, trăgând adânc aer în piept. Pe legea mea, ce loc încântător!

Charles privi către el să vadă de nu cumva glumeşte, dar pe faţa tânărului nu se citea pic de sarcasm. Atunci întoarse capul, încercând să depăşească groaza resimţită

la vederea acestui loc. Aici alesese să trăiască fratele său. Aici fusese crescută nepoata sa. Aici, la capătul lumii.

Trăsura oprise pe un povârniş de unde se vedeau dealurile ce se întindeau ca nişte talazuri până la apele ce se întrezăreau în depărtare. Satul de sub costişă părea să fie format din aproximativ o sută de case, ce stăteau înghesuite într-o vâlcea înconjurată de un crâng.

— Cu atâta pământ în jur, de ce Dumnezeu au ales să stea atât de îngrămădiţi? întrebă Charles. Sunt cumva şerbi?

— Nici pe departe, milord. Sunt mai mult ca sigur că locuitorii acestui sat sunt proprietarii întregului pământ pe care îl vedeţi. Proprietăţile lor probabil că se întind până pe ţărm, spuse Winston

Groom cu o vădită invidie în glas. Îşi construiesc casele aproape unele de altele pentru că aşa e mai sigur.

— Aha. Te referi, de bună seamă, la pericolul reprezentat de indieni.

— Nu, milord. Mă refer la pericolul reprezentat de iarnă.

Charles îşi reaminti frigul şi vânturile năprasnice pe care a trebuit să le înfrunte pe parcursul călătoriei. Într-o noapte, lungile folosite pentru ridicarea şi coborârea velelor au îngheţat bocnă şi una a crăpat, făcând un zgomot cumplit, ca un geam ce se sparge în mii de bucăţele.

— Înţeleg.

— Domnul guvernator Lawrence i-a oferit fiecărui bărbat în putere, dispus să se stabilească aici, câte o sută de acri [aproximativ 4 hectare] de pământ, un plug, un topor şi doi saci cu seminţe.

Cercetă îndelung panorama, după care adăugă:

— Îmi mai rămân doi ani de serviciu militar, după care mă stabilesc aici. Aici aerul nu costă nimic, milord.

Nimic, repetă el, trăgând cu nesaţ aer în piept.

— Mda. Ei bine, îţi mulţumesc pentru ajutor, spuse Charles, scoţând punguţa cu banii promişi. De aici mă descurc singur.

Winston Groom strânse punguţa cu galbeni la piept.

— Bine, dar domnul guvernator mi-a ordonat să…

— Spune-i guvernatorului Lawrence că îi rămân recunoscător pentru ospitalitatea cu care am fost primit şi pentru amabilitatea de a-mi fi împrumutat trăsura domniei sale, spuse Charles, dezlegând din spatele trăsurii calul pe care îl cumpărase din Halifax şi săltând în şa. Nu vreau să mă însoţească nimeni la întâlnirea cu fratele meu.

— Bine, milord, dar drumul de întoarcere la Halifax poate fi periculos pentru un om ce călătoreşte singur. Cred că ar trebui să îmi permiteţi să…

— Mă îndoiesc că am să mă întorc singur, îi tăie vorba Charles, binevoind să îi ofere această ultimă informaţie înainte de a se despărţi de el.

Neliniştea îi creştea pe măsură ce se apropia de Georgetown. Asta deşi, cercetat îndeaproape, satul nu părea nici respingător, şi nici sălbatic. Ba dimpotrivă. Pe domeniile sale din Anglia, existau numeroase cătune de acest tip şi aproape niciunul dintre ele nu aveau aspectul îngrijit şi aerul demn şi liniştit ale acestuia.

Deşi locul avea o înfăţişare austeră, era clar că totul fusese creat cu o mare atenţie la detalii. Livezile întinse ce înconjurau satul arătau extrem de îngrijite, cu toate că mai erau săptămâni bune până să înmugurească merii. Casele, construite din piatră şi din lemnul rezistent oferit de pădurile ţinutului, erau solide şi plăcute la vedere. Dobitoacele aveau încă părul lung sau blana miţoasă de peste iarnă, dar erau toate grase şi sănătoase. De o parte şi de alta a uliţelor erau ridicaţi nişte stâlpi înalţi, meniţi,

de bună seamă, să indice drumul în caz de înzăpezire. Întregul sat inspira forţă şi anduranţă.

Totuşi, din experienţa vizitelor făcute pe moşiile sale din Anglia, Charles ştia că oamenii care se stabileau şi îşi întemeiau o familie în locuri pitoreşti precum acesta erau puternici, năvalnici, viguroşi şi sufleteşte legaţi de pământul pe care trăiau. Nu aduceau defel cu genul de persoană pe care îl căuta el.

O nevastă de fermier, ce ţesea cu spor aşezată confortabil pe veranda lată din faţa casei, se opri din lucru atunci când îl văzu trecând. Charles îşi scoase pălăria şi ea îi ură politicoasă ziua bună. Voi să o întrebe unde se afla casa lui Andrew, dar apoi se răzgândi, hotărând că era mai bine să meargă direct la biserica din sat. Totuşi, după atâţia ani de despărţire şi având în vedere ostilitatea dintre el şi fratele său, îi era de-a dreptul groază de această întâlnire. Îşi aminti toate certurile şi conflictele pe care le avusese cu Andrew, mai ales după moartea mamei lor. Adevărul este că îi fusese întotdeauna frică de fratele său. Andrew fusese fără îndoială favoritul mamei, un flăcău puternic şi chipeş, ce reprezenta o ameninţare la moştenire. Sau cel puţin aşa credea Charles. Asta până când ieşi învingător, obţinând atât averea, cât şi titlul de conte. Cu toate acestea, fusese nevoit să traverseze apele Atlanticului de Nord, şi iată-l acum aici, gata să se milogească în faţa unui frate de la care nu mai primise nicio veste de peste douăzeci de ani.

Îşi încleştă furios fălcile şi dădu pinteni calului. Dacă tot se afla aici, măcar să ducă treaba până la capăt.

Turla bisericii, cea mai înaltă construcţie din Georgetown, se ridica semeaţă chiar şi peste copacii cei mai înalţi. Clădirea, văruită în alb şi la fel de solidă precum toate celelalte construcţii din sat, era aşezată într-un luminiş înconjurat de câmpuri. Într-una dintre direcţii,

drumul cobora în pantă spre golful Fundy. Dacă ar fi fost mai puţin nervos, probabil că ar fi apreciat pitorescul lăcaşului. Fără vitralii şi fără motive ornamentale, faţada vădea aceeaşi simplitate precum restul clădirilor din sat. Totuşi, această austeritate nu ducea nici pe departe cu gândul la sărăcia şi mizeria pe care Charles le asocia cu satele englezeşti de dimensiuni asemănătoare.

Îşi priponi calul de stâlpul porţii, urcă treptele bisericii şi se opri şovăind în faţa intrării. Era ca şi cum neliniştea ce îi tulbura nopţile şi uriaşa mizăa acestei întâlniri l-ar fi ţintuit locului. Privi spre locul în care uliţa satului se intersecta cu drumul spre Halifax. Pe dealurile din jur se mai zăreau presărate pe ici, pe colo câteva pete de zăpadă şi încă mai bătea un vânt tăios de iarnă. De pe-acum grădinile sale englezeşti trebuie să fi fost deja înflorite, iar aerul de acasă, parfumat şi răsunând de cântecul păsărilor. Preţ de o clipă voi să renunţe la această întâlnire umilitoare, să se întoarcă în Halifax şi să se îmbarce pe prima corabie spre Anglia.

Totuşi, întoarse furios spatele drumului, dealurilor şi zilei senine. Nu avea încotro. Lovi cu pumnul în clanţă şi, spre dezamăgirea lui, uşa se deschise imediat.

Când intră, nu dădu cu ochii de fratele său, preotul, ci de o tânără ce ţinea o măturăîn mână, evident buimăcităde brusca lui apariţie.

— Pot să vă fiu de ajutor? îl întrebă aceasta.

— Eu…

Mânia i se risipi la fel de repede precum apăruse. Ce să îi spună acestei tinere?

— …Treceam pe aici şi am simţit subit nevoia să intru în biserică.

Deşi, pentru el, pretextul sunase cât se poate de neverosimil, fata nu păru să găsească nimic neobişnuit în cuvintele sale.

— Sunteţi binevenit, spuse ea, făcând o reverenţă, după care se dădu cu un pas în spate, fără a-şi lua ochii de la chipul lui. Aţi mai vizitat satul nostru până acum?

— Nu. Niciodată.

— Bănuiam eu. Nu de alta, dar îi cunosc pe toţi sătenii şi pe majoritatea neamurilor şi prietenilor lor, spuse ea, afişând un zâmbet sincer. Este de datoria pastorului să se implice în vieţile tuturor semenilor noştri. Aşa că şi pe cei străini de loc ajungem să îi cunoaştem măcar din vedere.

— Da, bănuiesc că aşa trebuie să fie, răspunse el, aşezându-se în cel mai apropiat rând de bănci şi privind-o cu un vădit interes. Sunteţi cumva rudă cu pastorul?

— Sunt fiica lui. Numele meu este Anne.

Charles simţi că îi sare inima din piept. Fu cât pe ce să îi spună cine este el, de fapt. Să o întrebe cum o duce tatăl ei. Totuşi, îşi muşcă limba şi se strădui să îşi ascundă emoţia.

— Onorat de cunoştinţă, Anne. Domnişoară Anne, spuse el încercând să pară degajat.

Ea îi zâmbi timid, înclină încă o dată capul şi reveni la măturat.

— Mă bucur să întâlnesc un gentleman dispus să îşi rupă din timp pentru a intra în Casa Domnului. Timpul petrecut cu Dumnezeu nu ar trebui să se rezume la zilele de sărbătoare, nu credeţi?

— Ai dreptate, bâigui Charles după un moment de ezitare. Ai dreptate.

Sprijinindu-se cu ambele mâini de banca din faţă, se aplecă înainte, urmărind mişcările graţioase ale fetei. Gândul nu îi stătea defel la discuţia despre mersul la biserică. Nu îi venea să creadă cât este de norocos. Anne Harrow nu era nici pe departe o fetişcană necioplită de la ţară. Fata avea părul negru ca pana corbului şi era

mlădioasă şi delicată. Fragilitatea ei părea mai potrivită pentru un salon de primire decât pentru o biserică rudimentară de ţară.

Anne purta straie ţesute în casă, o boneţică de dantelă şi nu avea nicio podoabă. E clar că e săracă, se gândi Charles. Totuşi, în pofida îmbrăcămintei sale sărăcăcioase, tânăra avea aerul demn şi siguranţa de sine a unei adevărate doamne. Charles simţi că inima începe să îi bată mai tare. Soarta părea, în sfârşit, să îi surâdă.

— Vă rog să scuzaţi pălăvrăgeala, spuse ea îndepărtându-se. Doriţi, de bună seamă, să vă bucuraţi de un moment de solitudine.

— Dar nu mă deranjezi câtuşi de puţin, se grăbi el să o asigure.

În mintea lui începu să se contureze o idee. Poate că, până la urmă, nu va trebui să se milogească de fratele său. Era posibil să evite complet o asemenea umilinţă. Ar putea să-i vorbească proaspăt descoperitei sale nepoate chiar acum, punându-l mai târziu pe Andrew în faţa faptului împlinit.

Anne îşi lăsă mătura într-un colţ.

— Măturatul poate să mai aştepte. Ar fi cel mai bine să mă retrag şi să vă las să vorbiţi cu Dumnezeu în linişte.

— Nu, aşteaptă! Aş dori… Aş dori să vorbesc cu dumneata.

— Cu mine? întrebă ea încet, surprinsă de rugămintea bărbatului.

— Da. Vezi dumneata, eu… Eu vin din Anglia.

— Anglia, repetă ea visătoare, încleştându-şi degetele delicate în faţa corpului. Ah, am visat întotdeauna să ajung să vizitez Anglia… Acolo s-a născut tatăl meu.

— Ştiu.

Fir-ar să fie, o făcea de oaie. Încercă să îşi înăbuşe emoţia.

— Eşti amabilă să te aşezi aici pentru o clipă? Te rog. Trebuie să îţi spun ceva important.

Anne şovăi, privindu-l suspicioasă. Totuşi, în cele din urmă încuviinţă din cap şi se aşeză la capătul şirului de bănci de vizavi.

— Ce poate fi atât de important la o biserică de ţară, încât să stârnească interesul unui gentleman din Anglia?

— Nu este vorba despre biserică. Am venit aici pentru dumneata.

— Pentru mine? exclamă Anne, făcând ochii mari.

Charles aprobă din cap.

— Am bătut atâta amar de drum pentru a te găsi pe dumneata. Şi trebuie să îţi spun, draga mea…

Anne sări în picioare înainte ca el să termine fraza.

— Domnule, dacă aveţi mai multe de spus, cred că ar fi mai potrivit să vă adresaţi tatălui meu.

— Nu, aşteaptă! Te implor, Anne Harrow, stai şi ascultă ce am de spus!

Fata se îndrepta către uşă, dar auzind cuvintele lui, rămase ţintuită la jumătatea drumului.

— Cum de îmi ştiţi numele de familie?

— Pentru că şi eu port acelaşi nume, răspunse Charles dintr-o răsuflare, grăbindu-se să-şi continue discursul pe care îl avea pregătit de luni de zile. Sunt fratele tatălui tău, Charles, al optulea conte de Sutton. Tatăl tău nu ţi-a vorbit niciodată despre mine?

Anne nu spuse nimic, dar pe faţa ei se citea uluirea. Aşa că bărbatul continuă grăbit.

— Sunt un om bogat, draga mea. Nu ştiu cum să te fac să înţelegi mai bine. Nu sunt doar bogat. Sunt putred de bogat. Şi nu am copii. Toamna trecută mi-a murit cea de-a doua soţie, lăsându-mă fără urmaşi. Am înfruntat Atlanticul de Nord la sfârşit de iarnă doar pentru a te găsi pe tine. Vreau…

— Nu… Spuse Anne, împleticindu-se.

Se împiedică de ultima bancă, se redresă la timp şi apoi se împiedică din nou.

— Trebuie să…

— Vreau să te iau cu mine, departe de toate astea, vreau să îţi pun la picioare regatul meu! Asta vreau să fac! strigă el, luându-se după ea, după care se opri, de frică să nu o gonească înainte de a termina ce avea de spus. Am să te transform într-o adevărată doamnă, am să te prezint la Curte, am să-ţi dau tot ce poate fi cumpărat şi chiar mai mult de-atât. Titluri, pământ, bogăţii, toate pot fi ale tale, Anne!

Orbită de groază, fata pipăi uşa cu degetele şi, dibuind într-un sfârşit clanţa, o apăsă şi coborî în goană treptele bisericii. Charles rămase în picioare, cu mâna suspendată în aer, ascultând zgomotul tot mai îndepărtat al paşilor ei pe uliţa satului. Ştia că dăduse cu bâta în baltă. Dădu cu pumnul în palmă, ocărându-se pentru lipsa lui de răbdare şi delicateţe. Făcuse un drum atât de lung şi îndurase atâtea suferinţe doar pentru a da cu piciorul la toate. Acum va trebui să o ia de la capăt, încercând să dreagă cumva situaţia. Era obişnuit ca oamenii să îi facă pe plac fără a pune întrebări şi fără a opune niciun fel de rezistenţă, dar acum treburile stăteau cu totul altfel. Reuşise să o bage pe Anne în sperieţi şi ştia că avea să treacă mult timp până va putea să îi câştige încrederea. Uşa bisericii era încă deschisă. Charles blestemă în barbă, apoi ieşi.

CAPITOLUL 6

Henri avea impresia că în tot satul Vermilionville nu se vorbea decât despre scrisoare. Ceea ce nu era de mirare, având în vedere faptul că acesta era primul mesaj

primit din Acadia după expulzare. Unii, mai cu seamă cei tineri şi necăsătoriţi, vorbeau despre epistolă cu alean şi sete de aventură; alţii, cu precădere cei bătrâni şi obosiţi, vorbeau despre ea cu o nedisimulată groază. Ar trebui oare să se încreadă în cele scrise şi să dea curs invitaţiei? Henri se îndrepta, ducându-şi calul de dârlogi, spre pământurile sale, când zări încă o barcă apropiindu-se de doc. Îi auzi pe cei din ambarcaţiune întrebându-l pe primul trecător „Unde este scrisoarea?”. Nu era de-ajuns să audă vestea. Voiau să vadă cu ochii lor, să se asigure că este adevărat. Ca un foc pârjolitor, scrisoarea stârnise patimi şi amintiri, readucând la viaţă îndepărtata memorie a Acadiei.

Henri Robichaud avea sentimente împărţite în privinţa scrisorii.

— Henri!

Auzindu-se strigat, Henri încetini pasul şi îl aşteptă pe fratele Louisei să îl ajungă din urmă. Îl plăcuse dintotdeauna pe Guy. Unii bărbaţi se supuneau autorităţii sale pentru că erau prea slabi să conducă. Alţii, precum Guy, îl urmau pentru că ţineau în mod sincer la el şi doreau să îşi pună încrederea într-un om pe care îl respectau. Ca şi căpetenie, Henri avusese de înfruntat câteva momente cu adevărat dificile, peste care trecuse datorită loialităţii de netăgăduit a cumnatului său.

— De ce oare n-ai ars scrisoarea aceea înainte de a o citi? mârâi Henri.

Era atât de sincer doar pentru că vorbea cu un om în care se încredea deplin.

Faţa arsă de soare a lui Guy se lăţi într-un zâmbet.

— Asta mă tot întreb şi eu.

Henri se întoarse spre câmpurile ce se întindeau în depărtare şi trase hăţurile calului, făcând animalul să se urnească din loc.

— Nici dacă am fi supărat albinele dintr-un stup nu s-ar fi iscat atâta tărăboi.

— Eu şi Emilie am stat treji aproape toată noaptea.

— Voi şi toţi ceilalţi săteni deopotrivă, răspunse Henri, arătând spre câmpurile pustii. Iată-ne în a doua săptămână de semănat şi nu vezi ţipenie de om la lucru.

Scrisoarea fusese scrisă în şase exemplare trimise în toate colţurile lumii de către vărul lui Guy şi al Louisei, un tânăr căruia i se pierduse urma în noaptea expulzării şi despre care nu se mai auzise nimic de atunci. Mesajul era foarte concis, pentru că autorul nu le prea avea cu scrisul şi, pe deasupra, lucrurile au fost spuse de şase ori la rând. Omul nu ştia unde se află unii membri ai clanului său, aşa că a trimis câte o scrisoare peste tot unde auzise că s-ar fi strâns mai mulţi acadieni. El şi familia lui fuseseră repatriaţi în Franţa, unde au avut parte de nişte experienţe cumplite. Marii moşieri nu aveau încredere în ei, pentru că pe noul continent, acadienii fuseseră, generaţii la rând, proprietari de pământ. Or, în Franţa nu se mai pomeniseră şerbi care să fi posedat pământ. Pe nobili îi îngrozea perspectiva de a avea pe domeniile lor nişte acadieni rătăcitori, care să-i întărâte pe ţărani împotriva lor. Din acest motiv, numeroşi acadieni ajunseseră să părăsească Franţa, emigrând în Elveţia, Africa sau în Caraibe. Autorul scrisorii tocmai se pregătea să plece în Louisiana împreună cu familia, când a aflat despre edictul prin care guvernatorul Lawrence îi invita pe toţi acadienii să se întoarcă pe meleagurile lor natale. Tot ce trebuia să facă pentru asta era să depună un jurământ de credinţă şi supunere faţă de Coroană. Vărul lui Guy făcuse lucrul acesta şi acum se afla din nou acolo, împreună cu familia sa.

Acesta recunoştea că viaţa nu este uşoară în Acadia. Că mare parte dintre pământurile lor fuseseră împărţite

altor colonişti, veniţi din Scoţia, din Ţara Galilor şi din coloniile americane. Totuşi, toţi acadienii puteau să se întoarcă în ţinutul lor de baştină, unde se puseseră bazele unor noi aşezări acadiene, departe de Halifax şi de băgăreţii de englezi. Putea să se întoarcă oricine dorea. Era pământ berechet şi şansa de a trăi din nou în libertate.

Guy repetă întrebarea ce fusese pe buzele tuturor cu o noapte înainte:

— Tu ce părere ai?

— Nici în urmă cu douăzeci de ani nu am putut să semnez jurământul de credinţă faţă de Coroana britanică. Şi ce ni se poate oferi în plus faţă de ce avem aici?

Lui Henri nu-i plăcea să fie nevoit să îşi spună părerea. Nu în felul acesta, în orice caz. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ar fi refuzat pur şi simplu să se pronunţe, dar Guy era mai mult decât un prieten şi chiar mai mult decât o rudă. Guy era aliatul lui de nădejde, aşa că merita un răspuns sincer.

— Omul a vorbit despre pământ. Ei bine, eu am deja pământ. Nu mai puţin de patruzeci de acri [peste 16 hectare]. Am două bărci, mai mulţi cai, o casă şi cumpărători pentru recoltă.

— Aici e căminul tău, spuse încet Guy şi cuvintele acestea părură să îl întristeze.

— Aici e căminul tuturor. Nicio familie din sat nu merge seara la culcare cu burta goală. Sau cel puţin nu aici, în Acadia de Sud, din câte ştiu eu.

Henri vorbea calm şi plin de mândrie. Spaniolii le puseseră la dispoziţie locul, dar nimic mai mult. Faptul că acum sătenii aveau un trai îmbelşugat şi lipsit de griji se datora calităţilor lui de conducător şi exemplului său personal.

— Putem să-i oferim fiecărei familii nou-venite un acoperiş deasupra capului, hrană, pământ de cultivat,

seminţe şi unelte. Acesta este căminul nostru acum, Guy. Am făcut din aceste meleaguri locul de care aparţinem.

— Ai făcut adevărate minuni, zise Guy. Nimeni altcineva nu s-ar fi putut descurca mai bine.

Totuşi, tonul vocii lui Guy îl puse pe Henri pe gânduri. Strânse frâul şi opri calul.

— Guy, ce îmi ascunzi?

— Henri…

Bărbatul se opri şi trase aer în piept.

— Henri, Emilie şi cu mine am discutat îndelung, am întors lucrurile pe toate părţile şi… Şi am hotărât să ne întoarcem.

Cuvintele lui Guy îl loviră ca un pumnal.

— Nu… Nu poţi să faci aşa ceva. Nu tu, fratele soţiei mele şi cel mai bun prieten al meu…

— Plecăm, Henri, repetă Guy. Trebuie să fac asta. O parte din mine a rămas acolo şi trebuie să o regăsesc. Vreau să fiu din nou un om întreg.

Mesajul era cât se poate de clar. Hotărârea fusese luată şi nimic pe lume nu l-ar fi putut face pe Guy să se răzgândească.

Henri îl privi tăcut. Văzând fermitatea ce se citea pe chipul cumnatului său, înţelese că nu avea niciun sens să protesteze, aşa că struni uşor calul şi îşi continuă drumul de unul singur. Când ajunse pe ogoarele sale, se opri lângă plug şi privi în urmă. Guy rămăsese nemişcat acolo, în mijlocul uliţei prăfuite. Henri îi făcu trist cu mâna, apoi se întoarse cu spatele şi înhămă calul la plug, întrebându-se câţi aveau să urmeze exemplul lui Guy.

Trei zile mai târziu, la o adunare sătească la care participară şi locuitori ai aşezărilor vecine, se discută cu însufleţire despre cât de bună fusese soarta cu ei pe aceste meleaguri. Aici, pe malul râului ce traversa terenurile

mlăştinoase ale Louisianei, fiecare familie se simţea, în sfârşit, în siguranţă. Fiecare dezavantaj al traiului în aceste locuri era compensat printr-un avantaj. Munca era grea, insectele, înfiorătoare, iar verile, toride, se plângeau unii. Într-adevăr, răspundeau ceilalţi, dar aveau hrană din belşug; autorităţile spaniole le cedaseră pământurile pe viaţă, bucuroase să îi vadă stabilindu-se aici; aveau cu toţii câte o casă, ogoare, bărci; aveau satele lor, în care trăiau înconjuraţi de prieteni. Acesta era căminul lor, nu Acadia. Ce a fost a fost. Acum aceasta era patria lor.

Guy păstra o tăcere îndărătnică, arătând clar că nu este convins de toate acestea. Unii îl priveau cu admiraţie şi invidie, alţii, clătinând dezaprobatori din cap.

Totuşi, în seara următoare, Henri şi întregul Sfat al Bătrânilor îşi dădură în mod oficial acordul: Guy şi familia acestuia aveau să plece în nord. De acolo vor trimite o scrisoare în care le vor descrie condiţiile din Acadia. În primăvara anului următor, toţi cei care doreau să le urmeze exemplul, puteau să o facă. Guy şi Emilie erau persoane pe care le cunoşteau, şi în cuvântul lor se puteau încrede. În timpul discuţiilor înflăcărate ce urmară, unii priveau spre Guy năuciţi de admiraţie; ceilalţi răsuflară uşuraţi acum că aveau un motiv serios – nu scrisoarea unui necunoscut, căreia îi trebuise aproape un an de zile pentru a ajunge la ei – pentru a nu-şi dezrădăcina familiile şi a nu lăsa în urmă tot ceea ce clădiseră aici, învingând sălbăticia ţinutului. Nu, era mai bine să aştepte şi să audă din partea unuia de-al lor cum stăteau lucrurile cu adevărat.

În noaptea aceea, după ce mai-marii clanului se împrăştiaseră pe la casele lor, Henri şedea singur afară pe verandă, nevenindu-i să creadă cât de uşor depăşiseră acest moment de cumpănă. Familia lui se pregătea de culcare. Simţi cum îl învăluie bezna călduţă a nopţii şi se întrebă dacă se poate încrede în această linişte aparentă.

În momentul acela, distinse prin întuneric o siluetă.

— Mai sunt binevenit în casa voastră?

— Ai fost şi ai să fii întotdeauna, răspunse Henri, întristându-se din nou la gândul apropiatei despărţiri. Să-ţi spun drept, Guy, nu ştiu ce am să mă fac după ce-ai să pleci.

— Ceea ce ai făcut mereu, răspunse Guy, urcând pe verandă şi aşezându-se lângă el. Ai să-ţi conduci oamenii, ai să-ţi lucrezi pământul, ai să asiguri un trai bun familiei tale şi ai să îi ajuţi cu câte-o vorbă înţeleaptă pe cei ce vor avea nevoie de un sfat.

— Îmi amintesc şi acum adunarea la care s-a spus că eu urma să fiu noua căpetenie a clanului, spuse Henri gânditor. Pe atunci, papa Belleveau era încă puternic şi sănătos. Şi plin de înţelepciune, în iarna aceea suferise de o tuse crâncenă şi asta a fost de-ajuns pentru a hotărî că membrii clanului trebuie să aleagă un nou conducător. La scurt timp după aceea, am fost expulzaţi de către britanici.

Privind adânc în beznă, Henri se văzu confruntat din nou cu propria sa neputinţă şi lipsă de răspunsuri.

— Era genul de om care vede lucrurile înainte ca acestea să ia formă. Vedea ceea ce nu se vede cu ochiul liber.

— Mi-l amintesc foarte bine pe tata, spuse Guy pe un ton liniştitor. Era un om ca mulţi alţii. Cu multe calităţi, dar şi cu multe defecte.

— Mi-aş dori să am înţelepciunea lui.

Guy îşi trase scaunul mai aproape şi îşi puse mâna pe umărul lui Henri.

— În iarna de dinaintea morţii lui, am stat de vorbă o noapte întreagă cu papa. Asta se întâmpla chiar după ce Emilie îl adusese pe lume pe cel de-al doilea copil al nostru. Îţi mai aminteşti?

— Ca şi cum ar fi fost ieri, răspunse Henri, simţind că

i se face din nou dor de bătrân.

— Atunci mi-a spus că hotărârea de a te numi căpetenie a clanului a fost cel mai bun lucru pe care l-a făcut în toată viaţa lui. Asta pentru că nimeni altcineva nu ar fi fost în stare să ţină clanul unit. Nimeni altcineva.

Guy ridică braţul, apoi îl lăsă să cadă.

— Papa a mai zis ceva în noaptea aceea. Mi-a spus că era adesea invidios pe tăria credinţei tale. Era convins că, atunci când te-a ales pe tine să-i urmezi la conducerea clanului, a făcut-o pentru, că aşa l-a îndemnat Dumnezeu.

Henri se lăsă pe spătarul scaunului. Un vânticel ce se porni brusc făcu pâlcul de chiparoşi să freamete în graiul ţinutului mlăştinos al Louisianei. Henri respiră adânc. O dată şi încă o dată.

— Ai să-mi lipseşti, bătrâne prieten.

— Şi tu mie.

Stătură în linişte câteva minute, apoi Henri i se adresă din nou.

— Poţi să ne faci un serviciu? spuse el încet, dorind să fie auzit doar de prietenul său. În primăvara aceea, după ce am devenit căpetenia clanului, papa Belleveau mi-a încredinţat nişte obiecte de preţ, adunate de-a lungul timpului, care trebuia să rămână ascunse de ochii şi de urechile englezilor. Am îngropat comoara deasupra satului Minas, pe povârnişul unui deal, în locul în care se întâlnea, de obicei, Louise cu o prietenă de-a ei.

Guy tresări, făcând scaunul să scârţâie.

— O comoară?

— Doi saci grei, în care erau galbeni, obiecte de valoare ale clanului, un crucifix bătut în pietre preţioase. Îmi amintesc că am asudat cărând sacii pe deal, adăugă Henri, cercetând silueta prietenului său prin întuneric. Vreau să iei ceea ce îţi trebuie pentru a o lua de la capăt şi să ne aduci nouă ce mai rămâne.

— Henri, dar…

— Acesta este căminul nostru. Aici am prins rădăcini. Nu cred că vor fi mulţi cei ce au să te urmeze. Poate că viitorul are să arate că nu am dreptate, dar mă îndoiesc de asta. Aşa că se cuvine ca averea şi moştenirea clanului să fie aici.

— Henri…

Guy se opri încă o dată, apoi continuă. Vocea îi era la fel de blândă ca noaptea.

— Nu ştiu dacă ne vom întoarce vreodată pe aceste meleaguri. Am stat de vorbă cu Emilie. Dacă lucrurile stau aşa cum se arată în scrisoare, noi vom rămâne în Acadia.

Văzând că Henri nu spune nimic, Guy continuă.

— Dacă aceasta are să ne fie alegerea, cui pot să-i cer să aducă aici comoara?

În spatele lor se auzi un zgomot uşor de paşi, ce îi făcu pe amândoi să se întoarcă în acelaşi timp.

— Mie, veni răspunsul, rupând tăcerea nopţii şi inima lui Henri.

CAPITOLUL 7

După dezastruoasa întâlnire din biserică, Charles nu a alergat după Anne, ci s-a dus să închirieze o odaie la hanul din sat. Avea nevoie de timp pentru a-şi linge rănile cauzate de proaspăta umilinţă şi pentru a se gândi cum trebuie să o abordeze acum pe fată. În orice caz, nu era nici pe departe obişnuit să fie refuzat atât de categoric.

Zorii zilei următoare aduseră o vreme suspendată între două anotimpuri şi un soare cu dinţi. Charles îl întrebă pe hangiu unde locuieşte Andrew Harrow şi, fără a-i oferi acestuia nicio explicaţie, deşi omul era clar intrigat de întrebare, porni la drum.

În momentul în care, mergând pe uliţa lată a satului,

trecu pe sub cel mai mare ulm pe care îl văzuse în viaţa lui, îi veni o idee. În schimbul sprijinului pe care îl oferise în stabilirea păcii cu Curtea franceză, regele George al III-lea îi cedase de curând titlul de proprietate asupra unui domeniu vast din regiunea de frontieră a coloniei Massachusetts. Desigur. Putea să îi ofere fratelui său acest pământ în schimbul lui Anne. Era soluţia perfectă. Domeniul avea un sfert din întinderea Noii Scoţii. Cine ar putea refuza o asemenea ofertă? Chiar şi aşa, pe Charles îl mai bătea încă gândul de a face cale întoarsă. Ura să se milogească. Faptul că trebuia să se umilească tocmai în faţa fratelui său pur şi simplu îl scotea din sărite.

Pe măsură ce înainta, devenea tot mai furios. Ştia exact cum îl va primi Andrew. Cu un aer de superioritate şi de aroganţă, râzându-şi de faptul că fratele său, ditamai contele, a ajuns în cele din urmă să se roage de el. Simţi un gust amar în gură. Nu avea încotro. Trebuia să îndure umilinţa. Toate conflictele pe care le avusese cu Andrew şi toţi anii pe care-i petrecuse urându-l şi temându-se în secret de el păreau să se întoarcă acum împotriva lui.

Auzi zgomotul unor paşi ce se îndreptau grăbiţi spre el. Încă înainte de a distinge bine silueta bărbatului ce se apropia, Charles ştiu că era Andrew. Rămase ţintuit locului, gata să se apere.

Deşi nu se mai văzuseră de douăzeci şi doi de ani, de când Andrew părăsise Anglia şi casa părintească, jurând să nu se mai întoarcă niciodată acolo, Charles îl recunoscu imediat.

Andrew avea corpul suplu şi călit de viaţa pe care o ducea. Anii petrecuţi pe aceste meleaguri sălbatice îşi lăsaseră adânc amprenta pe chipul său. În păr, începeau să îi apară câteva fire albe, iar haina de preot pe care o purta era simplă şi uzată. Charles văzu toate acestea ca prin ceaţă. Stătea cu pumnii încleştaţi, gata să ţină piept unui

eventual atac. Andrew îl zări şi începu să alerge spre el. În scurtul răstimp pe care îl avu la dispoziţie, lui Charles îi fu dat să vadă ceva ce îi paraliză mintea şi corpul: zărindu-l, Andrew strigase ceva, şi pe faţa-i zbârcită de riduri apăru un zâmbet şi începură să se prelingă lacrimi.

Charles era sigur că nu auzise şi nu văzuse bine. Era imposibil ca Andrew să fi rostit acele cuvinte. Totuşi, le auzi din nou, strigate cu o voce gâtuită de emoţie:

— Charles! O, mulţumescu-ţi Ţie, Doamne, mulţumescu-ţi Ţie.

Doamne!

Apoi Andrew îl cuprinse cu braţele sale puternice şi rosti încă o dată cuvintele care îl făcură pe Charles să amuţească.

— Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne!

Andrew îl primi cu o neaşteptată căldură, spunându-i cât de rău îi pare că nu a putut să-l întâmpine când a sosit în Georgetown.

Fusese plecat să-şi viziteze enoriaşii dintr-un cătun mărginaş şi nu se întorsese decât acum. De îndată ce aflase vestea sosirii lui, porni valvârtej să îl caute. Îi spunea toate acestea în timp ce îl conducea în sus pe uliţă.

În timp ce se apropiau, uşa casei parohiale se deschise, şi Andrew i-o prezentă cu căldură pe soţia sa, Catherine. Aceasta îl privi puţin speriată şi îi ură bun venit atât de încet, încât cuvintele sale aproape că se pierdură în vâjâitul vântului de dimineaţă. Andrew îl invită să ia loc lângă foc. Charles observă că Anne lipsea.

— Stai comod, frate? Doreşti să bei ceva? îl întrebă Andrew pe nerăsuflate, vădit emoţionat.

— Nişte coniac, dacă ai. Dacă nu, mă mulţumesc cu nişte bere.

— Îmi pare rău, frate, dar nu avem nici coniac, nici

bere. Serveşti nişte cidru?

— De ce nu?

Andrew aşteptă ca soţia sa să toarne cidrul din ulcior, şi apoi îi dădu cana lui Charles.

— Frate, cât de mult mă bucur să te văd! Este un adevărat miracol.

Charles îşi trecu degetul peste suprafaţa cositorită a cănii.

— Recunosc că nu m-am aşteptat la o asemenea primire din partea ta, spuse el în cele din urmă, tărăgănând cuvintele.

— Bănuiesc că nu te-ai aşteptat, zise Andrew, după care întinse mâna spre soţia sa. Vino şi şezi aici cu noi, draga mea.

— Eu… Eu am ceva de lucru, răspunse ea încet şi se îndreptă spre ieşire.

— Bine atunci, zise Andrew, după care se aşeză pe banca din faţa căminului şi îşi privi fratele în tăcere.

Privirea îi era atât de intensă, încât era aproape greu de suportat. Charles ştia prea bine ce vede fratele său când îl priveşte: un bărbat ce îşi poartă puterea şi bogăţia cu dezinvoltură, îmbrăcat în straie ce probabil că valorau mai mult decât ceea ce câştiga Andrew în trei ani de muncă grea. Volanul ce îi împodobea pieptul cămăşii era cusut cu fir de argint, nasturii hainei erau din aur, iar cataramele de

Ia pantofi, din argint. Charles era conştient de faptul că avea pântecele rotund al celui ce mănâncă, de cele mai multe ori, fără a ţine cont de măsură. Era un om puternic, desigur, dar anii şi grijile îi acoperiseră muşchii cu un strat de grăsime şi un altul de piele lăsată.

— Cum te simţi, Charles? întrebă Andrew.

— Obosit. A fost o călătorie lungă.

— Îmi închipui.

— Două luni pe mare. Au fost momente în care nu credeam că am să mai văd vreodată uscatul, spuse Charles, după care îşi goli cana şi o aşeză pe podea, lângă picior. Nu m-aş fi îmbarcat pe corabia aceea nici în ruptul capului dacă nu aş fi fost în disperare de cauză.

Andrew se aplecă în faţă şi chipul îi deveni din cale-afară de serios.

— Înainte să îmi vorbeşti despre asta, te rog lasă-mă să îţi spun eu ceva. De ani de zile îmi doresc să rostesc aceste cuvinte.

Charles simţi cum îi trece un fior rece prin tot corpul, paralizându-l. Ştia cu exactitate ce urma să spună Andrew, aici în intimitatea casei sale. Ştia asta, pentru că şi el ar fi procedat la fel.

— Ei bine?

Andrew îşi coborî privirea şi tăcerea ce se aşternu pentru o clipă fu umplută doar de trosnetul lemnelor în foc. Părea să îşi adune toate forţele pentru a putea să sară peste prăpastia ce îi despărţea. Charles se înfioră şi mai tare la gândul că acesta urma să vorbească despre conflictele pe care le-au avut în tinereţe. Atât de multe depindeau de această legătură de sânge. Atâtea speranţe, atâtea ambiţii, atâtea generaţii viitoare. Hotărî să se stăpânească şi să nu reacţioneze cu agresivitate la atacul ce era sigur că va avea loc.

Totuşi, atunci când ridică din nou privirea, Andrew nu rosti niciun cuvânt de reproş. Dimpotrivă.

— Charles, vreau să îţi cer iertare.

— Poftim? exclamă Charles, făcând ochii mari de uimire.

— Acum îmi dau seama că meritam din plin să îmi porţi pică. Să fi fost în locul tău, eu te-aş fi tratat cu mult mai multă viclenie şi ură.

În glasul său se simţea încordarea patimilor

înăbuşite, dar nu era nici urmă de mânie, amărăciune sau vrajbă.

— Aflându-mă într-o permanentă concurenţă cu tine, am ajuns să trec peste obstacole pe care altfel mi-ar fi fost cu neputinţă să le depăşesc. Faptul că nu puteam nicicând să câştig titlul şi puterea ce îţi reveneau ţie de drept m-a umplut de ură. Ură ce m-a măcinat pe dinăuntru. Am fost bucuros să părăsesc Anglia şi toate conflictele noastre nemărturisite odată cu ea. Da, am făcut-o bucuros, repetă Andrew cu glasul stins şi se lăsă pe spătarul băncii.

Părea stors de puteri.

— Îţi cer iertare pentru tot ceea ce s-a întâmplat între noi, pentru toate gândurile mele, pentru tot ceea ce am vrut să îţi pot face.

Charles îl privi cu atenţie. De această dată, sub influenţa cuvintelor lui Andrew, privirea îi era sinceră.

— Te-ai gândit la asta de ceva vreme.

— Mă gândesc la asta de ani de zile, confirmă Andrew. Şi, deşi mă îndoiam că se va întâmpla vreodată, m-am rugat să vină ziua în care să îţi pot spune aceste lucruri. Ţi-am scris. De două ori.

— La mine n-a ajuns nicio scrisoare.

— Din păcate, este cunoscut faptul că serviciul poştal din colonii lasă de dorit. Pe de altă parte, m-am temut că nu îmi răspunzi din cauză că păstrasem tăcerea prea mult timp.

— Timp în care au avut loc diverse evenimente, din câte înţeleg.

Charles şovăi, după care adăugă:

— Am auzit că ai fost demis din cadrul regimentului.

— Eu mi-am înaintat demisia, dar ai dreptate. Dacă aş fi încercat să rămân în armată, fără îndoială că mă păştea Curtea Marţială, şi apoi spânzurătoarea.

— Să spânzure un membru al familiei Harrow?!

strigă Charles, roşu de indignare. N-ar fi îndrăznit!

Andrew zâmbi.

— O, ba da, ar fi îndrăznit… Asta era ceea meritam pentru că nu m-am supus unui ordin direct în timp de război.

— Ce ai făcut, mai exact?

— Am refuzat să ridic nişte cetăţeni francezi lipsiţi de apărare din casele ce le aparţineau de peste un secol şi să îi trimit Dumnezeu ştie unde.

Pe chipul său reapăru durerea rănilor trecutului.

— Mai bine spus, aş fi refuzat să fac aşa ceva, pentru că, vezi tu, Dumnezeu, în nemărginita Sa bunătate, m-a salvat în ultima clipă.

Charles se foi pe scaun, stânjenit de turnura discuţiei.

— Văd că vorbeşti… Ei bine, vorbeşti altfel.

— Acum viaţa mea este închinată lui Dumnezeu, răspunse Andrew, aprobând din cap. Charles, poţi să mă ierţi?

— Desigur, desigur, răspunse Charles, văzând în aceasta exact portiţa de care avea nevoie.

Totuşi, dintr-un motiv necunoscut, îi venea greu să deschidă discuţia. Nu putu să privească mai departe în ochii sinceri ai fratelui său.

— Adică… Ei bine, şi eu vin să îţi cer o favoare.

— O favoare? făcu Andrew, privind spre razele soarelui ce pătrundeau înăuntru prin uşa deschisă.

Nu îşi văzu nici soţia, nici fiica prin apropiere.

— Ciudat mod de a descrie cererea de a o lua de lângă mine pe unica mea fiică.

— Ai auzit, aşadar.

— Catherine şi Anne au încercat să îmi vorbească despre cererea ta azi-dimineaţă, când m-am întors. Erau amândouă îngrozite, dar eu cred că înţeleg ce doreşti tu,

de fapt.

— Toamna trecută mi-a murit cea de-a doua soţie, lăsându-mă fără moştenitori. Ştii la fel de bine ca mine că singurul frate al tatii a murit fără să lase vreun urmaş. Fiica ta este singura rudă de sânge care mi-a mai rămas, spuse Charles, sărind în picioare şi începând să se plimbe de colo colo prin încăpere. Sunt disperat. Trebuie să am un moştenitor. Anne nu ar duce lipsă de nimic. Cunoşti, doar, domeniile şi averea familiei Harrow. Trebuie să existe cineva care să le moştenească ori totul va fi pierdut. Pierdut pe vecie, Andrew. Nu putem să îngăduim asta. Pur şi simplu nu putem.

— Cândva acest gând m-ar fi tulburat la fel de mult ca pe tine, dar acum…

Andrew se opri o clipă, gânditor, după care continuă.

— Cred că ţi-a fost foarte greu să faci această călătorie.

— Din cale-afară de greu, aprobă Charles, învârtindu-se prin odaie ca un leu în cuşcă. Anne ar moşteni totul. Ar avea parte de cei mai buni profesori particulari, aş introduce-o la Curte, aş aranja să se mărite cu un tânăr din rândul aristocraţiei. Poate chiar din familia regală. Gândeşte-te, Andrew: o faţă regală!

— Îmi închipui că Anne ar avea şi ea un cuvânt de spus în privinţa asta, răspunse Andrew blajin.

— Desigur. Doar nu sunt un sălbatic. Nimeni nu o va obliga să accepte o căsătorie lipsită de iubire. Am venit în căutarea unei moştenitoare, nu a unei sclave. Şi oricum, acest aranjament nu este doar în beneficiul meu. Gândeşte-te ce mult ar însemna toate acestea pentru fată.

Charles se opri în mijlocul odăii şi, văzând că Andrew nu spune nimic, se învârti pe călcâie şi îl privi în ochi.

— Trebuie să îmi dai un răspuns, Andrew. Trebuie!

— Vino şi stai jos, Charles, spuse acesta cu un calm

ce îl înfurie şi mai tare pe fratele său.

— Te sfătuiesc să nu te joci cu mine! strigă acesta, încleştându-şi pumnii. Trebuie să aflu răspunsul tău!

Andrew se ridică în picioare şi se îndreptă spre el. Brusc, Charles avu impresia că, făcând acest pas, fratele său rupea barierele formate de timp, spaţiu şi statut social. Andrew îşi puse mâna pe umărul său. Charles voi să se ferească de atingerea lui, dar în cele din urmă nu o făcu.

— Charles, ascultă-mă. Îţi cunosc intenţiile. Ştiu că vrei să îţi dau permisiunea de a o lua pe Anne cu tine. Vrei să îi îngădui să îşi lase casa părintească şi să plece pe meleaguri străine. Dar, vezi tu, bogăţia şi puterea pe care le-ar avea acolo nu ar schimba cu nimic faptul că acelea sunt locuri străine pentru ea. Oricum, aceasta este o hotărâre pe care, slavă Domnului, nu sunt nevoit să o iau.

Făcu o pauză lungă, apoi continuă.

— Anne nu este ceea ce crezi tu.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Anne este, într-adevăr, fiica mea, dar nu este… Sânge din sângele meu.

— Este adoptată? Cum, Dumnezeu? Păi, mie… Mie mi s-a spus că soţia ta a dat naştere unui copil.

— Aşa este, răspunse Andrew, oftând din adâncul sufletului. Dar acel copil nu este Anne.

— Nu înţeleg.

— Nu mă mir, spuse Andrew, împingându-l pe Charles spre scaun, fără ca acesta să obiecteze de această dată. Vino şi ia loc. Am să-ţi povestesc despre tragedia care ne-a pecetluit destinele.

CAPITOLUL 8

Nicole şedea în mijlocul celei mai mari luntre din sat, ce mergea acum în amonte, pe apele râului Vermilion. La

picioarele ei zăceau trei puşti şi o arbaletă. În mod normal, făta detesta să stea şi să se uite cum trudesc ceilalţi. Nicole ştia să vâslească, să arunce năvodul şi să pescuiască la fel de bine ca un bărbat. Nu avea, ce-i drept, forţa necesară pentru a mânui lunga furcă folosită pentru capturarea somnilor uriaşi din vaduri, dar de obicei, atunci când se afla într-o barcă, făcea faţă tuturor greutăţilor, muncind cot la cot cu bărbaţii. Totuşi, de astă dată, fusese dispusă să lase vâslitul împotriva curentului pe seama celor doi bărbaţi care o însoţeau.

Aceştia se aflau aici la rugămintea ei. Nu voia să fie singură când îşi va lua rămas-bun de la Jean Dupree. Se temea că rugăminţile lui fierbinţi şi zâmbetul său irezistibil ar putea-o face să se răzgândească şi să nu mai plece. Adevărul este că o parte din ea mai spera şi acum că el îi va da dreptate, că va recunoaşte că s-a înşelat întovărăşindu-se cu acei oameni periculoşi şi că se va întoarce la ea şi în rândul comunităţii. Totuşi, când ajunseră la sălaşul său, aflat la o distanţă de câteva mile de sat, într-un loc adăpostit de pe malul râului, nu găsiră pe nimeni acasă. Acest fapt în sine constituia un răspuns. Hotărârea pe care o luase Jean era clară. Chiar şi aşa, trebuia să îl vadă. Pentru ultima oară. Ştiind unde îl poate găsi, le dădu celor doi însoţitori instrucţiunile necesare, şi aceştia întoarseră luntrea. Prezenţa lor o făcea să se simtă în siguranţă. Se îndreptau spre o destinaţie periculoasă.

— Întoarceţi aici, spuse ea încet, după ce trecură de sat.

Guy, care stătea în faţa ei, se întoarse şi o privi şovăitor.

— Eşti sigură?

— Da, sunt cât se poate de sigură, încuviinţă Nicole. Aici este.

— Ai mai fost aici până acum?

— De nenumărate ori.

Nu mai avea rost să ţină vreun secret în legătură cu Jean.

Fiul cel mai mare al lui Guy, un flăcău voinic de şaptesprezece ani, ce era deja cu un cap mai înalt decât taică-său, mânuia prăjina din spate.

— Am fost la pescuit pe aici. După o sută de iarzi [aproximativ 90 m], râul se termină într-un iaz, spuse acesta.

— Întoarceţi aici, insistă totuşi Nicole.

Resemnat, Guy întoarse barca, înaintând prin canalul îngust. Se aflau la vreo zece mile [aproximativ 16 km] de sat. Râul Vermilion forma nenumărate meandre, ce dădeau în vaste ţinuturi mlăştinoase, ramificându-se într-o sumedenie de braţe, dintre care marea majoritate nici măcar nu erau trecute pe hartă.

Pe malurile râului se înălţau chiparoşi de baltă, ale căror rădăcini se iţeau la suprafaţa solului ca nişte braţe negricioase. Ramurile acestora se încrucişau pe deasupra, încovoiate sub greutatea firelor de Tillandsia. Chiparoşi şi fire de Tillandsia – simboluri perfecte ale chintesenţei traiului pe malurile canalelor din Louisiana. Frânghia luntrei era împletită din firele acestei plante. Luntrea era cioplită dintr-un trunchi de chiparos. Cele două materiale intrau chiar şi în structura caselor. Grinzile clădirilor erau din lemn de chiparos, pentru că acesta nu putea fi ros de termite şi de gândaci. Spaţiile dintre bârne erau acoperite cu un amestec de licheni şi nămol, iar acoperişurile caselor erau alcătuite din şindrile din lemn de chiparos. Nicole privi în sus, spre razele soarelui ce se strecurau printre plantele lungi şi crengile copacilor. Era o dimineaţă superbă, plină de un verde crud şi de parfum de primăvară. Luciul apei, oglindă de smarald de o nepieritoare frumuseţe, sclipea şi se unduia. Nicole respiră

de câteva ori adânc. Are să-i fie dor de această lume aparte.

Guy părea să-i înţeleagă starea de spirit.

— N-aş fi crezut vreodată că tu ai să fii cea care pleacă, îi spuse el.

Fata privi spatele lat al unchiului său. Admira puterea tăcută a acestui om. Trebuia să fie sinceră cu el. În fond şi la urma urmei, îşi unea viaţa de cea a familiei lui. Se întorcea înapoi în ţinutul mitic în care se născuse şi, în acest periplu, nu se putea baza decât pe Guy, Emilie şi pe copiii lor. Singurii oameni pe care îi va cunoaşte într-o mare de străini.

Avea inima zdrobită de apropiata lor plecare şi de întâlnirea ce urma să aibă loc în curând, dar unchiul său merita toată sinceritatea ei.

— Cunoşti povestea naşterii mele?

Prăjina mânuită de Guy rămase suspendată în aer, picurând deasupra luciului de smarald al apei.

— Da, răspunse acesta şovăind.

— Ce poveste, papa? întrebă fiul său, Pascal.

— Am să-ţi spun altă dată, fiule.

— Cum au aranjat schimbarea numelui? întrebă Nicole.

Vorbea pe ocolite, pentru a nu-i trezi şi mai multe suspiciuni lui

Pascal. Guy trebuie să fi înţeles perfect intenţia ei, pentru că răspunse în aceeaşi manieră.

— După expulzare, puţini locuitori din Minas au ajuns pe aceeaşi corabie cu noi. Henri şi Louise au discutat despre asta cu papa, cu Emilie şi cu mine. Am hotărât să schimbăm numele şi povestea s-a încheiat aici. Ceilalţi erau prea istoviţi şi prea îndureraţi pentru a da mare importanţă schimbării numelui unui prunc. Probabil că au considerat că era un lucru potrivit după toate cele suferite.

Canalul coti uşor, lăţindu-se.

— De când mă ştiu, am simţit că nu am un cămin, spuse Nicole. Mult timp am pus asta pe seama anilor în care am rătăcit dintr-un loc într-altul.

— Cunosc prea bine sentimentul, spuse încet Pascal, din spatele ei.

— Credeam că anii de pribegie şi-au pus atât de adânc amprenta asupra mea, încât nu am să simt niciodată că aparţin cu adevărat unui loc anume, continuă Nicole, surprinsă atât de sinceritatea ei, cât şi de uşurinţa cu care vorbea despre aceste taine ale sufletului său. Nicăieri nu m-am simţit a fi cu adevărat acasă. Nici chiar înainte de a putea descrie asta în cuvinte.

Vâsla mânuită de Guy rămase din nou suspendată în aer. Bărbatul se opri din vâslit şi se întoarse. Privind adânc în ochii ei, îşi dădu seama că nu-i mai vorbeşte unui copil, ci unei femei în toată firea.

— Când am primit scrisoarea, şi voi aţi hotărât să vă întoarceţi în Acadia şi, mai apoi, când papa ţi-a vorbit despre comoară, am avut senzaţia că mi-am găsit în sfârşit un scop în viaţă. Să mă duc în Acadia şi apoi să mă întorc cu comoara şi cu darea voastră de seamă. Astfel pot fi de ajutor clanului.

Se simţea extenuată de dezvăluirea unor gânduri atât de intime şi trebui să tragă adânc aer în piept pentru a găsi puterea să continue.

— Pot să dau un sens vieţii mele. Pot să fac asta chiar dacă n-am să găsesc niciodată un loc căruia să-i aparţin.

— Nădăjduiesc că viitorul îţi va dovedi că te înşeli, spuse Guy încet.

Din fericire, Pascal interveni în discuţie şi ea nu se mai văzu nevoită să răspundă.

— Papa, canalul se termină aici.

— Ba nu, răspunse Nicole. Vâsliţi printre cei doi

copaci de acolo.

— Printre cei doi copaci?…

Erau amândoi uluiţi. Nicole răspunse printr-o scurtă înclinare a capului. Devenea tot mai încordată pe măsură ce se apropiau de cei doi chiparoşi uriaşi. Fiecare dintre cele două trunchiuri era atât de gros, încât nici trei bărbaţi nu l-ar fi putut cuprinde cu braţele.

Rădăcinile chiparoşilor, încolăcite ca nişte şerpi, ascundeau o fâşie de apă, doar puţin mai lată decât luntrea, ce abia se vedea iţindu-se printre cei doi arbori.

Coroanele copacilor formau o perdea deasă sub care domnea un semiîntuneric ca de asfinţit. După ce trecură de chiparoşi, braţul râului se lăţi din nou, dar rămaseră învăluiţi într-o lumină crepusculară. Canalul se lăţea tot mai mult pe măsură ce înaintau, până când ajunse să fie de două ori mai lat decât lungimea bărcii, având aproape aceeaşi distanţă între cele două maluri, ca înainte de sat. Spre deosebire de malul de lângă Vermilionville, prin aceste părţi domnea o linişte aproape desăvârşită, întreruptă doar de croncănitul unei perechi de şoimi ce îşi urmăreau prada. În timp ce malurile râului Vermilion erau împodobite cu povârnişuri înverzite şi flori sălbatice, acest braţ era mărginit de nămol şi de rădăcini negre, iar apa era la fel de întunecată ca malul. Deasupra, ramurile încâlcite ale copacilor formau un scut care ţinea departe nu doar vântul, ci şi aproape toate razele de soare. Cei doi bărbaţi priveau în jur muţi de uimire. Era un loc rece şi neprietenos, o lume complet diferită de delta luminoasă în care trăiau ei.

După ce cotiră, canalul se lăţi şi mai mult. În aerul nemişcat se distingeau vag strigătele unor bărbaţi şi nişte hohote aspre, ce veneau din gâtleje hârâite de băutură. Când se auzi sunetul de scripcă, umerii lui Guy înţepeniră. Nicole înţelese perfect ce se petrecea. Zgomotele nu

aduceau nicidecum cu sărbătorirea încheierii unei zile grele de muncă.

— Hei, staţi pe loc! strigă un bărbat aşezat în apropierea unor undiţe, după care se ridică, aţintind o puşcă înspre ei şi încercând să dibuie cocoşul armei.

Dintr-o mişcare, Guy şi fiul său apucară lungile puşti de vânătoare de pe fundul bărcii. Bărbatul de pe mal înţepeni.

— Îl caut pe Jean Dupree! strigă Nicole.

— Nicole? făcu bărbatul, privind cu ochii mijiţi peste apele negre şi late. Tu eşti, *chérie*?

Din umbră se ivi silueta unui bărbat îndesat.

— Cum de ai adus aici nişte străini? Te credeam mai deşteaptă! tună acesta cu o mânie cumplită în glas.

— N-am ce vorbi cu tine, Daniel! ripostă Nicole înverşunată.

O cuprinsese o furie nebună şi nu mai simţea pic de frică. Ba dimpotrivă. Îi făcea plăcere să îl înfrunte.

— Tu eşti motivul pentru care am venit aici! strigă ea din toţi rărunchii, sprijinindu-se cu ambele mâini de marginea bărcii.

— Nicole? strigă un al treilea bărbat, mai înalt decât ceilalţi doi, ce se ivi, la rândul său, pe malul apei. Ce-ţi veni să aduci aici nişte străini? continuă Jean Dupree – căci despre el era vorba – nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Voiam să văd cu ochii mei! strigă fata, înfrânându-şi lacrimile de mânie şi de durere ce îi împăienjeniseră ochii. Nu-mi venea să cred că iubirea ta este atât de meschină, şi voinţa, atât de slabă!

Jean Dupree aruncă o privire spre bărbatul cu trăsături ascuţite ce stătea lângă el.

— M-am întors aici pentru că mi-ai spus că totul s-a terminat între noi.

— Asta s-a întâmplat doar din vina ta! strigă Nicole,

fără să se sinchisească de toţi bărbaţii ce se holbau la ea şi de ce aveau să spună aceştia mai târziu.

Toate rugăminţile pe care voise să le rostească în acest ultim efort de a-l atrage de partea sa pe bărbatul pe care îl considera iubirea vieţii ei îşi pierduseră sensul. Alegând să rămână alături de aceşti ticăloşi, Jean Dupree îi confirmase faptul că ţinea la partea sa întunecată mai mult decât la ea.

În acel moment, în inima ei, viitorul pe care ar fi putut să-l aibă împreună se transformă în cenuşă.

— Refuzi să vezi ticăloşenia acestor indivizi! Daniel aici de faţă distruge tot ce îi iese în cale! Până şi umbra lui e plină de venin. Şi Daniel are să te transforme într-un demon la fel ca el!

Chipul lui Daniel Lafoe se schimonosi de ură.

— Dă-mi puşca, mârâi el, întinzând mâna spre celălalt bărbat.

— Nu! strigă Jean Dupree, tăindu-i calea. Du-te, Nicole! Pleacă imediat! Nu eşti bine-venită aici!

— Dă-te la o parte, Jean! tună bărbatul mai vârstnic, mârâind o ocară în limba franceză.

— Las-o în pace! strigă Jean Dupree, încleştându-şi pumnii mari ca nişte maiuri, gata de atac. Lasă-ne în pace, Daniel. Am s-o conving să plece.

— Ar fi mai bine să pleci şi tu odată cu ea, mormăi cel căruia i se adresase, neobişnuit să fie înfruntat de cineva. Du-te de te ascunde după fustele unei muieri, adăugă el, întorcându-i spatele.

— Nu trebuia să vii aici, Nicole, spuse Jean Dupree, întorcându-se spre ea.

Vocea îi tremura de mânie.

— Nu trebuia să mă îndrăgostesc vreodată de tine, ripostă ea. Nu trebuia să cred vreodată că eşti demn de orice altceva în afară de dispreţ.

— Pentru asta ai venit? Să adânceşti şi mai mult prăpastia dintre noi? răsună ameninţător glasul lui Jean în întuneric.

— Nu. Am venit deoarece…

Dintr-odată, mânia care pusese stăpânire pe ea se risipi. Şi odată cu ea se risipiră toate speranţele şi toată iubirea ei pentru Jean. Simţi că inima i se goleşte de orice simţământ.

— Nu ştiu de ce am venit.

— Du-te acasă, Nicole. Am să vin să vorbim…

— Nu, Jean. N-ai să mă mai vezi niciodată, spuse ea, făcându-le semn însoţitorilor săi să întoarcă luntrea.

Cei doi bărbaţi se conformară numaidecât, pregătiţi pentru a face cale întoarsă.

— Acesta este lamentabilul sfârşit al unei relaţii ce nu ar fi trebuit să înceapă niciodată. Adio, Jean.

CAPITOLUL 9

Catherine simţea ca şi cum în ea ar fi sălăşluit două fiinţe. Una stătea în picioare lângă fereastra din bucătărie, pregătind cina şi ascultând cum Andrew şi Charles vorbesc încet şi aprins, plimbându-se de colo colo prin grădina din faţa casei; cealaltă părea să se urmărească pe sine în timpul lucrului. Această a doua jumătate îşi studia mâinile aspre şi bătătorite, acoperite acum cu făină, de parcă ar fi aparţinut unei alte persoane. Ceea ce vedea acum în faţa ochilor nu era ceea ce vedea cu ochii minţii. Se vedea luând sucitorul şi întinzând cu el aluatul pe masă. Cu ochii minţii, se vedea în urmă cu douăzeci de ani, prinzându-şi o panglică în păr şi ascultând cum răsună în aer muzica de la nunta ei. Ziua nunţii ei fusese una stranie, în care atmosfera de sărbătoare sătească se împletise cu aerul marţial, datorită faptului că Andrew era ofiţer în armata

britanică. Pentru a ajunge acolo unde o aştepta Andrew, înalt şi mândru în uniforma sa de gală, trebuise să treacă printr-un culoar format din soldaţi înarmaţi cu săbii ce străluceau sub razele soarelui. Îşi aminti şi trâmbiţele argintii ce răspândiseră zvonul de bucurie al acelei zile, părând să prevestească totodată tristeţea zilelor ce aveau să vină. Amintindu-şi toate speranţele şi temerile pe care le simţise în acea zi, Catherine oftă adânc, simţindu-şi inima apăsată de greutatea trecutului.

Glasurile mânioase ce se auzeau prin fereastra deschisă o readuseră în prezent, la ceea ce se petrecea dincolo de pereţii bucătăriei.

— Nu înţeleg nici în ruptul capului de ce nu te învoieşti să pornesc în căutarea fiicei tale, se răsti Charles.

Tonul lui Andrew nu era nici pe departe atât de aspru şi de ridicat precum cel al fratelui său. Totuşi, Catherine îl cunoştea îndeajuns de bine pentru a-i simţi tumultul lăuntric. Îi cunoştea inima la fel de bine ca pe a ei. Andrew vorbi în numele amândurora şi răspunsul lui fu ferm.

— În primul rând, frate dragă, nu eşti tu cel îndreptăţit să ia o asemenea hotărâre. În al doilea rând, fiica noastră este chiar aici, alături de noi.

— Ştii foarte bine la ce mă refer!

— Charles, eşti cu adevărat atent la ce-ţi spun? Nu, nu vreau să ştiu dacă auzi cuvintele pe care le rostesc, ci dacă înţelegi ceea ce spun şi ceea ce rămâne nerostit. Îmi datorezi măcar atâta, dacă vrei să purtăm această discuţie. E singurul mod de a te face să înţelegi cât de greu îmi este să vorbesc despre asta.

Catherine puse sucitorul jos şi se duse să vadă dacă mâncarea de pe foc nu dă cumva pe dinafară. Puse cratiţele mai departe de flacără, lăsând bucatele să fiarbă la foc mic, apoi reveni lângă fereastră. Voia să audă tot ceea ce urma să se spună.

— Bine, am să fiu atent la ceea ce spui, spuse Charles, oftând din rărunchi. Vorbeşte, te ascult.

— Mulţumesc.

Acum cei doi fraţi stăteau aşezaţi unul lângă altul pe o bancă scăldată în razele soarelui de după-amiază. Grădina soţilor Harrow era primul loc din sat în care se topea zăpada şi primul în care înfloreau florile. Era o zi călduroasă de început de primăvară, şi cei doi fraţi stăteau afară fără paltoane. Andrew continuă să vorbească încet şi calm.

— După expulzare, am încercat să luăm legătura cu acadienii de peste tot. Din toate locurile unde ştiam că fuseseră debarcaţi aceştia. Ne-am învoit să fim persoanele de legătură pentru cei împrăştiaţi în cele patru zări, dar, din nefericire, scrisorile pe care le-am primit au fost foarte puţine la număr şi niciuna nu conţinea veşti bune.

— Poate că asta s-a întâmplat din cauză că nu aţi mers pe căi oficiale.

— Ba da, frate dragă, ba da. L-ai cunoscut pe tatăl lui Catherine. John Price era pe vremea aceea notarul garnizoanei şi prietenul guvernatorului şi s-a folosit de autoritatea sa pentru a aduna informaţii la care cei mai mulţi nu aveau acces. După cum am mai spus, veştile pe care le-am primit nu au fost deloc îmbucurătoare.

Andrew făcu o pauză lungă, răstimp în care Catherine se gândi că procedase bine trimiţând-o pe Anne de acasă. Fata era plecată împreună cu bunicul ei pentru a ridica jambonul oferit de enoriaşii de la o fermă mai îndepărtată. În cele din urmă, Andrew continuă.

— Cinci dintre cele opt corăbii ce au pornit din golful Cobequid au fost trimise în colonia Maryland. Prinse într-o furtună năprasnică, patru dintre ele au naufragiat.

— Vai, nu!…

În geamătul lui Charles, se citi preţ de o clipă

disperarea pe care au simţit-o şi căreia s-au luptat să îi ţină piept, timp de aproape douăzeci de ani, Andrew şi Catherine.

— Frate dragă, te implor să nu-i pomeneşti nimic din toate acestea lui Anne. Sosirea ta a neliniştit-o deja îndeajuns. Noi am încercat să o protejăm de aceste amănunte dureroase cât de bine am putut, spuse Andrew, după care făcu o nouă pauză. Unde rămăsesem?

— Ziceai de furtună.

— A, da. Patru dintre cele cinci corăbii au pierit în furtună. Din păcate, nu am putut afla destinaţiile celorlalte trei vase plecate din partea aceasta a golfului Cobequid. Mă tem că şi acelea au naufragiat şi că oficialităţile preferă să treacă sub tăcere această tragedie. Lumea a fost indignată de măsura drastică a englezilor şi au existat reacţii vehemente la cel mai înalt nivel. Fiecare nouă nenorocire ce se abătea asupra acadienilor încingea şi mai mult spiritele. Am auzit că niciuna dintre corăbiile ce navigau spre coloniile africane nu a ajuns vreodată la destinaţie. Sunt sigur că, la fel ca în multe alte cazuri, pentru a nu atrage încă o dată oprobriul public, autorităţile au făcut tot posibilul să ţină secret acest dezastru.

Apăsat de durerea pierderii suferite în urmă cu ani de zile, Andrew făcu o pauză lungă, după care continuă pe un ton blajin.

— Alte patru corăbii ce au pornit din regiunile apropiate au fost trimise în Martinica, o colonie franceză din Caraibe. Am trimis acolo două duzini de scrisori şi am primit un singur răspuns. Existau probleme între coloniştii mai vechi şi noii-veniţi. Se pare că acadienii nu reuşeau să se acomodeze şi sufereau din cauza căldurii şi a bolilor. Mulţi dintre ei s-au îmbarcat pe vase ce plecau spre Franţa.

— Bănuiesc că ai trimis scrisori şi în Franţa, spuse Charles, rostind cuvintele aproape la fel de încet şi de blând ca fratele său.

— Am trimis scrisori în Orléans, Bordeaux, Marsilia, Nantes, Paris. În toate oraşele în care ştiam că fuseseră primiţi acadienii. Din cauza războiului, corespondenţa era foarte anevoioasă. Nişte prieteni din cadrul Bisericii au încercat să ne dea o mână de ajutor, dar nimeni nu auzise de Henri şi de Louise Robichaud.

— De ce nu ai încercat să întrebi chiar de fiica ta?

— Charles, gândeşte-te o clipă. Dacă ai fi fost în locul lor, după toate suferinţele îndurate, ai fi recunoscut că ai luat cu tine un prunc de naţie engleză?

— Nu, bineînţeles că nu.

— I-ai fi schimbat numele şi le-ai fi spus tuturor că este copilul tău, nu-i aşa? Aşa că, vezi tu, noi nici măcar nu ştim sub ce nume a crescut fata noastră… Dacă mai trăieşte, continuă Andrew cu glasul frânt.

De data aceasta, oftatul lui Charles fu mai puţin zgomotos, mai lung şi mai trist.

— Îmi pare rău că sosirea mea îţi produce atâta suferinţă, spuse el.

— Mă tem că aşa este viaţa: fericirea şi tristeţea sunt atât de strâns legate, încât e greu să le deosebeşti una de alta, răspunse Andrew, cu glasul din nou ferm. Cu toate acestea, mă bucur că ai venit, Charles. Mă bucur foarte tare.

Catherine reveni la preparatul pâinii. Nu putea să nu se mire de liniştea ei lăuntrică. Dacă în ajunul sosirii lui Charles i-ar fi zis cineva că toate amintirile de acum optsprezece ani vor fi readuse la viaţă şi toate acele răni vechi vor fi redeschise, ar fi luat-o la sănătoasa. Totuşi, acum nu simţea niciun fel de durere. Doar o uşoară mâhnire, chiar şi aceasta zăgăzuită de un profund

sentiment de pace. Liniştea din sufletul ei nu avea niciun sens. Era greu să faci vreo legătură între această armonie interioară şi cuvintele rostite de curând dincolo de fereastră. Totuşi, Catherine simţea o pace imensă.

Aşeză aluatul în tavă şi îl puse la copt peste cărbunii încinşi. Mâncarea din seara aceasta nu avea să fie pe măsura bucatelor alese cu care era obişnuit, fără îndoială, Charles, dar nici măcar asta nu o neliniştea şi nu o stânjenea în niciun chip. Aceasta era viaţa lor, şi Catherine se bucura de ea, în ciuda greutăţilor şi a lipsurilor de tot felul. Avea un cămin, un soţ, o fiică şi credinţă în Dumnezeu. Era iubită şi împăcată. Sufleteşte, era mai bogată decât o regină. Chiar şi acum, când îşi curăţa de făină palmele muncite, era conştientă că viaţa ei are un rost bine definit.

Închise ochii şi se rugă să capete călăuzire. Pentru ea, rugăciunea era lucrul cel mai firesc din lume. Singurul răspuns pe care îl sesiză în mod conştient fu mirosul pâinii ce se cocea în cuptor, bolborositul mâncării pe sobă şi sentimentul de linişte profundă ce se aşternuse parcă peste întreaga zi. Acceptă mesajul şi deschise ochii. Atâta timp cât exista această pace, se simţea în stare să înfrunte necunoscutul.

De pe uliţă, se auziră două voci cunoscute. Catherine reveni la fereastră.

— Tată, Anne, veniţi degrabă! le strigă ea celor doi, şi cuvintele ei cuprinseră parcă atât o urare de bun venit, cât şi o avertizare. Cina este aproape gata.

Primul cântec al păsărilor răsună înainte de revărsatul zorilor, în lumina difuză a ultimelor raze de lună. Catherine ştia asta pentru că era deja trează la acea oră şi se uita afară pe fereastră, urmărind cum se conturau la orizont primele raze cenuşii de soare. După ce ninsorile

încetau şi primăvara înfrângea îngheţurile năprasnice, lui Andrew îi plăcea să doarmă cu fereastra deschisă, să simtă aerul proaspăt în dormitor. Era un obicei pe care îl deprinsese, fără îndoială, pe parcursul anilor de carieră militară, când obişnuia să îşi conducă oamenii în misiuni de recunoaştere chiar şi pe frigul cel mai aspru. Un obicei cu care Catherine avusese de furcă la început, dar pe care acum îl îndrăgea la fel de mult ca soţul ei. Asta cu excepţia momentului când se trezea dimineaţa, dădea păturile la o parte, punea picioarele pe podeaua rece şi simţea că îngheaţă. Totuşi, pe Andrew nu părea să îl deranjeze nici măcar acest amănunt mai puţin plăcut.

Ştia că şi el era treaz. Îl iubea şi dormea alături de el de ani de zile, timp în care învăţase să-l citească. Andrew era treaz şi abătut, dar nu voia să o neliniştească. Catherine închise ochii şi se rugă ca soţul ei să aibă parte de aceeaşi linişte pe care o simţise ea cu o zi în urmă, apoi se răsuci înspre el.

— Spune-mi ce te frământă cel mai tare, rogu-te, murmură ea.

Andrew îşi întoarse numaidecât ochii către ea şi o privi îndelung, fără a se eschiva. Nu era nevoie să o întrebe despre ce vorbeşte. Ştia prea bine.

— Nu vreau să te îngrijorezi şi tu, spuse el.

— Dragul meu, spune-mi ce te frământă. Vreau să ştiu.

Andrew îşi pironi ochii în tavan, oftând.

— Toate rănile pe care credeam că Dumnezeu le vindecase cu mult timp în urmă au fost redeschise.

Da, încă mai simţea acea pace. Nu era ceva palpabil, dar ştia că aceasta există chiar şi din simplul motiv că acum era în stare să stea culcată şi să-şi studieze calmă soţul. Părul de un castaniu închis ce se iţea de sub scufia lui de noapte era presărat cu şuviţe argintii şi albe precum

ridurile fine ce i se formaseră în jurul ochilor şi gurii.

— Bărbatul meu bun, puternic şi chipeş, şopti ea, ducându-şi înduioşată mâna la gât.

Andrew îşi puse tandru mâna peste a ei.

— Chiar dacă Charles o găseşte pe fiica noastră, ea nu are să rămână alături de noi. Asta mă îndurerează cel mai tare, mărturisi el, cu ochii aţintiţi spre tavan. S-ar putea să o regăsim pe Elspeth şi să o pierdem pentru a doua oară. Pentru că ea va deveni, fără îndoială, următoarea Lady Harrow, vicontesă şi proprietară de vaste teritorii în conformitate cu Carta Regală.

Catherine nu spuse nimic şi atunci Andrew se întoarse din nou cu faţa către ea.

— Aceste lucruri nu te tulbură?

— În acest moment, nu, mărturisi ea cu sinceritate.

— Atunci spune-mi care este secretul tău. Ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Ştiu doar că Dumnezeu mi-a adus linişte în suflet. Iar această linişte este atât de fragilă, încât mă tem să nu se risipească dacă vorbesc despre ea.

Vorbea în şoaptă pentru a nu fi auzită prin pereţii subţiri ce îi despărţeau de odaia fiicei lor, într-o parte, şi de cea a tatălui ei, în cealaltă parte.

— Dar o simt, continuă ea. Ştiu că ea există. Nu am nicio îndoială în privinţa aceasta. Este singurul lucru care mă împiedică să fiu încremenită de durere.

Andrew clipi o dată din ochi, apoi se întinse spre ea şi îi cuprinse mâinile în palme. În atingerea lui, ea simţi putere, iubire şi credinţă, în acea atingere se regăseau parcă toţi anii pe care îi petrecuseră în slujba lui Dumnezeu.

— Ţi-a vorbit Dumnezeu? Ţi-a spus ceva? întrebă el.

— L-am rugat să îmi arate calea. Dacă El mi-a răspuns, trebuie să fi şoptit atât de încet, încât nici nu mi-

am dat seama că a făcut-o.

— De asta tare mă îndoiesc, murmură Andrew.

— Vreau să te întreb un singur lucru, continuă ea. Ce se întâmplă dacă fiica noastră o duce greu, rătăcită undeva în lumea asta mare?

Aveau chipurile la distanţă de doar câţiva centimetri unul de celălalt. Andrew se uită la ea.

— Nu sunt sigur că aş vrea să mă gândesc vreodată la această posibilitate.

— Nici eu, dar dacă este adevărat? Am auzit ce viaţă grea au unii. Dacă Elspeth a noastră se numără printre cei ce rătăcesc de colo colo, fără un acoperiş deasupra capului şi fără de alinare?

Simţi că îi trece un fier roşu prin inimă şi trebui să se oprească. Totuşi, o singură răsuflare fu de ajuns pentru a-şi reveni în fire. Simţi ca şi cum o mână nevăzută i-ar fi îndepărtat din suflet durerea şi îngrijorarea.

— Dacă are nevoi ce pot fi satisfăcute doar cu ajutorul averii fratelui tău? continuă ea. Dacă Dumnezeu l-a trimis pe Charles aici tocmai pentru că Elspeth are nevoie de ceea ce are el de oferit? Ori dacă Domnul doreşte să se folosească de ea pentru ca mesajul Lui să ajungă şi la alţii, în moduri la care noi nici nu gândim? I-ai refuza asta lui Elspeth?

— Nu, niciodată, răspunse Andrew prompt. Dacă aş simţi că, din indiferent ce motiv, mâna lui Dumnezeu se află asupra călătoriei pe care vrea să o întreprindă Charles, nu aş face nimic să îl împiedic. Nu aş putea să fac asta.

Catherine se trase şi mai aproape de el şi îl sărută uşor, îndepărtându-i îndoielile.

— Iată, acesta este răspunsul pe care îl căutai.

CAPITOLUL 10

Louise şi Nicole se îndreptau tăcute spre cele mai îndepărtate ogoare ale familiei. Pământurile din jurul satului erau de trei feluri. În jurul aşezării Vermilionville, acolo unde braţele râurilor erau late şi mai puţin adânci, membrii clanului desecaseră terenul mlăştinos, obţinând un pământ negru ca păcura, pe care se putea cultiva absolut orice. Dincolo de râuri şi de canale se întindea mult râvnitul lot sătesc, acri întregi de pământ aproape la fel de mănos precum cel din zonele mlăştinoase. După această fâşie îngustă de teren începeau câmpiile Louisianei. Ele aveau un sol afânat argilos, cum acadienii nu mai văzuseră niciodată înainte de a se muta aici. Chiar dacă ploua cu găleata zile în şir, era de-ajuns o după-masă cu soare pentru ca acest pământ straniu să se transforme din nou într-un praf cenuşiu, propice doar creşterii bumbacului şi indigotierilor. După fiecare semănat trebuiau să fie săpate noi şanţuri de irigare şi plantaţiile trebuia să fie udate în mod constant.

Treceau pe lângă vecini ce îşi lucrau pământurile. Îngândurată, Louise primea saluturile acestora, făcându-le mecanic semn cu mâna. Guy şi familia lui porneau la drum peste patru zile. Urmau să se îmbarce pe o corabie ce avea să transporte recolta lor de frunze de indigotieri către fabricile din coloniile engleze din nordul Coastei de

Est. Până în port, urmau să meargă cu căruţele pentru marfă. Încă de la primirea scrisorii, Louise se pregătise sufleteşte pentru a avea o confruntare serioasă cu îndărătnica sa fiică. Totuşi, până acum Nicole îşi văzuse de treaba ei, fără a pomeni aproape nimic despre plecare. Singurul lucru neobişnuit era precauţia de care dăduse dovadă în ultima vreme, fapt care o făcu pe Louise să se întrebe cât de bine îşi cunoştea, de fapt, fiica.

Îşi mută coşul cu merinde pe celălalt braţ şi aşteptă

ca Nicole să termine de vorbit cu celelalte femei din sat, ce duceau şi ele de-ale gurii familiilor lor. Încerca să fie atentă la ceea ce spunea fiica ei, dar în această dimineaţă îi venea greu chiar şi să zâmbească. În cele din urmă, lăsă coşul pe pământ şi, bucuroasă că marginile bonetei îi ascund ochii de privirile celorlalte, îşi îndreptă întreaga atenţie asupra lui Nicole.

Cuvintele rostite de fată erau pline de căldură, fapt ce ar fi putut fi considerat normal, dar nu şi în cazul ei. Deşi nu fusese niciodată un copil arogant, Nicole avea de multe ori vorba din cale-afară de tăioasă, ca şi cum ar fi fost mai tot timpul preocupată exclusiv de propriile gânduri. Totuşi, acum îşi dăduse boneta pe spate şi o lăsase să atârne peste pletele ei lungi de un castaniu roşcat, descoperindu-şi faţa şi zâmbetul în faţa acestor femei. În ochii ei verzi strălucea o căldură sinceră şi zâmbetul ei era venit din inimă. Femeile, însufleţite parcă de atenţia pe care le-o acorda Nicole, râdeau şi sporovăiau ca nişte păsărele. Louise simţi că i se umplu ochii de lacrimi, dar nu putea să înţeleagă nici în ruptul capului de ce faptul că fiica sa era amabilă cu vecinele din sat o întristase atât de tare.

După ce femeile se îndepărtară, Nicole se întoarse spre ea şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— S-a întâmplat ceva, mămico?…

— Mă întrebam care este cauza acestei schimbări de comportament, zise Louise încet.

Nicole ar fi putut să spună că nu înţelege despre ce vorbeşte sau să nege pur şi simplu faptul că ar fi existat vreo schimbare. Totuşi, privind în ochii ei verzi, Louise descoperi o sinceritate şi o profunzime pe care nu le mai văzuse până atunci.

— Încerc să îmi iau rămas-bun de la prietenii mei şi de la membrii clanului cum pot eu mai bine, răspunse fata.

Louise îşi adună toate forţele, pregătindu-se să dea rostire cuvintelor ce clocoteau în ea de atâta amar de vreme. Pregătindu-se să îşi anunţe fata că nu o va lăsa să plece.

Deşi era conştientă de ceea ce avea să urmeze, Nicole nu bătu în retragere şi nici nu făcu uz de temperamentul său aprins, căruia i se dusese vestea din Plaquemine şi până în Martinsville, ci rămase nemişcată, aşteptând ca mama ei să deschidă discuţia.

Sub acţiunea razelor soarelui şi a brizei călduţe, ochii Louisei se umeziră şi mai tare, dar femeia reuşi totuşi să îşi stăvilească lacrimile. Acum înţelegea de ce fusese îndurerată de căldura cu care li se adresase Nicole femeilor din sat. Acea căldură nu-i aparţinea unei copile căreia să îi mai poată da ordine, ci unei femei în toată firea. Se aplecă să ridice coşul, pentru ca Nicole să nu vadă suferinţa ce i se întipărise pe chip.

— Să mergem, spuse ea, reluându-şi drumul. Ne aşteaptă băieţii.

Încordarea plutea în aer precum praful gălbui ce se ridica de pe potecă.

— Mamă, care este numele meu? întrebă în cele din urmă Nicole.

— Numele tău este Nicole, răspunse Louise cu glasul hotărât şi inima îndurerată.

— Ce nume mi s-a dat la naştere? insistă fata, păstrând acelaşi calm tulburător.

Durerea împăienjeni din nou ochii Louisei şi îi puse un nod în gât.

— Ştiam că mai devreme sau mai târziu ai să mă întrebi.

— Îţi aminteşti care era numele meu?

— Bineînţeles că îmi amintesc. Cum aş putea să uit vreodată aşa ceva? întrebă Louise cu vocea stinsă. Numele

tău este Elspeth. Elspeth Harrow.

Pătrunseră în ultimul crâng ce despărţea satul şi canalele de câmpiile toride ale Louisianei. Aerul se răci instantaneu şi simţiră în nări mireasma florilor de primăvară şi a copacilor înverziţi. Traversară aproape întreaga pădure în tăcere.

— Trebuie să ştiu cine sunt, spuse Nicole când ajunseră la capătul crângului.

— Eşti copilul meu. Fiica mea mult iubită, spuse Louise, simţind o apăsare cumplită în piept.

Pe obraz, începură să i se prelingă lacrimile unei dureri de o viaţă, ce se uscară într-o clipă sub soarele arzător al Louisianei.

— Pentru mine, eşti un dar de la Dumnezeu.

— Trebuie să ştiu cine sunt eu, continuă Nicole, de parcă nici n-ar fi auzit-o. Trebuie să ştiu cine sunt aceşti britanici care mi-au dat viaţă. De când mă ştiu, i-am urât pe britanici.

Auzind acestea, Louise se întoarse ca arsă şi o privi în ochi.

— Ascultă la mine, Nicole, începu ea cu vocea răguşită de emoţie. Ai fost binecuvântată cu cei mai minunaţi părinţi de pe faţa pământului. Mama ta era o femeie din cale-afară de iubitoare şi de blândă. Acest… Acest schimb nu ar fi avut niciodată loc dacă ea nu ar fi avut o inimă de înger. Te înconjura cu o iubire şi o grijă copleşitoare, cum nu am mai întâlnit la nicio altă femeie. Şi ştia că eu o iubeam la fel de mult pe micuţa mea Antoinette, pe care eram nevoită să o văd stingându-se sub ochii mei. De aceea s-a oferit să-mi ducă fetiţa la medic. Copilaşul nostru s-ar fi prăpădit cu siguranţă, de Catherine…

— Catherine? Acesta era numele mamei mele?

Louise tăcu imediat. Nu voise să îi scape acest

amănunt, dar acum era prea târziu. Faptul era împlinit.

— Da. Catherine. Soţia lui Andrew Harrow, completă ea, neavând încotro.

— Adineauri m-am referit la faptul că îi urăsc pe britanici, nu pe *ei* personal, se grăbi să spună Nicole. Câteodată mă gândesc că nu vreau să îi cunosc vreodată, adăugă ea, întorcându-se şi privind tristă peisajul. Trebuie să lămuresc situaţia asta, mai spuse, privind spre cer. Trebuie să aflu cine sunt cu adevărat. E ca şi cum… ca şi cum în mine ar sălăşlui două persoane. Ca şi cum o parte din mine ar aparţine acestui loc şi acestei familii, şi cealaltă ar fi rătăcită, departe de casă. Trebuie să mă regăsesc pe *mine*. Trebuie să îmi reîntregesc sufletul.

— Bine, dar…

— Poate că n-am să îi pot ierta niciodată. Nu cred să găsesc vreodată puterea de a-i iubi. Dar trebuie să îi cunosc. Trebuie. Iubirea pe care am simţit-o pentru Jean…

Doar în acest moment calmul ei păru să se clatine, dar Nicole se stăpâni şi continuă pe acelaşi ton.

— Acum trebuie să înţeleg cu mintea mea. Trebuie să-i întâlnesc pe oamenii ăştia, să cunosc şi cealaltă parte din fiinţa mea şi să mă cunosc pe mine însămi.

Calmul ei o îngrozea pe Louise şi o făcea să se simtă înfrântă.

— Nu ştiu dacă am puterea să te las să pleci, suspină ea cu buzele tremurânde.

— Are să ne fie greu tuturor.

Razele soarelui străpunseră coroanele copacilor şi se revărsară asupra lor, prevestind deja arşiţa apropiatei veri. Cei patru băieţi le zăriră de departe şi strigară că le este foame şi sete, după care porniră înspre ele.

— Are să ne fie atât de greu tuturor, murmură încă o dată Nicole.

CAPITOLUL 11

Louise îşi simţea inima strânsă ca într-o menghină. Nicole, care şedea acum tăcută şi palidă alături de ea, urma să se îmbarce pe o corabie ce avea să o ducă departe de ei, într-un viitor necunoscut.

Orice împotrivire ar fi fost inutilă. Ştiuse asta de la bun început, încă înainte ca Henri să o strângă în braţe şi să îi şoptească, mângâindu-i spatele cu mâinile lui aspre, că nu puteau şi nu aveau dreptul să o ţină lângă ei pe mult iubita lor Nicole, această tânără femeie care aparţinea altei familii.

Deşi plânsese mult din cauza periculoasei călătorii pe ocean ce o aştepta pe Nicole, nu călătoria era cea mai mare temere a Louisei. Ci gândul că, odată plecată, s-ar putea ca Nicole să nu se mai întoarcă niciodată; acesta fusese motivul nopţilor albe, în care asculta şuieratul încet al vântului printre chiparoşi. Iar ea pur şi simplu nu îşi putea închipui viaţa fără scumpa sa fiică.

— Am pierdut deja o fiică; se pare că sunt pe cale să o pierd şi pe cealaltă, îi spusese ea lui Henri în zorii acelei zile, cu glasul tânguitor.

El încercase să o consoleze, dar Louise ştia că şi el avea inima grea. Indiferent cât de mult încerca s-o ascundă, pe chipul lui se citea aceeaşi durere.

— Trebuie să o lăsăm în mâinile lui Dumnezeu, răspunsese el în cele din urmă. Pentru că şi noi suntem în mâinile Sale, vom fi uniţi pe veci, chiar dacă distanţa dintre noi va fi puţin mai mare.

— *Puţin* mai mare?!

— În ochii lui Dumnezeu, nu există nici timp, nici spaţiu, răspunsese el, îndemnând-o din privire şi prin tonul vocii să fie puternică.

Louise îşi înghiţise cuvintele, ştiind că orice ar fi spus

ar fi dus la ceartă. În această dimineaţă, în care Nicole avea să plece de lângă ei, sufletul îi era atât de plin de durere, încât nu mai rămânea loc de o mânie fără rost. Nu astăzi.

Acum stătea la umbra unei grămezi înalte de baloturi, încercând să se concentreze asupra scenei ce i se desfăşura în faţa ochilor. Hamali cu pielea negricioasă încărcau corabia, gemând şi asudând în arşiţa după-amiezii ceţoase. Pe docurile din delta fluviului Mississippi nu erau copaci care să ţină departe razele fierbinţi ale soarelui. Aerul era nemişcat, iar Louisei îi venea greu chiar şi să respire.

— Mamă, de ce nu mergem să stăm la umbra şopronului de acolo?

Fără să spună un cuvânt, Louise se lăsă condusă de Nicole departe de mirosul de năduşeală, de strigătele fără perdea pe care nu le înţelegea, deşi îi răsunau tare în urechi, de învălmăşeala de trupuri, frânghii, lanţuri, scripeţi, baloturi, lăzi de lemn şi cutii de carton. Se cutremură. Corăbiile îi stârneau prea multe amintiri dureroase. Nu înţelegea cum îi putea trece prin cap lui Nicole să se îmbarce pe vas.

— Ia loc aici, îi spuse fata, acoperind cu şalul un balot uitat lângă şopron.

Louise se aşeză cu un oftat, iar Nicole luă loc lângă ea.

— Unde este tatăl tău? întrebă Louise, încercând cu prea puţine rezultate să îşi facă vânt cu mâna.

— S-a dus cu unchiul Guy să facă aranjamentele pentru călătorie.

Călătoria. Asta o duse din nou cu gândul la lucrurile ce aveau să vină.

— Eşti sigură că…

— Mamă, am mai discutat despre asta.

Era adevărat. Discutaseră de nenumărate ori despre asta, dar Louise continuase să spere că fata se va răzgândi. Se rugase întruna pentru acest miracol.

— Când ai s-o întâlneşti pe Catherine…

— S-ar putea să nu o întâlnesc niciodată.

— Credeam că acesta este motivul pentru care te duci acolo.

Nicole şovăi, ca şi cum s-ar fi temut să privească prea departe în viitor. Ca şi cum n-ar fi îndrăznit să spere la o asemenea posibilitate, de teamă să nu fie dezamăgită.

— Nu ştim dacă ea se află tot acolo. Nici măcar nu ştim dacă mai trăieşte.

În ciuda arşiţei, Louise simţi un fior rece.

— Trăieşte, spuse ea.

— De unde ştii? Au trecut mai mult de optsprezece ani. S-ar putea să fi…

— Aş şti. Aş simţi lucrul acesta, zise Louise, ducându-şi involuntar mâna la piept.

Nicole îşi întoarse faţa şi privi prin pâcla înăbuşitoare în sus, spre cer. Nici măcar o pasăre nu se aventura prin aerul fierbinte, vălurit de căldura care se ridica, făcând să pară că totul se topeşte. Era doar pâclă, zgomot, praf şi forfota oamenilor şi a animalelor muncind din greu.

Călătoria din Vermilionville şi până aici durase trei zile şi fusese de-a dreptul chinuitoare. Când ajunseseră la gura fluviului Mississippi, până şi Henri părea stors de puteri. Copiii lui Guy, care începuseră călătoria cu entuziasmul specific copilăriei, stăteau acum pe docuri într-o tăcere solemnă, strânşi unii într-alţii, derutaţi şi obosiţi. Din cauza căldurii umede, cel mai mic dintre ei fusese acoperit pe tot corpul cu o iritaţie care-l făcuse să se agite şi să plângă tot drumul, întinzându-le tuturor nervii gata să plesnească.

Din locul în care şedea, Louise îl văzu pe Henri.

Acesta îşi croia cu greu drum prin învălmăşeală, strecurându-se printre mărfuri, hamali şi colaci de funie. Se apropie de un ofiţer pentru a discuta despre îmbarcarea pasagerilor pe corabia aflată în port. Nu mai suporta să urmărească, plină de încordare, mimica celor doi bărbaţi negociind, aşa că îşi întoarse faţa spre fiica ei, care privea îngândurată apele fluviului. *Nu ar trebui să stăm în tăcere*, se gândi Louise. *Ar trebui să ne spunem tot ceea ce ne vom dori să fi spus atunci când vasul va ridica ancora*. Cu toate acestea, nu-i venea în minte nicio întrebare sau afirmaţie. Probabil că-şi spuseseră deja totul. Probabil că erau prea istovite din cauza drumului, a căldurii şi a noianului de sentimente reprimate, pentru a mai putea lega o conversaţie. Pesemne că nu mai voiau să spună nimic, pentru că asta ar fi însemnat să gândească ceva, iar Louise nu mai era în stare să se gândească la tot ce urma să se întâmple.

Nicole rupse tăcerea.

— Vrei să bei încă o gură de apă?

Ulciorul cu apă era chiar acolo, lângă ea, dar Louise clătină din cap. Ştia că ar trebui să bea, dar apa era caldă şi searbădă. Ce n-ar da pentru o cană cu apă rece din fântâna din sat sau pentru un pahar cu nişte cidru adus din pivniţa lor răcoroasă!

— Pe căldura asta chiar că ar trebui să bei nişte apă, mamă, spuse Nicole, apoi duse ulciorul la buze şi luă câteva înghiţituri din lichidul fad.

Din colţul gurii i se scurse pe bărbie un firicel de apă şi fata ridică mâna să se şteargă. Louise o privea tăcută şi, dintr-odată, îşi simţi şi ea bărbia umezită. Doar că nu era vorba de apă, ci de o lacrimă ce i se prelingea pe obraz, urmată îndeaproape de o alta. Nicole îi luă mâna într-a ei.

— La ce te gândeşti, mamă?

Louise tresări şi clipi din ochi pentru a-şi reţine

lacrimile, apoi îşi şterse faţa cu mâna liberă.

— La atât de multe lucruri! reuşi să spună în cele din urmă, suspinând. La atât de multe lucruri la care am refuzat să mă gândesc ani de zile. Plecarea ta mi le-a adus pe toate în minte.

Nicole se dădu puţin la o parte şi îşi învălui mama cu o privire calmă, de femeie puternică. În clipa aceea, Louise se gândi că, într-un fel, o pierduse deja. Nicole nu mai era copila ei dragă, ci o femeie în toată firea.

Oftă din greu, încercând să găsească cuvintele potrivite pentru a-şi exprima gândul.

— Mă întreb cum este acum în Acadia. Oare primăvara mai îmbracă şi acum pajiştea într-o mie de culori? Oare Catherine mai are acea sclipire în ochi şi faţa luminată de acel zâmbet minunat? Oare a rămas statornică în credinţa ei? Şi Andrew? O mai fi el, oare, ofiţer în armata britanică după tot ceea ce s-a întâmplat?

Încerca din răsputeri să-şi facă ordine în gânduri şi în sentimente.

— Mă întreb unde sunt ceilalţi acadieni, dacă mai există livada noastră, dacă mai există odaia mea, din casa în care am copilărit.

Tăcu preţ de câteva clipe, apoi continuă.

— Dar, în primul rând, mă întreb cum este acum micuţa mea Antoinette. O fi, oare, o fată sfioasă şi retrasă sau una îndrăzneaţă şi sigură pe ea? Mă întreb dacă a moştenit cumva mersul lui Henri, dacă a învăţat să gătească şi să ţină o gospodărie, dacă e bine, sănătoasă, dacă are vreun iubit. Ar putea fi deja femeie la casa ei, cu bărbat şi copil. Da, este cu putinţă. Plecarea ta în Acadia îmi readuce în minte toate aceste întrebări, continuă Louise, scrutând chipul lui Nicole. Le-am lăsat la o parte atâta vreme, iar acum… Nu pot să nu mă gândesc la ele. Mă întreb dacă i s-a vorbit despre mine. Dacă ştie că tatăl

ei e un om bun, puternic şi înţelept, cu o mare credinţă în Dumnezeu. Ar trebui să ştie asta. Ar trebui să ştie cum este tatăl ei.

— Mamă, opreşte-te, rogu-te! Nu faci decât să-ţi adânceşti suferinţa.

Căldura de afară şi, mai ales, apropiata despărţire de Nicole aprinseseră un foc ce-i mistuia Louisei inima.

— Vorbeşti de *suferinţă*, dar nu ştii ce înseamnă asta cu adevărat. Eu am cunoscut suferinţa. Pruncul meu, sânge din sângele meu, a fost smuls de lângă mine. Corabia cu care am fost trimişi în exil a pornit în larg şi eu ştiam că fetiţa mea a rămas pe ţărm. Am privit pământul ce se pierdea în zare, învăluit în întunericul nopţii, ştiind că, nici de m-aş fi aruncat atunci în valuri, nu aş fi putut înota până acolo, pentru că era mult prea departe. Ştiind că s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată pe acele meleaguri. Mă rog la Dumnezeu ca tu să nu treci vreodată prin asemenea încercări.

Nu mai putu să se stăpânească şi lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji, iar ea nici măcar nu încercă să le zăgăzuiască.

Nicole se întunecă la faţă. Louise îşi regretă imediat ieşirea şi îşi întinse mâna spre fiica ei, încercând să îşi reprime durerea şi iritarea.

— Dar în mijlocul acestei suferinţe, te-am avut pe tine, spuse ea pe un ton mai blând. Dacă n-ai fi fost tu, m-aş fi prăpădit. Tu zâmbeai şi gângureai şi aveai nevoie de mine. Flacăra iubirii pe care o pierdusem a fost reaprinsă de iubirea pe care mi-ai adus-o tu în suflet.

— Nu pot să-mi închipui ce-ai îndurat şi ce-ai simţit tu, dar nici tu n-ai cum să ştii cum m-am simţit eu. Şi cât am suferit, răspunse Nicole, cu ochii încă scăpărând de mânie.

Louise cunoştea foarte bine această privire, tristeţea

ce se transforma rapid în mânie şi aceşti ochi verzi şi luminoşi ce se transformau atunci în două hăuri întunecate. Totuşi, vocea fetei avea o nouă intensitate, încă un semn al faptului că ea se maturiza şi, odată cu maturizarea, se îndepărta tot mai mult de ea.

— Nu am vrut nicidecum să…

— Am fost nevoită să renunţ la singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Apoi am aflat că nu sunt ceea ce credeam că sunt, spuse Nicole plină de patimă. Că, de fapt, părinţii mei nu sunt cei pe care îi ştiu de o viaţă, ci nişte străini. Nişte *englezi*. Că m-am născut pe meleaguri de care nu îmi amintesc. Nu ştiu dacă părinţii mei sunt vii sau morţi. Nu ştiu dacă am fraţi sau surori.

— Ne ai pe noi. Fraţii tăi sunt…

Nicole sări în picioare.

— Între mine şi fraţii mei există aceeaşi legătură de sânge ca între mine şi hamalii din portul acesta, răspunse Nicole cu vehemenţă, făcând-o pe Louise să-şi ţină răsuflarea. Ăsta-i adevărul gol-goluţ. Dacă aş vrea, aş putea să mă mărit pe cale legală cu Josef, de pildă.

— Stai jos, îi ordonă Louise, lovind balotul cu palma. *În clipa asta*.

Nicole ezită, dar în cele din urmă se conformă.

— Încetează imediat! spuse Louise cu vocea întretăiată de gâfâieli slabe. Da, poate că te simţi… Înşelată, şi pe bună dreptate, căci nu ţi-ai cunoscut adevăraţii părinţi. Dar uiţi faptul că ai fost totodată binecuvântată.

— Binecuvântată?!

— Da, exact cum îţi spun, binecuvântată. În loc de doi părinţi iubitori, tu ai avut *patru*. Patru oameni ce şi-ar fi dat viaţa pentru tine, dacă ar fi fost nevoie. Patru. Mulţi nu au nici măcar doi. Patru părinţi. Cine se mai poate mândri cu patru părinţi? Şi da, eu sunt în continuare mama ta şi

fraţii tăi sunt şi au să-ţi rămână întotdeauna fraţi. Să nu uiţi asta niciodată! *Niciodată*, m-ai auzit?

— Şi Antoinette? întrebă Nicole cu glasul mai domolit, aplecând uşor capul într-o parte.

Louise acceptă provocarea.

— Ei bine, Antoinette este la fel de binecuvântată. Îi are pe Andrew şi pe Catherine… Şi ne are pe noi.

— O mai iubeşti?

— E ca şi cum m-ai întreba dacă mai respir, răspunse Louise, de-a dreptul şocată de întrebare.

Nicole dădu aproape imperceptibil din cap.

— Iată-vă! răsună vocea puternică a lui Henri.

Se apropie de ele, croindu-şi drum prin mulţimea forfotitoare. O privi atent pe Louise, întrebând-o din priviri ce se întâmplă. Louise avea, la rândul ei, întrebări pe care nu era în stare să le rostească.

— Au reuşit să obţină locuri pe corabie, le anunţă Henri. Nu-i un vas pentru pasageri, dar încărcătura lasă loc suficient pentru câţiva călători. Rămăseseră câteva cabine goale, aşa că se învoiseră să ia familia lui Guy la bord. Corabia urma să ridice ancora la revărsatul zorilor. Guy se ocupa deja de încărcarea bagajelor. Căpitanul voia ca toţi pasagerii să fie prezenţi la bord înainte de căderea nopţii.

Era adevărat, aşadar!… Lătratul unui câine, pe care cineva îl lăsase legat pe chei, îi atrase Louisei atenţia. În apropiere, se auzi behăitul unei oi. Catârii care trăgeau căruţele încărcate cu un nou lot de baloturi ridicau rotocoale de praf ce se îndreptau înspre ei. Louise vedea şi auzea totul ca prin ceaţă. Alungă cu mâna muştele ce bâzâiau supărător în faţa ei, apoi se sprijini de Henri, se ridică încet în picioare şi rămase nemişcată, ascultând detaşată valurile ce se spărgeau cu zgomot pe debarcaderul din lemn.

Henri se întoarse spre Nicole.

— Eşti gata, draga mea?

— Da şi nu, veni răspunsul sincer al fetei.

— Trebuie să fii la bordul navei în cel mult jumătate de oră, îi spuse Henri fără tragere de inimă. O să-ţi ducem dorul cât ai să fii plecată. Faptul că nu ştim când şi în ce fel ai să te întorci acasă face despărţirea şi mai grea.

Acasă. Cuvintele răsunară ca un ecou în mintea Louisei. Cine *ştie unde avea să fie căminul mult iubitei sale fiice de acum încolo*. Totuşi, nu dădu glas acestor gânduri. Întrebările fără răspuns nu îşi aveau rostul în acest moment.

— Ce să îi spun lui Antoinette, dacă se întâmplă să o întâlnesc? întrebă Nicole, luându-i pe amândoi prin surprindere.

Încă o întrebare fără răspuns. Louise simţi o durere ce o străpunse până în măduva oaselor, ca o lance de foc. Parcă toată suferinţa din trecut şi toate speranţele nutrite timp de ani de zile ar fi reînviat în momentul acela, storcându-i şi mai multe lacrimi.

Henri fu cel care răspunse în numele amândurora.

— Ce întrebare!… Parcă ar veni din partea un străin, care nu ne cunoaşte deloc, spuse el aspru, făcând-o pe Nicole să îşi coboare, ruşinată, privirea. Spune-i ce-ţi dictează inima! Atunci vei vorbi şi în numele nostru.

Louise încercă din răsputeri să găsească şi ea un răspuns. Ce ar trebui să-i transmită prin Nicole? Cum să depăşească timpul şi spaţiul ce le despărţeau, cum să micşoreze distanţa dintre ea şi Antoinette?

Henri păru să-i citească gândurile.

— Ne-am mistuit de dorul ei ani la rând, continuă el. Chiar şi acum, după atâta timp, ar fi o binecuvântare să o revedem. Dar nu putem să ne întoarcem în timp şi să schimbăm ce a fost. Ne-au secat lacrimile. Nu avem cum

să ştergem timpul şi faptele petrecute. Este copilul lor. Nu avem cum să schimbăm trecutul.

Oare Henri i se adresa lui Nicole? se întrebă Louise. Oare credea că Nicole încearcă să le dea viaţa peste cap, să le schimbe trecutul?

— Dar dacă Antoinette doreşte să ştie… Începu şovăitoare Nicole.

— Atunci fie ca Dumnezeu să vă dea înţelepciune amândurora!

— Dumnezeu?

Auzind răceala din glasul fetei, Louise simţi că i se pune un nod în gât.

— Încă te mai îndoieşti de existenţa Lui? întrebă Henri cu durere în glas.

Nicole nu răspunse imediat. Când o făcu însă, vorbi cu o francheţe şi o răceală ce parcă îi acoperiră pe tustrei ca un giulgiu întunecat.

— Chiar dacă Dumnezeu există, nu ştiu dacă pot să mă încred în El.

— Nu ştii dacă poţi să te încrezi în Dumnezeu? exclamă Henri, de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor.

— Chiar aşa. Atât voi, cât şi eu ne-am rugat lui Dumnezeu în toţi aceşti ani, şi se pare că fie nu I-a păsat de rugile noastre, fie nu a avut puterea să ne ajute.

O durere adâncă înceţoşă ochii lui Henri.

— Fata mea, dacă aşa gândeşti, înseamnă că eu, ca părinte, am eşuat lamentabil.

Louise clipi de câteva ori pentru a-şi reţine lacrimile. Nu putea să plângă în acest moment. Voia să o vadă cât mai clar pe Nicole. Nu cu mult timp în urmă credea că o cunoaşte la fel de bine cum se cunoaşte pe sine. Acum nu mai era atât de sigură. Acest chip încântător ascundea multă putere, dar şi multă nehotărâre. Fata părea să nu se

teamă de căldură, de gândul apropiatei călătorii sau de nesiguranţa viitorului atât de tare cum se temea de ea însăşi.

Plină de nesiguranţă, Nicole reuşi în cele din urmă să-şi privească tatăl în ochi. Tonul lui Henri deveni din nou calm şi blând.

— Dumnezeu este cu tine peste tot. Să nu uiţi asta niciodată, scumpa tatii! N-ai cum să te îndepărtezi şi nici cum să te-ascunzi de El, pentru că El se află pretutindeni, chiar şi în cotloanele cele mai întunecate, aşteptându-te să vii. El îţi ştie toate secretele şi toate golurile, fie ele cât de mari, din inimă sau din suflet. Şi nu uita că Dumnezeu are putere. Puterea de a schimba lucrurile sau de a le ţine neschimbate. Puterea de a face totul posibil. Puterea de a face minuni.

— Dar pentru voi Dumnezeu nu a făcut minuni, ripostă Nicole.

— O, ba da! în clipele cele mai grele, El nu m-a lăsat pradă amărăciunii, ci mi-a întărit credinţa, ca să pot sta strâns lipit de El, ca lichenii de ramurile chiparoşilor. Nu aş fi putut face asta de unul singur. Fără El, sufletul mi s-ar fi ofilit şi s-ar fi stins de tristeţe. Dumnezeu a făcut, într-adevăr, minuni.

Henri şi Louise se priviră unul pe celălalt, apoi priviră amândoi spre fiica lor. Nicole nu putu să combată afirmaţia tatălui său şi asta îi linişti pe amândoi. Louise răsuflă uşurată pentru prima dată de când se aflau pe docuri. Fiica lor pleca, într-adevăr, dar, în ciuda amărăciunii resimţite din cauza despărţirii de Jean şi a neaşteptatei descoperiri cu privire la originea ei, nu era în stare să-i alunge complet din viaţa ei şi nici să-şi desconsidere rădăcinile. Asta nu era o mare consolare, dar în acest moment, părea să fie de-ajuns.

— Mă rog să-L descoperi, la rândul tău, pe

Dumnezeu, continuă Henri, căci, fără de El, *nimic* cu adevărat însemnat nu e cu putinţă. Fără de El, nu putem decât să orbecăim prin întuneric. Dar El ne aduce lumină chiar şi în clipele cele mai grele.

Louise auzea ca prin ceaţă strigătele răguşite ale docherilor, zăngănitul lanţurilor de fier şi scârţâitul parâmelor. Câinele lătră încă o dată, trăgând cu dinţii de funia cu care era legat. Louise avea impresia că întreaga ei viaţă fusese azvârlită pe o mare zbuciumată şi lăsată în voia valurilor. Cu toate acestea, nu putea să nu vadă adevărul cuvintelor rostite de Henri şi, odată cu el, un licăr de speranţă. Chiar şi în aceste momente.

Noua pace dobândită o ajută să o vadă pe Nicole cu alţi ochi. Îşi dădu seama că fiica ei nu ştia în ce crede cu adevărat. Se lepădase de credinţa nestrămutată pe care o avusese până nu de mult, dar nu găsise nimic cu care să o înlocuiască. În interiorul ei, totul era durere, mânie şi consternare. În exterior, totul era praf, căldură şi forfotă. Studiind-o, Louise văzu o femeie cu sufletul îndoit, ce dorea atât să se elibereze de restricţiile impuse de cei pe care îi considerase a fi părinţii ei, cât şi să rămână strâns legată de ei. O femeie sau mai degrabă un copil pe cale de maturizare, care voia să-şi găsească drumul în viaţă, dar se şi temea de întunericul viitorului necunoscut. O tânără ce voia să se lepede de familia ei franceză, dar şi să rămână pe veci una de-a lor.

Această abilitate nou dobândită de a-şi vedea fiica dintr-o altă perspectivă îi dădu Louisei puterea de a-şi pune tristeţea deoparte. Deşi ştia că tristeţea o va năpădi din nou mai târziu şi că, pe drumul de întoarcere, după ce îşi va fi pierdut şi cealaltă fiică, avea să verse lacrimi amare, acum găsi puterea de a-i zâmbi acestei tinere minunate şi de a-i zice:

— Te iubesc, fata mamei! Şi am îndeajuns de multă

credinţă în Dumnezeu pentru a privi spre viitor cu speranţă.

— Ce-ai spus, mamă? întrebă Nicole surprinsă.

— Sunt sigură că ai să călătoreşti cu bine şi că această călătorie are să te-ajute să ne cunoşti mai bine. Atât pe noi, familia ta de pe pământ, cât şi pe Tatăl tău din ceruri.

Obrajii lui Nicole începură să ardă, şi în ochii amândurora apărură lacrimi.

— Nădăjduiesc să fie aşa, suspină tânăra.

Atenţia le fu atrasă de forfota sporită de pe doc. Era timpul ca Nicole să-şi ia bagajele şi să traverseze pasarela spre necunoscut. Louise simţi că i se pune un nod în gât şi Henri îşi întinse mâinile spre amândouă.

— Să ne rugăm, spuse el, făcând parcă să răsune întreaga platformă de lemn. Doamne, avem inimile încărcate de durere, fiindcă azi, copilul nostru drag pleacă de lângă noi. Dar Tu ştii totul despre despărţire, căci propriul Tău Fiu a plecat de la dreapta Ta. A venit pe pământ şi, la sfârşitul călătoriei Sale, a fost răstignit pentru noi toţi. Fiica noastră trebuie doar să meargă pe meleagurile în care s-a născut. Ai grijă de ea, întăreşte-i credinţa! Fie ca Nicole să îşi găsească nu doar părinţii, ci şi Tatăl ceresc, care *există* şi este *prezent* pretutindeni! Iar când are să ajungă la capătul călătoriei, fie să se întoarcă teafără acasă, unde este iubită de noi toţi. În numele Fiului, Te rugăm! Amin.

CAPITOLUL 12

Charles se simţea ca un leu în cuşcă. Nu se mai simţise atât de neajutorat niciodată, nici măcar atunci când traversase Atlanticul. Cel puţin pe corabie întregul echipaj se afla la dispoziţia sa, satisfăcându-i orice

capriciu. Aici, în satul lui Andrew, nimeni nu ştia cine este şi, pe deasupra, nici binevenit nu era.

Adevărul este că începuse cu stângul. În Georgetown exista un singur han. Într-o dimineaţă, slujnica – despre care doar mai târziu a aflat că este, de fapt, unica fiică a proprietarului – i-a servit un mic dejun alcătuit din ceai fără lapte şi nişte pâine atât de uscată, că era cât pe ce să-şi rupă dinţii în ea. Charles i s-a plâns numaidecât hangiului. Acesta l-a lăsat să-şi spună ofili până la capăt, după care i-a răspuns cu răceală:

— Vă invit să luaţi micul dejun unde poftiţi, căci de acum încolo familia mea nu are să vă mai servească.

Şi aşa s-a şi întâmplat. Când s-a plâns a doua oară, hangiul i-a spus verde în faţă că nu îl aruncă în stradă doar pentru că este fratele pastorului, cel mai vrednic om lăsat de Dumnezeu pe pământ, fapt care, din păcate, nu este valabil şi pentru rudele lui. Asta se întâmpla în urmă cu cinci zile. De atunci, cei de la han nu îi mai adresaseră niciun cuvânt, şi tot de atunci, el se văzu nevoit să ia masa împreună cu familia fratelui său.

Ori de câte ori mergea pe uliţă, sătenii îl priveau cu răceală şi ostilitate şi nu de puţine ori i-a fost dat să-i audă bombănind: „Doamne, ce om înfumurat!”

Cu toate acestea, nu avea încotro. Trebuia să rămână în Georgetown. Fratele său nu se învoia să reia căutarea lui Elspeth, dacă nu primeau un semn de la Dumnezeu în acest sens. Când l-a întrebat cât avea să dureze aşteptarea, acesta îi răspunsese în felul său blând şi totodată direct: „Cât va vrea Dumnezeu”.

Se simţise profund umilit să vadă sărăcia în care trăia Andrew. Pe domeniile sale din Anglia existau, de bună seamă, ţărani ce o duceau mult mai rău. Totuşi, era strigător la cer ca un Harrow să nu posede nici măcar un obiect de mobilier mai acătării sau o piesă vestimentară la

modă. Georgetown era un târguşor prosper, ceea ce însemna că enoriaşii ar fi putut să fie mult mai generoşi cu pastorul lor. Totuşi, Andrew nu părea să aştepte un asemenea ajutor din partea sătenilor. El cultiva zarzavaturi în grădina din faţa casei, avea două vaci şi două duzini de găini ouătoare şi un mic şopron în spatele casei, în care îşi petrecea fiecare clipă liberă, confecţionând încălţăminte şi hamuri din piele, fapt care pur şi simplu îl scandalizase pe lord.

Şi totuşi… După ce depăşi şocul produs de sărăcia cumplită în care trăia familia lui Andrew, Charles începu să descopere noi aspecte, mai puţin evidente, ale vieţii fratelui său. Aspecte pe care le găsea tulburătoare şi, totodată, provocatoare.

Astăzi părăsise hanul ca de obicei, imediat după ivirea zorilor, înainte de a se trezi ceilalţi muşterii, iar acum înainta pe uliţa din sat. Într-o parte, aşezarea Georgetown era mărginită de păduri şi povârnişuri abrupte; înspre apus, avea ieşire la golful Fundy, ce se întindea pe o suprafaţă atât de mare, încât celelalte ţărmuri puteau fi văzute doar în după-amiezile foarte senine; iar înspre miazănoapte se zărea golful Cobequid. Navele comerciale care navigau pe aceste ape opreau adesea în Georgetown, acesta fiind, de fapt, motivul pentru care exista un han în sat. Târgul organizat aici de două ori pe săptămână atrăgea colonişti din numeroase cătune mărginaşe.

— Bună dimineaţa, Charles! făcu bătrânul John Price, apropiindu-se de el, şontâc-şontâc. Frumoasă dimineaţă, nu-i aşa?

— Într-adevăr, răspunse Charles, privindu-l atent pe tatăl lui Catherine, un bărbat uscăţiv, adus de spate de bătrâneţe şi de boală. Cum vă simţiţi?

— Rana de la picior mă supără aproape în fiecare

dimineaţă, spuse bătrânul zâmbind cu blândeţe, ca şi cum faptul acesta nu l-ar fi deranjat câtuşi de puţin. Tot ce pot să fac în aceste cazuri este să ies la câte o plimbare.

— Îmi permiteţi să vă duc eu coşul?

— Mulţumesc, fiule, eşti foarte amabil, răspunse John Price, întinzându-i panerul. Am primit de la un vecin nişte pâine abia scoasă din cuptor şi zece ouă proaspete.

— Observ că sătenii vă îndrăgesc foarte mult, spuse Charles, trecând cu vederea ofensa de a fi chemat „fiu” de un bătrân ramolit ca John Price.

— Sătenii îl îndrăgesc foarte mult pe Andrew, vrei să zici. Da, adevărul este că îl venerează pe fratele dumitale.

— Mda, am observat şi asta, fu silit să recunoască Charles.

Era un lucru supărător, dar de necontestat. Când trecea pe uliţele din sat, Andrew primea bineţe de la toţi şi aducea zâmbetul chiar şi pe chipurile cele mai mohorâte. Văzuse asta cu ochii lui.

— Deşi este, fără îndoială, cel mai nepriceput pielar din întreaga Nouă Scoţie, Andrew nu duce niciodată lipsă de lucru, spuse John Price cu voioşie. Ba de multe ori trebuie să îşi muştruluiască muşteriii pentru că îi plătesc mai mult decât se cuvine.

— Unde v-aţi ales cu rana de la picior? întrebă Charles, dornic să schimbe subiectul.

— În Franţa. Luptând în războiul regelui, răspunse bătrânul, zâmbind la fel de blajin în continuare. Dar asta este ca şi cum s-ar fi întâmplat într-o altă viaţă, fiule. Înainte să învăţ ce este căinţa. Înainte ca Andrew şi Catherine să mă aducă pe calea Domnului.

— Mi se pare din cale-afară de neobişnuit să aud pe cineva adresându-mi-se cu apelativul de „fiu”, spuse Charles, încercând să evite un subiect ce i se părea stânjenitor.

— De asta nu mă îndoiesc, răspunse bătrânul chicotind. Poate că ţi se pare greu de crezut, dar dumneata îmi aminteşti de mine. Sau, mai bine zis, de bărbatul ce am fost odinioară.

Charles îşi înghiţi replica tăioasă ce îi stătea pe buze.

— Da, am fost ofiţer în Regimentul Regelui. Un ofiţer decorat în repetate rânduri. Bănuiesc că decoraţiile şi medaliile sunt încă pe-aici pe undeva. După ce-am fost rănit pe câmpul de luptă, am fost numit notar în regiunea în care se află fortul Edward, spuse John Price, privindu-l pe Charles în ochi, fără a părea câtuşi de puţin ruşinat sau fâstâcit să se adreseze astfel unui conte. Eram plin de mine. Importanţa şi puterea conferite de funcţia pe care o ocupam mi se urcaseră la cap, transformându-mă într-un om rece şi dur. Genul de om ce n-ai vrea să-ţi iasă vreodată în cale.

Charles nu ştia cum să reacţioneze. Să-l pună la punct pe acest bătrân straniu, spunându-i verde-n faţă că nu-şi cunoaşte lungul nasului sau să dea ascultare misterioasei forţe ce părea să fi pus stăpânire pe el? Forţă ce, la fel ca soarele din aceste prime zile de primăvară, îl făcea să simtă un fior rece, umplându-l totodată de o inexplicabilă căldură.

Totuşi, înainte ca el să apuce să spună ceva, John Price se aplecă şi deschise portiţa ce dădea în curtea casei, apoi se întoarse şi îi luă coşul din mână.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, fiule, zise el şi în ochi îi apăru o licărire ce părea să spună că ştie exact ce se petrece în mintea lui Charles.

— Bună dimineaţa, bunicule, se auzi prin uşa deschisă vocea melodioasă a lui Anne. Ţi-am încălzit apa.

Charles se aşeză pe banca de sub fereastra bucătăriei. Anne ascuţi lama briciului de bărbierit şi pregăti săpunul şi un prosop curat pentru John Price,

sporovăind în tot acest timp. Pensia modestă a lui Price acoperea multe dintre nevoile de zi cu zi ale familiei Harrow, iar Andrew şi Catherine nu se sfiau să admită cât de mult însemna pentru ei acest ajutor. Totuşi, bătrânul primea din partea lui Anne o afecţiune şi o atenţie ce reprezentau mult mai mult decât o simplă răsplată pentru generozitatea lui. Când îl durea rana de la picior, fata părea să observe înainte ca el să scoată vreun cuvânt şi era mereu gata să-l îngrijească. Era clar că îl adora pe bătrân. Charles nu mai văzuse în viaţa lui o legătură atât de strânsă şi, cu atât mai puţin, între două persoane care să nu fie unite printr-o legătură de sânge. Acest gând supărător îl făcu să se foiască nemulţumit pe bancă.

Anne apăru în cadrul uşii.

— Nu-i aşa că serveşti ceaiul fără lapte? îl întrebă ea.

Acum, că adevărul ieşise la iveală, îl trata cu o dezinvoltură binevoitoare.

— Într-adevăr. Mulţumesc, zise el primind din mâinile fetei cana aburindă, după care luă o înghiţitură şi oftă.

— Trebuie să-ţi vină extrem de greu să aştepţi, nu-i aşa? îl întrebă ea, fără a se urni din loc.

Charles îşi ridică ochii şi o privi.

— Nu înţeleg de ce trebuie să fie atât de dificil să primesc permisiunea de a porni în căutarea nepoatei mele în scopul de a-i oferi moştenirea familiei Harrow. Poate că lui Andrew puţin îi pasă de moştenire, dar ştiu că îi pasă de mine. Şi de fiica lui.

Îi aruncă iute o privire pentru a vedea dacă nu cumva o jignise rostind cuvântul „fiică”, dar ea îi întoarse privirea fără nicio tresărire, continuând să zâmbească. Se aştepta să audă de la ea aceleaşi argumente pe care le primise de la Andrew, dar nu se întâmplă aşa.

— Pot să iau loc lângă dumneata? întrebă Anne.

— Chiar te rog, zise el, făcându-i loc pe bancă.

— Mulţumesc, zise ea aşezându-se, după care rămase tăcută preţ de câteva clipe, privind în jur.

Razele soarelui făceau praful ce acoperea uliţa de dincolo de grădină să pară la fel de alb precum omătul de pe vârfurile dealurilor.

— Ador această perioadă a anului, spuse ea extaziată, când păsările încep din nou să cânte, pământul revine la viaţă şi întreaga natură pare să fie într-o stare de aşteptare.

— Anne, mărturisesc că mă uimeşti, zise Charles după ce sorbi din ceai. Eşti atât de sigură pe tine, atât de manierată, atât de echilibrată. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să găsesc asemenea calităţi la o hm…

— La o fată de la ţară, completă ea fraza în locul lui.

Chiar dacă găsise ceva ofensator în cuvintele lui, nu o arăta.

— Le datorez totul părinţilor mei şi lui Dumnezeu.

— Iartă-mă că îţi spun, dar mi se pare că toată viaţa vi se învârte în jurul acestei… Religii a voastre.

— O, eu te iert, unchiule Charles, spuse ea, şi în colţul gurii îi apăru un nou zâmbet.

Charles se întrebă dacă îi spusese aşa din dorinţa de a-l tachina. Totuşi, gândurile fetei păreau să se îndrepte într-o cu totul altă direcţie.

— Dar are să te ierte, oare, Dumnezeu? continuă ea. Aceasta este întrebarea.

Era a doua discuţie din dimineaţa aceasta care lua o turnură neplăcută. Charles se foi nemulţumit pe bancă.

— Ne-am îndepărtat foarte mult de la subiectul conversaţiei noastre. Spuneam că vreau să pornesc în căutarea lui Elspeth.

— Aşa este, răspunse Anne, împreunându-şi mâinile în poală. Poate că te întrebi de ce am fost atât de mâhnită

atunci când mi-ai făcut acea propunere, crezând că sunt Elspeth. Nu eram mâhnită din cauză că ar trebui să plec, ci pentru că ştiam că erai în căutarea unei rude de sânge, ceea ce eu nu sunt. Pentru că ştiam ce efect avea să aibă această cerere asupra părinţilor mei. Rana acelor timpuri cumplite nu s-a închis niciodată pe de-a-ntregul. Bănuiesc că astfel de răni nu se vindecă niciodată cu adevărat. Totuşi, durerea lor s-a potolit cu timpul şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, a devenit mai uşor de suportat; dar pe Elspeth… Nu au uitat-o niciodată. Nici chiar după ani întregi de căutări deşarte şi după nenumărate scrisori rămase fără răspuns. Ştiu că, în adâncul sufletului, tânjesc amândoi să afle ce s-a întâmplat cu ea.

Charles îşi târşâi picioarele de pământ şi fata se opri şovăind.

— Ai spus că doreşti să îi oferi titlul şi averea familiei Harrow, continuă ea.

— Întocmai, se grăbi să răspundă Charles, crezând că tocmai se ivise o nouă şansă. I-am făcut aceeaşi ofertă şi lui Andrew. Aş fi bucuros să îi las o moştenire care să vă cruţe de toate greutăţile cu care vă confruntaţi în prezent, dar el refuză chiar şi să discute despre asta, continuă el, întorcându-se cu faţa spre Anne. Închipuieşte-ţi doar. Ai avea o mulţime de haine frumoase, propria ta trăsură, cai de rasă, servitori, o casă superbă, şansa de a călători unde îţi pofteşte inima. Sunt sigur că ţi-ar plăcea.

Totuşi, răspunsul lui Anne nu fu nici de această dată cel la care se aştepta.

— Mi-ar plăcea ca tata să aibă parte de mai multe clipe de răgaz. Mai nou, a început să sufere de reumatism şi de dureri de spate, mai cu seamă pe perioada iernii. Nu se plânge, dar îmi dau seama că îi vine tot mai greu să petreacă ceasuri în şir lucrând în acel şopron friguros sau să bată drumuri lungi prin pustietate pentru a-şi vizita

enoriaşii bolnavi.

Răspunsul ei îi tăie din elanul iniţial. Era clar că nu o interesa nimic pentru propria persoană.

— Am înţeles.

Anne clătină din cap.

— Unchiule, dumneata nu vrei să *dăruieşti*. Dumneata vrei să cumperi, să faci un *troc*. Vrei să dai doar pentru a primi ceva în schimb. Crezi că banii dumitale pot să compenseze suferinţa destrămării familiei noastre, îi spuse ea, cu privirea limpede precum cerul de dimineaţă. Noi trăim în linişte aici. Într-adevăr, nu este o viaţă uşoară. Ne facem griji în privinţa bunicului; iar tata munceşte cât doi. Ar fi bine să aibă parte de mai multă odihnă, să nu fie nevoit să trudească atât de mult, continuă ea, zâmbindu-i. Totuşi, în primul şi în primul rând, tatăl meu are nevoie de un răspuns din partea lui Dumnezeu pentru a şti ce să facă în această împrejurare.

Era pregătit să îi dea un răspuns vehement, dar sinceritatea ei reuşise să îl înmoaie întrucâtva.

— Nu vreau decât să o găsesc pe Elspeth.

Auzindu-se strigată de bunicul său, Anne se ridică în picioare.

— Trăim în tihnă. Cred că probabil acesta este motivul pentru care tata vrea să rămâi aici cât timp se roagă la Dumnezeu pentru călăuzire. Vrea să înţelegi ceea ce avem aici. Liniştea sufletească la care ar trebui să renunţăm. Părinţii mei îi mulţumesc în fiecare zi lui Dumnezeu pentru acest dar, încheie ea îndreptându-se spre uşă.

Erau momente în care siguranţa şi stăpânirea de sine de care dăduse dovadă în conversaţia avută cu nou descoperitul său unchi păreau să o părăsească. Starea ei de spirit se schimba de la o clipă la alta. Erau momente în

care credinţa sa părea de nezdruncinat, şi altele, în care era năpădită de sentimente contradictorii, ce o făceau să se cutremure de frică.

Anne privea acum în zare peste apele liniştite ale golfului Cobequid, aşezată pe buşteanul ei preferat. Pe vremea când era copil, ea şi bunicul său foloseau buturuga pe post de masă de picnic, atât era de mare. Auzi zgomot de paşi. Ştiu că este John Price, fără să trebuiască să îşi ridice privirea. Îi recunoştea mersul de departe. Pentru a-şi menaja rana dobândită în timpul războiului, bătrânul mergea târşâindu-şi un picior. Acesta se opri şi o privi îndelung, apoi se aşeză lângă ea pe buştean. În tot acest timp, fata continuase să privească spre mare. De când se ştia, între ea şi bunicul ei exista o prietenie atât de strânsă, încât de multe ori cuvintele erau de prisos: se înţelegeau din priviri.

Totuşi, azi simţea nevoia de a vorbi cu cineva. Nu putea vorbi cu mama ei despre asta. Deşi aceste gânduri s-ar putea să îl facă pe bătrân să sufere, pur şi simplu trebuia să le dea rostire.

— Mă gândeam la toamna trecută, începu ea. Îţi aminteşti furtuna aceea grozavă din octombrie?

— Cum aş putea s-o uit! exclamă John Price şi, de parcă ar fi ghicit că această discuţie nu avea să se sfârşească foarte repede, îşi aşeză bastonul pe pământ şi îşi căută o poziţie mai comodă. Prima ninsoare. Vântul bătea atât de năprasnic, încât credeam că are să mă ia pe sus şi are să mă ducă până hăt, în Anglia.

— În după-masa aceea am venit aici. Dacă ar fi ştiut mama, sigur nu m-ar fi lăsat. Talazurile uriaşe se arcuiau în sus şi se spărgeau cu un zgomot sălbatic, acoperind marea cu spuma lor, ce părea a se împleti cu fulgii ce cădeau din înalturi. Cât vedeai cu ochii, totul era alb, pe ape şi în aer deopotrivă.

Îşi miji ochii, la fel cum făcuse în după-masa aceea. Doar că acum furtuna avea loc înăuntrul ei.

— Aşa mă simt şi acum.

— Of, copilă! murmură John Price, punându-şi mâna pe braţul ei.

— Ce se întâmplă dacă unchiul Charles o găseşte pe Elspeth? şopti Anne, simţind cum sufletul i se umple de disperare. Ce are să se întâmple cu familia mea? Această familie este… Singura pe care am avut-o vreodată. Părinţii mei au să mă iubească în continuare la fel ca până acum? Am să ocup locul al *doilea* în sufletele lor? De fapt, am să mai ocup, oare, vreun loc în sufletele lor? Sau, dacă se întoarce Elspeth, au să mă trimită să trăiesc alături de nişte oameni pe care nici măcar nu îi cunosc?

O parte din ea ştia deja răspunsul, dar cealaltă parte avea nevoie să audă o confirmare de la o altă persoană.

— Asta nu are să se întâmple niciodată, veni răspunsul blând şi totodată ferm al bunicului ei.

Anne se întoarse spre el.

— Cum poţi să fii atât de sigur? insistă ea. Dacă te înşeli? Dacă… Dacă nu vor mai avea *nevoie* de mine în viaţa lor?

John Price îşi puse mâna peste a ei şi rămaseră aşa vreme îndelungată, fără să scoată un cuvânt, ea privindu-l cu ochii îndureraţi, el răspunzându-i cu acea privire blândă pe care Anne o cunoştea din fragedă copilărie.

Din depărtare se auziră mugete şi zăngănit de tălăngi. Pe tufa din spatele lor se aşeză un sturz cântător, ce dădu glas unui tril cristalin ca un clinchet de clopoţei. În mintea lui Anne se ivi dintr-odată o imagine din trecutul îndepărtat. Nici nu-şi mai amintea câţi ani trebuie să fi avut pe atunci. Acelaşi chip blând şi iubitor ce o privea acum era aplecat deasupra patului ei. Tocmai îşi terminase rugăciunile de dinainte de culcare, iar bunicul venise să se

asigure că este învelită bine. Privise în sus, în ochii lui cenuşii şi blânzi şi hotărâse că ochii lui Dumnezeu trebuie să fie întocmai că ai bunicului.

— Anne, draga bunicului, trebuie să-ţi spun ceva, zise John Price într-un târziu.

Fata privi întrebătoare expresia gravă de pe chipul mult iubit al bătrânului şi îl îndemnă printr-o înclinare a capului să spună mai departe.

— Înainte de expulzarea acadienilor, eu nu-L cunoşteam pe Dumnezeu, spuse John Price, întorcându-se şi scrutând albastrul strălucitor al apelor. Sau, mai bine zis, doar credeam că îl cunosc, şi asta doar de la distanţă. Citeam Cartea Sfântă doar pentru a-i putea judeca pe alţii. Eram un om al regulilor şi al legilor stricte, interesat doar să îi judece pe alţii, cu gândul numai la război şi la răzbunare.

Anne clătină din cap, zâmbind.

— Mă iei peste picior, bunicule.

Totuşi, bătrânul continuă să privească în zare cu aceeaşi expresie gravă.

— Am fost un tată aspru şi un orânduitor nemilos. Viaţa mea se rezuma la ordine şi mânie. Şi trebuie să mărturisesc că nu i-am acordat prea mare atenţie primei mele nepoate. Lui Elspeth.

Zâmbetul de pe chipul lui Anne pieri.

— Nu pot să cred aşa ceva. Nu când vine vorba de tine, bunicule.

John îşi încleştă fălcile.

— Mă încânta gândul de a avea un nepot care să ducă mai departe spiţa neamului nostru, dar am fost dezamăgit când Catherine a adus pe lume o fată. Bineînţeles că nu puteam să fac nimic în această privinţă, aşa că am hotărât să las timpul să treacă, să aştept până când fetiţa avea să fie mai mărişoară, gândindu-mă că

poate atunci are să-mi fie cumva de folos, îndulcindu-mi bătrâneţile. I-am acordat atât de puţină atenţie, încât nici nu mi-am dat seama atunci când mama ta te-a adus la Halifax pe tine, şi nu pe Elspeth.

Bătrânul dădu încep din cap, vizibil îndurerat de amintire.

— Am călătorit împreună şase zile şi şase nopţi, şi în tot acest timp eu nu mi-am dat seama că pruncul pe care îl ţinea în braţe fiica mea erai tu, nu Elspeth. Nu îmi păsa îndeajuns de ea pentru a-i arunca măcar o privire.

Oftă şi dintr-odată păru mai îmbătrânit. Îmbătrânit, întristat şi doborât de amintirea a tot ceea ce pierduse. Se întoarse înspre Anne.

— Anne, eu am ştiut de expulzare, continuă el cu vocea-i tremurând de durere. M-am numărat printre puţinele persoane desemnate să adune date despre satele franceze din regiune, despre cât pământ şi câte dobitoace aveau francezii. Date adunate în scopul expulzării ce a urmat.

— O, nu, şopti Anne.

— În ochii mei, acadienii nu erau oameni, ci inamici. Erau de seminţie franceză, iar eu îmi dobândisem rana de la picior într-o bătălie împotriva francezilor. Atât ştiam, şi asta era de ajuns, adăugă el, oftând din rărunchi. Am aflat adevărul după ce totul s-a terminat, când era deja prea târziu pentru a mai face ceva. Atunci am aflat cine erai tu, dar şi cine eram eu cu adevărat. Sentimentul de vinovăţie care m-a cuprins în urma faptelor săvârşite m-a făcut să cad în genunchi în faţa Domnului şi să îl las să facă din mine un slujitor al Său. Un om nou, cu un suflet nou.

Îşi întoarse privirea spre ocean şi spre albastrul desăvârşit al cerului.

— Am să port această vină până la moarte. Şi, odată cu ea, credinţa că m-am schimbat, devenind omul care

sunt azi, doar datorită graţiei divine. Doar datorită iubirii şi iertării Domnului şi a atingerii Sale tămăduitoare.

— O, bunicule!…

— În clipele mele de singurătate mă rog ca Dumnezeu să o readucă pe Elspeth, *cealaltă* nepoată a mea, alături de părinţii ei. Asta şi pentru că eu sunt singurul vinovat de crunta lor despărţire.

Aici se opri şi o privi din nou pe Anne, vizibil covârşit de cele spuse.

— Nu mai eşti copil, Anne. Am aşteptat de mult să vină o astfel de zi, în care să îţi pot mărturisi întregul adevăr despre împrejurările care te-au adus în familia noastră. O zi în care să îmi mărturisesc vina şi să te implor să mă ierţi.

Anne, copleşită la rândul ei de emoţie, începu să plângă sacadat şi se aruncă în braţele bunicului său. Acesta o mângâie pe păr, ţinând-o strâns la pieptul său.

— Dacă mila şi judecata blândă a lui Dumnezeu ne poate uni într-un fel atât de miraculos, chiar crezi cu adevărat că iubirea pe care ţi-o poartă minunaţii tăi părinţi ar putea fi mai puţin statornică? Tu eşti binecuvântarea lor, fiica lor pe vecie. Poţi să fii sigură de asta.

În dimineaţa următoare, Catherine se trezi cu sufletul zbuciumat, de parcă întreaga sa lume interioară ar fi fost acoperită de nori grei de furtună. Andrew simţi că era ceva în neregulă de îndată ce deschise ochii, căci primele sale cuvinte în acea zi de duminică au fost:

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Of, scumpul meu soţ, nu mă amăgesc eu oare cu speranţe deşarte? exclamă ea, apucându-l strâns de cămaşa de noapte, în încercarea disperată de a găsi un sprijin, ceva ce să domolească tumultul ce se dezlănţuise în făptura ei.

Unde era pacea care îi acoperise până nu demult, ca o plapumă moale şi ocrotitoare, inima îngrozită şi rănită?

— Ce are să se întâmple dacă fratele tău o găseşte pe micuţa noastră Elspeth? Sau dacă descoperă că fetiţa noastră a…

— Din suflet te rog să nu-ţi duci vorba până la capăt, zise Andrew cu durere în glas. Nici nu vreau să mă gândesc la o asemenea posibilitate.

— Îmi doresc atât de mult să ne regăsim fiica… Şi totuşi… Reînvierea trecutului ameninţă să distrugă traiul liniştit pe care am reuşit să ni-l clădim aici.

— Ştiu ce simţi, iubirea mea. Pentru că şi eu simt la fel, murmură Andrew.

— Charles este un om rece, căruia nici nu-i pasă de suferinţa celorlalţi.

Catherine se aştepta ca Andrew să sară în apărarea fratelui său, dar el se mulţumi să o privească. În ochii lui se citea aceeaşi suferinţă care îi sfâşia şi ei inima.

— Charles este un pericol pentru familia noastră.

— Este atât de greu să te aud spunând aceste lucruri, rosti Andrew cu vocea tărăgănată. În tot acest timp mi-am găsit alinare în liniştea şi credinţa ta în Dumnezeu.

— Îmi doresc…

Negăsindu-şi parcă locul, Catherine se răsuci şi se ridică în şezut pe marginea patului, după care îşi privi bărbatul.

— Nici nu mai ştiu ce îmi doresc, încheie ea cu durere în glas.

El îi luă mâna şi o strânse în tăcere. Înţelegea foarte bine ce simţea soţia lui.

De obicei, pentru Catherine, dimineţile de duminică reprezentau punctul culminant al săptămânii, un moment în care aştepta cu nerăbdare, dar şi cu o linişte imensă în suflet, să-l asculte pe Andrew predicând din amvonul

bisericii. Totuşi, astăzi lucrurile nu stăteau deloc aşa. Până şi Charles părea afectat, pentru că îşi bău ceaiul, apoi se retrase imediat pe banca de sub fereastră. Anne intră prima în bucătărie, urmată de John Price. Catherine văzu calmul şi căldura cu care se priviră cei doi. În orice altă zi, i-ar fi tras de limbă, curioasă să afle ce secret împărtăşeau, dar în dimineaţa asta, pur şi simplu nu se simţea în stare. Abia putu să facă faţă pregătirilor pentru biserică.

Andrew mergea în faţă, întâmpinat la tot pasul de sătenii ce-i făceau urările obişnuite de sabat, şi cărora le răspundea cu încordare în glas. Catherine încercă să dea atenţie discuţiilor despre vreme, despre primii muguri ai primăverii, despre speranţa că nu are să vină un nou îngheţ care să distrugă seminţele abia încolţite, dar fără niciun rezultat. În tot acest timp, în minte îi vâjâiau doar întrebările şi îndoielile legate de dilema cu care se confruntau.

Andrew fusese tensionat de-a lungul întregii predici, de la început, până aproape de sfârşit. Tulburarea lui era evidentă pentru toată lumea. Cei ce şedeau în jurul lui Catherine se priveau îngrijoraţi unii pe alţii. Charles, care se aşezase lângă ea, stătea pe bancă rigid ca un lemn, arătând dispreţ atât faţă de slujbă, cât şi faţă de enoriaşi. Sau cel puţin aşa i se părea lui Catherine. Aceasta îşi dorea ca Charles să nu fi venit niciodată aici. Să plece înapoi în Anglia cu următoarea corabie. Să îi lase să îşi vadă de viaţa lor şi să lase trecutul să ia din nou forma unor amintiri călduţe şi vagi, rostite doar în şoaptă. La acest gând, un cumplit sentiment de vinovăţie îi năpădi sufletul chinuit.

Coborî ochii în pământ atât pentru a se ruga, cât şi pentru că se simţea învinsă de propria neputinţă. Nu mai pot duce această povară. În acel moment, Dumnezeu părea a fi atât de departe, încât Catherine avea impresia că

rugăciunea sa aduce mai degrabă a monolog. Iartă-mă, Tată. Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu ce să cred. Orice aş alege pare să fie greşit. Îmi este cu neputinţă să aleg, şi această nehotărâre îmi rupe inima. Te rog să iei de pe umerii mei această povară înfiorătoare.

Nu mai avea puterea să se întrebe dacă sentimentele ei erau sau nu greşite sau dacă se rugase corect. Cuvintele luaseră pur şi simplu naştere din îndoiala care îi tortura fiinţa.

Andrew îşi întrerupse predica în timp ce ea se ruga. Catherine nu-şi dădu seama de asta decât mai târziu. Stând cu capul plecat, femeia îşi încleştă mâinile pe genunchi. *Ajută-ne, Doamne*! *Te rog să ne ajuţi*, îşi încheie ea ruga, după care, atunci când ridică privirea, făcu ochii mari când văzu că Andrew o privea atent din amvon. Oarecum surprins de un mesaj rostit în şoaptă de o voce tainică, el se oprise în mijlocul frazei.

Catherine lăsă să-i scape un oftat şi, odată cu el, păru să îndepărteze toată suferinţa şi toate îndoielile care o măcinaseră până atunci. Nu ea săvârşise această minune. Calmul şi pacea interioară puseseră stăpânire pe ea cu o asemenea delicateţe, încât Catherine îşi dădu seama de existenţa lor doar pentru că simţi că durerea dispăruse. Adineauri era cât pe ce să se lase pradă suferinţei, iar acum, ca prin minune, avea sufletul împăcat. În mâinile lui Dumnezeu. Simţi în aer parfumul unei prezenţe inefabile şi veşnice, un dar din tărâmul nevăzut, şi ştiu că Dumnezeu era acolo, cu ea.

Andrew îi zâmbi. Înţelesese şi el. Desigur că înţelesese. Acesta nu fusese un dar pentru ea, ci un *răspuns* pentru amândoi.

Andrew îşi îndreptă privirea spre fratele său. La fel făcu şi ea. Vizibil derutat, Charles privea cu ochii mijiţi şi cu fruntea încreţită spre amvon, încercând să înţeleagă ce

se petrece. Catherine făcu lucrul care i se păru cel mai firesc în acel moment: îi luă mâna într-a sa. Era prima dată când îl atingea. Charles o privi surprins, iar ea îi răspunse cu un zâmbet izvorât din iubirea şi liniştea ce îi umpluseră inima. Zâmbetul nu venise nicidecum din partea ei. Era un dar pe care Dumnezeu i-l făcuse întâi ei şi acum lui Charles. Primiseră răspunsul de care aveau nevoie.

CAPITOLUL 13

O, bine aţi venit, bine aţi venit, milord! exclamă proprietarul celei mai mari bănci din Halifax, un bărbat cu favoriţi lungi şi un zâmbet la fel de şui ca peruca pudrată pe care o purta pe cap. Este o onoare să vă avem aici, sir. O adevărată onoare, zău aşa! Nu, vă rog să luaţi loc aici, veţi sta mai comod. Doriţi o cafea, sir?

— Da, mulţumesc.

— Am primit cu ultima corabie o minunăţie de boabe de cafea, venite direct din Curaçao, zise bărbatul, după care se întoarse spre uşă. Două cafele. Folosiţi serviciul de argint.

Charles se lăsă condus până la scaunul tapiţat de lângă fereastră şi luă loc.

— Tocmai despre o corabie am venit să vorbesc cu domnia voastră, zise el.

— Atunci aţi venit exact unde trebuie, milord. Nicio altă bancă din colonii nu face afaceri cu mai multe vase comerciale decât... Charles ridică mâna, oprindu-i însufleţită tiradă.

— Puteţi să-mi spuneţi care este cea mai rapidă corabie din Noua Scoţie?

— Cea mai rapidă, milord? făcu bărbatul, holbându-se uimit la el.

— În afară de cele militare, de bună seamă.

Charles pierduse deja destul timp pe la amiralitate, încercând să închirieze unul dintre cliperele lor. Zvonul unor conflicte pe cale să izbucnească în sud îi oferi comandantului scuza perfectă pentru a-l refuza. Chiar şi pe el, trimisul regelui.

— Nu trebuie neapărat să fie o corabie mare, ci una sigură şi, mai ales, rapidă.

— Da, desigur, rapidă! zise bancherul, străduindu-se din răsputeri să-şi înfrâneze avalanşa de întrebări ce-i stăteau pe buze. Pot să întreb care este destinaţia domniei voastre?

— Mă îndrept spre sud, răspunse, laconic, Charles. S-ar putea să am nevoie de vas pentru o perioadă mai îndelungată. Poate pe perioada întregului sezon de navigare. Vă asigur că am să vă răsplătesc pe măsură. În aur.

— Mă scuzaţi o clipă, spuse bancherul, ridicându-se în picioare.

— Desigur.

— Asistentul meu va aduce de îndată cafeaua, mai zise bancherul, după care părăsi grăbit încăperea.

Charles privi forfota de afară prin fereastra largă, încărcată cu motive ornamentale, dar nu-şi opri privirea asupra vreunui lucru. Era prea preocupat de sentimentele contradictorii ce îi luaseră în stăpânire mintea şi sufletul. *Ar trebui* să fie nerăbdător. Avea o destinaţie concretă. Un scop clar. Era aproape de atingerea scopului pentru care venise. Totuşi, adevărul este că, în acest moment, în mintea lui totul era confuz.

Banca era situată la colţul dintre strada principală din Halifax şi târgul portuar, un loc extrem de aglomerat, cu o hărmălaie infernală, plin de vânzători ambulanţi ce îşi lăudau mărfurile în gura mare, plin de copii, oi, vite, cai, găini, pocnituri de bici şi scârţâit de roţi. Totuşi, în mintea

lui Charles se derula o cu totul altă scenă, ce avusese loc în după-amiaza duminicii trecute.

Slujba religioasă fusese una dintre cele mai derutante experienţe din viaţa sa. Fusese o predică dezlânată, pe parcursul căreia Andrew păruse să-şi piardă şirul vorbelor în repetate rânduri.

Şi dintr-odată, la jumătatea slujbei, avusese ioc o schimbare. O schimbare misterioasă şi tulburătoare, pe care Charles ar fi preferat să o pună exclusiv în cârca lui Andrew. Totuşi, adevărul este că au simţit cu toţii o transformare. Dacă până atunci Andrew păruse tulburat şi neatent, în momentul acela, o linişte profundă se coborî asupra lui şi a întregii adunări. Charles fusese aproape copleşit de acest calm subit, pe care nu putea să şi-l explice nici acum.

După slujbă, Andrew îl trase deoparte şi-l întrebă dacă vrea să îl însoţească. Apoi Catherine se apropie de ei şi-i dărui un zâmbet cald şi încurajator, ce-l atinse până în adâncul inimii. Până atunci nimeni nu-l mai privise în acest fel. Niciuna dintre soţiile lui. Nici chiar mama sa, dacă îşi amintea bine.

Catherine se întinse spre el şi, trecând parcă peste adânca prăpastie ce-i despărţea, îi atinse braţul cu blândeţe şi-i spuse:

— Soţul meu vorbeşte în numele amândurora.

Vorbe care-l zăpăciseră şi mai mult. Voise să o întrebe cum de ştia ce avea să spună Andrew, dar Catherine se întorsese deja spre soţul ei, punându-şi mâna pe braţul acestuia şi privindu-l cu aceeaşi blândeţe. Andrew îi răspunse cu o privire la fel de blajină, după care îi dărui şi lui Charles un zâmbet cald şi aprobator. Charles rămăsese năucit, nevenindu-i parcă să-şi creadă ochilor. Nu mai putea nega faptul că simpla lui prezenţă reprezenta o ameninţare pentru familia lui Andrew.

Ajunsese să înţeleagă că tot ceea ce îi spusese Anne mai devreme era adevărat. Scopul lui egoist risca să distrugă tot ceea ce clădiseră ei de aproape douăzeci de ani încoace.

Andrew se îndreptă spre uliţă, răspunzându-le amabil şi zâmbitor enoriaşilor care-l salutau.

— Mă învoiesc să porneşti în căutarea lui Elspeth, spuse el când ajunseră la cotitura drumului, unde un pâlc de copaci îi ascundea de ochii şi de urechile curioşilor.

Afirmaţia în sine şi degajarea cu care vorbise Andrew îl făcură pe Charles să rămână din nou înmărmurit. Totuşi, nu avea de gând să-i refuze oferta, deşi era sigur că fratele lui avea să-i ceară un preţ considerabil pentru acordul său.

— Şi ce vrei în schimb?

— Nu vreau nimic de la tine, frate dragă. Adevărul este că nu fac asta pentru tine, ci pentru Dumnezeu, răspunse Andrew cu zâmbetul unui om perfect împăcat cu hotărârea sa. Nu îmi rămâne alte cale.

— Nu înţeleg cum…

— Îmi închipui că-ţi vine greu să înţelegi, spuse Andrew continuând să zâmbească. Catherine şi cu mine am căutat-o pe Elspeth ani de zile. Dacă se întâmplă să o găseşti acum, ăsta nu are să fie meritul tău.

— Frate, încă tot nu reuşesc să îţi înţeleg gândirea.

— Mai cugetă la asta, bine? spuse Andrew, deschizând uşa casei.

Privind în curte, Charles o văzu pe Anne stând în pragul casei şi întâmpinându-l la rândul său cu un zâmbet.

— Poate că te afli aici pentru un scop mult mai înalt decât crezi. Poate că ai fost ales să fii unealta lui Dumnezeu, să înfăptuieşti ceva ce nici cu gândul nu gândim.

Se aflau la jumătatea aleii. Andrew se opri şi se uită adânc în ochii lui Charles.

— Şi poate că la capătul călătoriei tale ai să găseşti ceva mult mai însemnat şi mai puţin efemer decât un simplu moştenitor. Poate că ai să găseşti ceva veşnic.

— Milord, am plăcerea să vi-l prezint pe căpitanul Kedrick Dillon.

— Milord.

— Căpitane.

O strângere de mână şi o scurtă privire fuseseră suficiente pentru a înţelege din ce aluat era făcut căpitanul. Charles avea obişnuinţa unei persoane înstărite de a cântări oamenii dintr-o privire şi era totodată conştient de felul în care mergeau lucrurile în marină. Căpitanul avea în jur de patruzeci de ani, un corp suplu şi musculos şi privirea directă a unui om obişnuit să scruteze apele nesfârşite ale oceanelor.

— Este o onoare să vă cunosc, domnule.

— Onoarea este de partea mea, răspunse bărbatul cu o scurtă înclinare a capului, specifică mai degrabă unui ofiţer din flota militară decât unui căpitan de vas comercial.

— Să luăm loc, să luăm loc, domnilor! îi îndemnă fremătând bancherul. După ce ne bem cafelele, am comandat să ni se prepare încă o porţie din această excelentă licoare, ne vom muta în salon pentru a servi prânzul. Nădăjduiesc că puteţi să luaţi prânzul alături de noi, sir.

— Asta depinde de domnul căpitan aici de faţă, răspunse Charles, aşezându-se la loc pe scaunul de lângă fereastră.

Observă că bărbatul îşi duce involuntar mâna dreaptă la şold.

— Bănuiesc că nu aţi părăsit de mult marina militară.

Privirea căpitanului deveni mai pătrunzătoare.

— Cum de v-aţi dat seama, sir?

— Când v-aţi aşezat, aţi dus instinctiv mâna la şold, încercând să vă potriviţi sabia. Sabie pe care nu o mai purtaţi, de bună seamă.

Bărbatul afişă un zâmbet la fel de încordat ca privirea-i pătrunzătoare.

— În ziua de azi nu mai sunt multe posturi de căpitan pe navele militare…

— Iar cele care au rămas sunt rezervate pentru cei ce-au moştenit titlul, încheie Charles fraza în locul lui.

— Întocmai, sir, răspunse căpitanul, părând să se relaxeze niţel.

— Înţeleg că acum sunteţi căpitanul unui vas rapid, domnule.

— Al celei mai rapide corăbii din apele acestea, un cliper construit cu doar cinci ani în urmă, în Southampton, spuse bărbatul plin de mândrie. Este o minunăţie de corabie, milord, ce nu se bandează la mai mult de cinci grade nici chiar în inima furtunii.

Datorită nesfârşitelor discuţii despre mare şi corăbii avute pe parcursul recentei sale călătorii maritime, Charles înţelese perfect la ce se referă căpitanul.

— Ceea ce este de o însemnătate vitală dacă navigăm spre sud, de-a lungul Coastei de Est, în această perioadă a anului, nu-i aşa?

— Aşa este, răspunse bărbatul cu privirea înţeleaptă şi dârză a unui adevărat lup-de-mare. Care este mai exact destinaţia domniei voastre, dacă pot să întreb?

Discutase despre asta cu fratele său. După îndelungi cugetări, Andrew ajunsese la concluzia că ar fi mai bine să înceapă căutările din New Orleans. Din cauza conflictelor dintre Franţa şi Anglia, scrisorile trimise la diferite adrese nesigure – autorităţilor din zonă sau anumitor persoane sugerate de alţii – fie nu ajunseseră la destinaţie, fie

rămăseseră fără răspuns. Andrew continuă să trimită scrisori ani la rând, fără a primi niciun răspuns. Cu toate acestea, el îi explică lui Charles că, în urmă cu zece ani, spaniolii preluaseră controlul regiunii de la aliaţii lor francezi şi emiseseră un decret prin care îi invitau pe toţi acadienii să vină să se stabilească acolo. Motiv pentru care, în ultimii zece ani, sosiseră aici numeroşi acadieni din Africa, Franţa, America de Sud, Indiile de Vest şi toate coloniile americane, aflaţi cu toţii în căutarea unui nou cămin. De aceea, Andrew considera că Louisiana era locul cel mai potrivit pentru începerea căutărilor.

— Vom începe cu Louisiana. Cunoaşteţi colonia?

— Am trecut pe-acolo anul trecut, în drum spre Mexic.

— Excelent.

Ceea ce auzise până acum îi era de-ajuns pentru a lua o hotărâre.

— Domnule căpitan, vreau să închiriez vasul dumneavoastră.

— Avem deja nişte contracte pentru un transport de cherestea, blănuri şi pepite de aur, răspunse bărbatul precaut.

— Şi cumva asta vă împiedică să acceptaţi o încărcătură suplimentară şi noi destinaţii?

— Milord, patronii mei sunt comercianţi din Portsmouth şi Boston, care sunt sigur că ar fi încântaţi să ia în considerare orice ofertă care presupune un profit suplimentar.

— Întrucât domniile lor se află la o depărtare mult prea mare, am să discut cu dumneavoastră, spuse Charles, aplecându-se în faţă. Vreau să închiriez vasul pentru întregul sezon de navigaţie. Este posibil să nu am nevoie de serviciile dumneavoastră pentru o perioadă atât de îndelungată, dar nu pot să risc. Mă veţi duce întâi în

Louisiana, după care probabil că vom acosta în mai multe porturi din coloniile americane sau din Indiile de Vest. Puteţi face comerţ după pofta inimii, atâta vreme cât deţin autoritatea de a schimba destinaţiile şi programul de navigare. În cele din urmă, mă veţi duce înapoi în Anglia.

Ofiţerul îl măsură din cap până în picioare.

— Din cale-afară de neobişnuit, murmură acesta în final.

— Dar totodată profitabil, vă asigur, răspunse Charles, după care se întoarse cu faţa spre bancher. Bănuiesc că acceptaţi plata în bancnote…

Bancherul rotofei mai că nu îşi frecă mâinile de încântare.

— Desigur, milord, desigur!

— Excelent. Doresc să mă reprezentaţi în această chestiune. Fiţi şiret, dar corect, adăugă Charles ridicându-se în picioare. Până când dumneavoastră încheiaţi negocierile, eu am să dau o raită prin oraş.

Căpitanul se ridică şi el în picioare.

— Nu credeţi că ne cam pripim? întrebă el cu oarecare reţinere în glas.

— N-avem încotro, domnule căpitan. Doresc să pornesc la drum cât se poate de repede.

— Pot să vă întreb care este scopul călătoriei?

Charles ezită, nu pentru că ar fi vrut să ţină secretă această informaţie, ci mai degrabă din cauza ultimului cuvânt rostit de căpitan. *Călătorie*. Cuvântul îi reaminti de ultimele cuvinte pe care i le adresase Andrew, despre faptul că, la capătul *călătoriei*, s-ar putea să descopere ceva cu totul diferit de scopul său iniţial. Înlătură, nu fără efort, acest gând şi spuse:

— Vreau să o găsesc pe lady Elspeth, viitoarea vicontesă de Harrow.

CAPITOLUL 14

Charles se plimba pe punte, ascultând sunetele ce îi deveniseră atât de familiare, încât păreau să constituie refrenul vieţii sale. Lovindu-se de fungi, catarge şi pânze, vântul susura o melodie ce părea intonată de o voce omenească. Talazurile îşi înălţau coamele de dantelă albă şi sărată, iar marinarul de veghe strigă nişte cuvinte pe care vântul le făcu să semene cu croncănitul unui pescăruş. Ofiţerii răcneau ordine, punându-i la treabă pe mateloţii ce mişunau grăbiţi pe punte, în picioarele goale. Doar Charles era tăcut, distant şi singur.

Privea în zare înspre apus, peste spuma biciuită de vânt a valurilor înalte. Undeva dincolo de orizont se afla un ţărm. Corabia gonea spre sud de şaisprezece zile, iar în acest răstimp, vremea devenise tot mai călduroasă. Deşi rămăsese nevăzut, uscatul era mereu acolo, bântuindu-i visele şi încărcând briza din largul oceanului cu mireasma dulce a vegetaţiei şi a vieţii. Obişnuia să petreacă ore în şir stând în picioare lângă balustrada dinspre coastă, simţind cum vântul ce bătea continuu îi loveşte şi îi deşiră sufletul zbuciumat.

Nu, nu-şi atinsese încă scopul pentru care părăsise Anglia, dar în Noua Scoţie avusese parte de o experienţă surprinzătoare, mult mai plăcută decât s-ar fi aşteptat. Deşi se gândise că va avea parte de umilire şi de răfuieli amare, Andrew îl întâmpinase cu o nespusă căldură, ca un adevărat frate. Amintirea primei lor întâlniri, a îmbrăţişărilor, ospitalităţii şi a căldurii cu care fusese primit îi umplea şi acum ochii de lacrimi. Membrii familiei lui Andrew îl copleşiseră cu o afecţiune nemărginită, pe care o păstra în suflet şi aici, la o mie de leghe [aproximativ 5550 km] distanţă de ei.

Fu izbit de o puternică rafală de vânt şi trebui să se

prindă cu mâinile de prima parâmă. Se oferise în repetate rânduri să îi ajute, să le facă viaţa mai uşoară, dar Andrew îl refuzase de fiecare dată. Acum înţelegea de ce. O afecţiune *nemărginită*. Deşi erau săraci lipiţi pământului, familia lui Andrew era, din multe puncte de vedere, mai bogată decât el.

Norii şi soarele pictau valurile în nuanţe de albastru, verde şi auriu. Îşi aminti momentul în care îşi luaseră rămas-bun şi ochii începură să-i lăcrimeze. Andrew insistase să îl conducă până la bordul navei. Venise în Halifax împreună cu Catherine şi cu Anne. Fata dorea să se angajeze pe lângă un medic. În timpul călătoriei spre oraş, Anne îi explicase că-şi dorea să le poată fi de ajutor celor suferinzi, cu precădere mamelor şi copiilor. În Georgetown nu exista nimeni care să le asigure îngrijire medicală sătenilor, aşa că ea voia să înveţe noţiunile elementare pentru tratarea celor mai întâlnite boli. Prin intermediul unui pastor din Halifax, prieten cu tatăl său, aflase că în oraş sosise un nou medic, un om cu frică de Dumnezeu, şi că acesta avea nevoie de o asistentă. Părinţii ei voiau să-l cunoască şi să se asigure că fiica lor va fi găzduită într-un loc sigur şi corespunzător.

Doar Andrew îl însoţise la bordul corăbiei. Andrew urmărise zâmbind felul în care răspundea saluturilor milităreşti ale ofiţerilor şi, mai târziu, când Charles îl întrebase ce i se părea atât de comic, răspunsul fu:

— Îţi asumi statutul de putere cu o naturaleţe de care eu n-aş fi niciodată în stare.

Charles îşi conduse fratele în teugă, loc în care se puteau bucura de o oarecare intimitate.

— Am aşteptat de mult ocazia de a vorbi cu tine între patru ochi şi de a-ţi mulţumi cum se cuvine, frate dragă.

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti.

— O, ba dimpotrivă, zise Charles, vârându-şi mâna în

buzunarul hainei şi apucând punga plină cu galbeni.

Totuşi, dintr-un motiv sau altul, ezită să scoată punga din haină. Din punctul lui de vedere era corect să îi dea galbenii lui Andrew. Totuşi, acoperind cumva zarva tot mai mare din târgul portului, în minte îi răsunară cuvintele lui Anne, acuzaţia cum că el nu face decât să cumpere şi nicidecum să dăruiască.

— Nu pot decât să sper că acest dar are să-ţi facă viaţa întrucâtva mai uşoară…

— Opreşte-te, spuse Andrew, apucându-i strâns mâna prin materialul paltonului. Nu. Te rog! Taci!

— Dar eu nu vreau decât să…

— Nici nu vreau să aud, îi tăie vorba Andrew, fixându-l cu o demnitate greu de descris. Ascultă-mă, adevărul este că, deşi avem nevoie de aceşti bani, eu pur şi simplu nu pot să îi accept. Nu distruge, rogu-te, acest moment oferindu-mi bani.

Fără tragere de inimă, Charles îşi scoase mâna din buzunar.

— Nu înţeleg cum ar putea darul meu să distrugă ceva.

— Ascultă-mă, am să încerc să-ţi explic.

Ochii lui Andrew erau atât de limpezi, încât, privind în ei, Charles avea impresia că îi vede până în adâncul sufletului.

— Charles, nu de dragul tău m-am învoit să porneşti în această călătorie. Am făcut-o pentru Dumnezeu. Din acest motiv, nu pot să accept din partea ta decât un singur lucru. Un dar ce nu are să distrugă pacea şi călăuzirea pe care eu şi Catherine le-am primit de la El.

Privirea lui Andrew îl făcu să se simtă lipsit de putere şi nu înţelese de ce. Adevărul fie spus, nici nu era sigur că voia să înţeleagă.

— Şi anume?

— Pe parcursul călătoriei tale, să nu o cauţi doar pe Elspeth. Să-L cauţi şi pe Dumnezeu. Şi să ai inima sinceră atunci când II vei găsi.

Charles se strădui din răsputeri să ascundă tumultul de simţăminte pe care cuvintele fratelui său i le stârniseră în suflet şi în întreaga făptură.

— Am să iau în considerare vorbele tale.

— Asta este tot ce îţi cer, spuse Andrew, strângându-l într-o îmbrăţişare ce aproape că îl lăsă fără aer. Te iubesc, dragul meu frate, îi şopti el la ureche. Dumnezeu să te ocrotească pe parcursul călătoriei şi fie să te întorci degrabă.

În timp ce se străduia să-şi păstreze echilibrul pe puntea udată de valuri, i se păru că aude vântul susurând aceleaşi cuvinte. *Dumnezeu să te ocrotească pe parcursul călătoriei şi fie să te întorci degrabă*. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi şi fu recunoscător că pe puntea măturată de vânturi nu era nimeni să-l vadă.

Cum putea el, al optulea conte de Sutton, unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia, să se simtă atât de mic în comparaţie cu un preot aproape muritor de foame? Cum de putea un om cu un statut atât de neînsemnat, constrâns de nevoi să lucreze pielea cu propriile-i mâini, să-l facă să se simtă atât de gol pe dinăuntru? De ce, doar amintindu-şi privirea senină a lui Andrew, tânjea după lucruri pe care nici măcar nu le putea descrie în cuvinte?

CAPITOLUL 15

Ah, milord, este o plăcere să vă primesc în casa mea! spuse cu un accent străin trupeşul comerciant din New Orleans, după care făcu o reverenţă spectaculoasă, de care numai un francez era în stare, aplecându-se peste baston şi fluturându-şi braţul în aer până când ajunse să măture

podeaua cu volanele ce se iţeau de sub mâneca pelerinei de un albastru argintiu.

Încăperea era luminată de sutele de lumânări ce ardeau în candelabre de argint şi în sfeşnice aurite.

— Sper din tot sufletul ca mica noastră petrecere să vă facă plăcere.

— Sunteţi prea amabil, domnule, răspunse Charles şi, conştient că toate privirile celor ce aşteptau dincolo de uşă, în curtea împrejmuită a conacului, erau îndreptate asupra sa, făcu şi el o reverenţă. A fost o încântare să primesc invitaţia domniei voastre.

— În momentul de faţă, soţia mea este… Ah, dar iat-o!

Gazda se întoarse şi îi adresă câteva cuvinte în limba franceză soţiei sale, o femeie cu faţa generos pudrată, după moda timpului.

— Am plăcerea să ţi-l prezint pe contele de Sutton, spuse bărbatul în franceză, după care continuă în limba engleză. Soţia mea, madame LaGrange.

Charles se strădui să-şi amintească măcar câteva expresii în limba gazdelor. Trecuse foarte mult timp de când nu-şi mai exersase cunoştinţele de limbă franceză.

— Servitorul dumneavoastră, milady.

— Ah, stimatul nostru oaspete ne vorbeşte graiul! exclamă femeia, şi cârlionţii săi argintii străluciră în lumina lumânărilor odată cu podoabele pe care le purta la gât, la încheieturile mâinilor şi pe degete.

— Dar mă tem că nu foarte bine, madame. Vă rog să mă iertaţi. A trecut mult timp de când am studiat limba franceză, iar în ultimii zece ani am avut doar de două ori prilejul de a vizita frumoasa dumneavoastră patrie.

Charles purta o cămaşă cu volane şi o redingotă de catifea, ţinută în care acum, din cauza căldurii umede a serii şi a efortului de a găsi cuvintele potrivite, simţea că

pur şi simplu se sufocă.

— Da, lordul Charles a fost, într-adevăr, în Franţa, zise stăpânul casei în limba franceză, rostind cuvintele mai rar, pentru ca oaspetele lui să poată înţelege ce spune. O dată chiar în calitate de trimis al regelui Angliei!

— Este prea mult spus, domnule, încercă să protesteze Charles.

Mesajul era cât se poate de clar. Probabil că o persoană cu acces la curtea regală franceză, aflând de sosirea lui, îl instruise pe comerciant să-l invite acasă la el pentru a afla cu ce scop venise în Louisiana.

— Nu am fost decât unul dintre numeroşii oaspeţi ai Majestăţii Sale, murmură Charles.

— Ah, să fii invitat la Versailles, ce onoare! exclamă femeia cu sfiiciune. Povestiţi-ne cum a fost, monsieur!

— Cât se poate de impresionant!

De fapt, fusese o experienţă destul de neplăcută şi de bizară. Adevărul este că se învoise să facă parte din delegaţia diplomatică doar în speranţa că şi-ar putea recupera câteva dintre proprietăţile aflate în apropiere de Bordeaux, nişte moşii de care fusese deposedat atunci când izbucnise cel mai recent război dintre cele două ţări. Dar petrecuse în Franţa o lună cât se poate chinuitoare, fără a obţine niciun rezultat. Mâncarea fusese de-a dreptul înfiorătoare. În cadrul banchetului regal s-au servit nu mai puţin de nouăsprezece feluri de mâncare. Îşi amintea şi acum cu oroare de melcii fierţi în smântână, cu vin şi usturoi, de limba de pasăre şi de păunii umpluţi cu peşte în ulei. În plus, îşi amintea că pe străzile Parisului erau cerşetori la tot pasul şi că domnea o sărăcie de neînchipuit, care îl lăsase stupefiat.

— A fost o onoare să fiu invitat la Versailles. Totul a fost splendid şi fastuos, îi spuse el doamnei care îl asculta fascinată.

— Iar acum, domnul conte se află aici, în New Orleans, trâmbiţă jovialul comerciant, pentru a fi auzit de întreaga asistenţă.

Conform spuselor căpitanului navei, acesta era unul dintre cei mai înstăriţi oameni din New Orleans şi confident al trimişilor regelui spaniol şi al celui francez deopotrivă.

— Fără îndoială că vrea să vadă dacă suntem pregătiţi pentru război, adăugă gazda şi râse cu poftă, ca şi cum ar fi spus asta doar în şagă.

— Adevărul este că sunt doar în trecere, spuse Charles îndeajuns de tare pentru a acoperi larma ce se stârnise în jur. Caut o călăuză care să mă însoţească în ţinutul acadienilor.

Afirmaţia lui stârni murmure de uimire.

— Glumiţi, de bună seamă, spuse comerciantul în limba engleză.

— Acadienii sunt nişte barbari needucaţi ce se înhaită cu piraţii şi sclavii evadaţi, rosti cu dispreţ unul dintre invitaţi.

Stăpânul casei îi făcu acestuia semn să tacă, apoi se întoarse din nou spre Charles.

— Milord, a pătrunde pe teritoriul acadienilor este sinucidere curată pentru un bărbat cu titluri şi avere, fie acesta chiar de naţie franceză. Ca să nu mai vorbim de un gentleman englez… adăugă el, ridicând expresiv din umeri. Nu puteţi face una ca asta, sir!

— Dar sunt nevoit.

— Ei bine, în acest caz, veţi muri, zise comerciantul cu dezinvoltură. Ura pe care acadienii le-o poartă englezilor este de-a dreptul incredibilă.

— Unde-ţi sunt bunele maniere, Patrique? îl apostrofă soţia sa. Încă nici n-am apucat să-l servim cu ceva de băut pe oaspetele nostru.

— O, desigur! Milord, primiţi scuzele mele, spuse gazda, după care făcu semn mulţimii ce aştepta dincolo de uşile duble, bogat ornamentate, să pătrundă în strălucitoarea sală de bal. Să înceapă festivităţile!

Arhitectura casei era un amestec straniu de grandoare pariziană şi funcţionalitate locală. Sala de bal era circulară, avea un tavan înalt şi nişte uşi duble masive de jur-împrejur. În dreptul fiecărei uşi atârna câte o perdea dintr-un voal fin, ce lăsa să intre în încăpere briza nopţii, încărcată cu parfumul florilor ce tocmai înfloreau în întregul oraş, şi ţinea totodată la depărtare ţânţarii, fie ei cât de minusculi. Charles nu mai văzuse nicăieri o vegetaţie atât de luxuriantă şi de variată. Pe marginea fiecărei străzi din oraş vedeai tufe exotice şi lujeri înfloriţi.

Singura problemă o constituia căldura. Chiar şi acum, la trei ore după asfinţitul soarelui, aerul era în continuare cald şi umed, şi Charles simţea că se înăbuşă. Ca să nu mai vorbim de amiază, când căldura fusese aproape insuportabilă. Începând cu ora prânzului, timp de trei ceasuri, nu vedeai ţipenie de om pe străzi. Lumea îşi relua activitatea abia spre amurg, când aerul devenea, chipurile, mai respirabil. Şi era doar începutul lunii iunie! Charles nici nu voia să se gândească la canicula ce avea să se pogoare asupra oraşului în luna august.

Totuşi, localnicii invitaţi la petrecere nu păreau deloc să sufere din cauza căldurii. Râdeau, dansau şi se înfruptau din bucate cu o însufleţire nemaipomenită. Charles nu mai întâlnise o asemenea poftă de viaţă nicăieri altundeva, nici în Anglia, şi nici chiar în Franţa. Locuitorii acestui oraş fermecat păreau să-şi fi creat o cultură cu adevărat aparte.

Bărbaţii purtau veşminte de gală, asemănătoare ca formă cu ale lui – croiala era mai ascuţită, şi materialul folosit, mult mai uşor.

Când Charles se interesă de acesta din urmă, îi arătară cu mândrie că, spre deosebire de postavul folosit de regulă în Anglia la confecţionarea redingotelor, aici se foloseau ţesături mult mai subţiri, din bumbac. Cămăşile lor, pe de altă parte, erau din în sau mătase, uşoare ca briza nopţii. Femeile, care îşi făceau vânt cu evantaie stropite cu parfum, răspândind în aer arome la fel de dulci ca mireasma florilor din întreaga urbe, purtau rochii de bal ce păreau cusute din mai multe straturi de şifon, vopsite într-un curcubeu de culori şi împodobite cu perle şi panglici…

Nu apucă să îl tragă pe Patrique deoparte şi să-l întrebe dacă pot să stea de vorbă între patru ochi decât după nenumărate discuţii de complezenţă, feluri de mâncare încercate şi zâmbete împărţite într-o parte şi alta, plus cam o duzină de dansuri, dintre care două cu stăpâna casei. Adică abia după câteva ore de la începerea petrecerii.

— Nădăjduiesc că nu vreţi să-mi vorbiţi despre călătoria domniei voastre spre inima ţinutului, sir Charles. Aş prefera să nu am nimic de-a face cu o acţiune atât de periculoasă, spuse comerciantul, conducându-l totuşi într-un salon lateral, plin de oglinzi cu rame aurite pe pereţii vopsiţi într-un stil ce îi amintea lui Charles de conacele din preajma Parisului.

Comerciantul îi întinse o cutie cu încrustaţii, jumătate plină cu trabucuri gata răsucite, jumătate cu pipe de lut şi tutun mărunţit.

— Fumaţi? îl întrebă acesta.

— Nu, mulţumesc.

Comerciantul îi făcu semn să ia loc, alese un trabuc şi pufăi de câteva ori, până ce acesta se aprinse.

— Pot să vă fac rost eu însumi, în sieur, de orişice doriţi să obţineţi de la acadieni: blănuri, lemn, frunze de

indigotieri…

— Caut pe cineva, spuse Charles.

Stăpânul casei vru să spună ceva, dar Charles îl opri printr-o mişcare a mâinii.

— Vă rog să mă ascultaţi până la capăt. Este un acadian pe nume Henri Robichaud. Provine din satul Minas din golful Cobequid şi este însurat cu o femeie pe nume Louise. Sau cel puţin aşa stăteau lucrurile în urmă cu optsprezece ani.

Gazda îi aruncă o privire precaută, de comerciant şiret.

— Satul acesta, Minas, se află cumva în Acadia de Nord?

— Da. În regiunea cunoscută acum sub numele de Noua Scoţie. Da.

Charles se făcu că nu bagă de seamă schimbarea de expresie survenită pe chipul interlocutorului său atunci când pomenise de faimoasa provincie.

— În trecut, Henri Robichaud era căpetenie de clan şi probabil că mai este şi astăzi, dacă mai trăieşte.

— *Dacă* mai trăieşte. Nu ştiţi sigur dacă mai trăieşte sau nu?

— Nu ştiu sigur mai nimic. Încerc să reconstitui un traseu a cărui urmă s-a pierdut acum optsprezece ani.

Charles ezită o clipă, apoi continuă.

— Este posibil să aibă o fiică.

— Numele ei? întrebă celălalt din spatele unui nor de fum.

— Nu ştiu cum se numeşte. Abia se născuse pe vremea aceea. Acum ar trebui să aibă optsprezece ani.

— Înţeleg, zise comerciantul, după care pufăi de câteva ori din trabuc. Căutaţi un bărbat care a fost expulzat în urmă cu optsprezece ani dintr-o provincie din nordul continentului. Aproape jumătate dintre cei exilaţi

au murit, dacă e să dăm crezare zvonurilor.

— Îmi dau seama că este o sarcină dificilă…

— Nu, milord, nu dificilă, ci de-a dreptul imposibilă. *Cest impossible*!

— Dar nu am încotro. Trebuie să-l găsesc pe bărbatul acesta, spuse Charles cu nedisimulată disperare. Trebuie.

Comerciantul îşi studie trabucul, îşi strânse buzele şi apoi expiră o dâră subţire de fum.

— Asta are să vă coste. Şi nu puţin.

— Ofer o sută de galbeni pentru călătorie.

Charles petrecuse cele patru săptămâni ale voiajului său planificând asta.

— Douăzeci acum şi optzeci la întoarcere, adăugă el.

— Este suficient, răspunse comerciantul, după care pufăi din nou. Şi ce se întâmplă dacă acest monsieur Robichaud este găsit?

— În acest caz, am de gând să le dau, lui şi fetei lui, bani şi pământ.

Bărbatul se aplecă în faţă uluit.

— Poftim?

— Toţi cei cu care vorbesc îmi spun acelaşi lucru. Că acadienii continuă să sosească în aceste locuri cu sutele, căutând disperaţi să găsească un pământ care să le aparţină, răspunse Charles posomorât, înţeleg că spaniolii dau fiecăruia câte un lot minuscul, dar şi că există destul pământ disponibil pentru cei ce au mijloacele necesare şi sunt dispuşi să plătească. Le voi oferi un lot de pământ care să fie suficient pentru un sat întreg. Aici sau în Noua Scoţie. Unde vor ei.

— Dar, milord…

Charles se aplecă în faţă şi spuse încet, dar cu toată fermitatea de care era în stare:

— Trebuie să îl găsesc pe bărbatul acesta. Şi pe fiica lui. Dacă mai sunt în viaţă.

CAPITOLUL 16

Erau primele ore ale dimineţii, şi apele canalului erau scufundate în ceaţă. Oamenii vâsleau într-un ritm constant, ridicând şi coborând ramele la unison. Aerul era nemişcat şi tăcerea era întreruptă doar de scârţâitul uşor al furcilor de ramă şi de cântecul îndepărtat al păsărilor. Treceau printr-un tunel acvatic lat de şaizeci de picioare, deasupra căruia ramurile împletite ale copacilor formau o boltă aproape de nepătruns. Totuşi, în puţinele locuri în care razele soarelui reuşeau să străpungă frunzişul des, aburii se solidificau în semiîntuneric aidoma unor subţiri stâlpi aurii ce păreau să susţină întreaga greutate a cupolei înverzite a arborilor şi a dimineţii. Vedeai atârnând liane şi fire de Tillandsia oriunde întorceai capul: de-a lungul malurilor, pe trunchiurile şi pe ramurile copacilor. Charles înţelese că aceste văluri vegetale cenuşii şi imobile nu fereau locul doar de vânt, ci şi de trecerea timpului. Puteau să treacă zile, ani, şi chiar secole întregi, dar aici totul rămânea neschimbat. În depărtare se auzi ţipătul ascuţit al unei lighioane, sporind parcă şi mai mult misterul acestei lumi aparte.

Trecuseră deja două ore de când îşi începuseră călătoria pe apă. În dimineaţa aceasta, călăuza – un acadian pe nume Albain, cu privirea şi chipul întunecate, ce deschidea gura foarte rar şi doar ca să dea ordine – le impusese oamenilor să se scoale cu noaptea în cap.

Dacă negustorul din New Orleans nu l-ar fi asigurat că acest Albain este un om de încredere şi, practic, singurul cu ajutorul căruia avea şanse să pătrundă pe teritoriul acadienilor şi să se întoarcă viu de acolo, Charles nu ar fi pus nici în ruptul capului piciorul în barca acestuia pentru a naviga în susul râului.

Era un grup format din zece persoane, printre care şi doi soldaţi spanioli, pe care primarul din New Orleans, temându-se că dispariţia unui nobil englez ar putea isca un conflict internaţional, îi pusese la dispoziţia sa. Pe lângă Charles şi Albain, mai erau doi mercenari francezi şi patru dintre servitorii de nădejde ai comerciantului. Căpitanul vasului intenţionase să trimită şi câţiva oameni de-ai săi, dar comerciantul îl refuzase categoric, zicând că este cu neputinţă ca nişte soldaţi englezi să scape cu viaţă de acolo.

Charles nu purta veşmintele sale obişnuite, ci o redingotă neagră, o cămaşă ţesută în casă şi o pălărie pătată de sudoare, la fel ca restul grupului. În afară de el, toţi ceilalţi bărbaţi purtau arme. Momentul în care îi comunicase lui Albain că vrea să ajungă la destinaţie neînarmat fusese singura ocazie când acesta îl privise cu un dram de respect. Oricum, pentru orice eventualitate, cele trei bărci erau încărcate cu o grămadă de puşti cu ţeavă lungă.

După ce se lumină de zi, bărcile purceseră să navigheze, urmând doar braţele laterale, evitând cursul principal al râului. Când Charles întrebă care este motivul acestui lucru, Albain îi răspunse răspicat că, dacă nu doreşte să-şi piardă scalpul, cel mai nimerit era să nu şi-l arate.

În faţă, canalul se unea cu un braţ mai mare şi îndeajuns de lat pentru ca razele de soare să poată pătrunde prin frunziş şi să cadă pe luciul apei. Charles răsuflă uşurat, bucuros că lăsau în urmă, măcar pentru o vreme, acel tunel sufocant.

— Pregătiţi-vă, mormăi Albain.

— Poftim? făcu Charles, privind alarmat în jur. De ce?

Cei doi mercenari îşi ridicară muschetele şi verificară

trăgaciul şi încărcătura.

— Am ajuns.

Charles scrută împrejurimile, dar nu văzu decât luciul apei ce scânteia sub razele soarelui, maluri împădurite şi fire de Tillandsia.

— Unde am ajuns, mai exact?

Albain le făcu semn celor din bărcile din spate să se apropie de mal.

— În Plaquemine.

Charles fu imediat frapat de mirosul de fum şi de bocetele care se auzeau în depărtare. Cu mult înainte de a ajunge în această aşezare acadiană din sud, îşi făcuse despre ea o primă impresie auditivă şi olfactivă. Se auzea zgomot de voci, iar aerul era încărcat cu miros de fum şi de slănină friptă. Cele trei bărci ale lor se alăturară altor nouă ambarcaţiuni mai mari care tocmai acostau la marginea digului abrupt, acoperit cu iarbă, de pe malul canalului. Distanţa era destul de mică pentru ca Charles să-i poată vedea în bărcile vecine pe proaspeţii imigranţi acadieni cu feţe întunecate, împietrite, sumbre. Nu pricepea ce-şi spuneau, dar era cât se poate de clar ce simţeau. La prima vedere, Plaquemine le făcea imigranţilor, mai ales femeilor, o impresie îngrozitoare. Charles înţelegea bine de ce: aşezarea nu avea nici pe departe un aer primitor.

Casele din acest sat de dimensiuni considerabile erau construite alandala, din lemn şi dintr-un chirpici cenuşiu ca firele de Tillandsia. Dintr-o duzină de hornuri se înălţau rotocoale de fum ce se desfăceau apoi în aerul nemişcat, formând o pâclă groasă deasupra acoperişurilor şi a puţinilor arbori rămaşi în picioare în mijlocul noianului de case. Pe uliţele satului mişunau nu doar localnici, ci şi o sumedenie de câini, porci şi găini, ce făceau o larmă de

nedescris.

Întrucât aici era la ordinea zilei să vezi sosind vase încărcate cu imigranţi şi bărci încărcate cu arme, nimeni nu acordă o atenţie specială grupului lor.

— Ce loc mai e şi acesta? murmură Charles ca pentru sine.

— Plaquemine, îi reaminti Albain. Prima aşezare acadiană de pe malurile marelui Mississippi.

— Este un loc înfiorător, spuse Charles, neputând să-şi ascundă groaza.

Vorbele lui părură să îl amuze pe Albain, căci în ochii mijiţi ai acestuia apăru o urmă de zâmbet.

— Se spune că toată suferinţa pe care o poartă în suflete acadienii este adunată aici, în Plaquemine. Doar după ce scăpăm de această suferinţă putem privi spre viitor.

Studiat îndeaproape, satul nu mai părea chiar atât de îngrozitor. Charles coborî din barcă pe debarcaderul şubred, după care, la îndemnul lui Albain, se adăposti sub un copac din apropiere. Un bărbat mai în vârstă veni în grabă să studieze grupul lor pestriţ, după care îşi pierdu cu aceeaşi repeziciune interesul şi se întoarse spre puhoiul de oameni ce cobora din celelalte ambarcaţiuni, poruncindu-le celor trei asistenţi ai săi să se apropie şi să ajute femeile şi copiii la coborâre. Într-o clipită, debarcaderul fu acoperit cu desagi peticiţi, cufere pătate cu sare şi bagaje voluminoase, învelite cu pânză impermeabilă. Localnicul începu să turuie în limba franceză, urându-le bun venit acelor oameni oropsiţi şi arătând cu degetul spre două femei care supravegheau un uriaş ceaun negru cu mâncare, aşezat deasupra unui foc înăbuşit. Câţiva dintre copiii mai răsăriţi se duseră lângă ceaun şi primiră boluri şi linguri de lemn. Săteanul continua să vorbească, arătând ba spre nord, ba spre vest.

La un moment dat, atenţia tuturor fu atrasă de un ţipăt ascuţit, întorcând capul odată cu toţi ceilalţi, Charles văzu pe cealaltă parte a uliţei principale o femeie de vârstă mijlocie, cu ochii măriţi de uimire sau de groază – el nu avea de unde să ştie sigur –, împiedicându-se şi fiind cât pe ce să cadă direct în foc, dacă una dintre bucătărese nu i-ar fi sărit în ajutor. Femeia rămase cu privirea aţintită asupra debarcaderului, ca şi cum nici n-ar fi simţit braţele ce o înşfăcaseră.

Un bărbat ce stătea în picioare lângă bărci îi răspunse printr-un strigăt răguşit şi imediat după aceea, un altul făcu la fel. Cei doi se desprinseră din mulţime şi începură să alerge de-a lungul malului, strigând. Femeia se eliberă din braţele salvatoarei sale şi porni împleticindu-se către ei. Când ajunseră la ea, se luară toţi trei în braţe şi începură să plângă. Două femei de pe debarcader izbucniră şi ele în plâns şi se grăbiră să li se alăture, urmate de vreo şase copilaşi ce începuseră şi ei să plângă, speriaţi din cauză că nu înţelegeau ce se petrece. Când localnica îi văzu pe cei mici, se eliberă din îmbrăţişare şi căzu în genunchi, întinzându-şi braţele spre ei. Adulţii le făcură blând semn să păşească înainte cu curaj, iar acum, în sfârşit reuniţi, stăteau cu toţii, părinţi şi copii, pe malul apei, ţinându-se în braţe şi plângând în hohote.

Cineva îi atinse braţul. Era Albain. Acesta se aplecă spre el şi îl întrebă cu o strălucire stranie în ochi:

— E adevărat ce aţi spus, că daţi pământ la oamenii mei?

— D… Da, bolborosi Charles, zguduit de scena la care tocmai asistase. Dacă îl găseşti pe Henri Robichaud, am să le dau acestor oameni bani suficienţi pentru a întemeia un nou sat.

— Veniţi! spuse Albain, gata de plecare. Trebuie să găsim un loc sigur în care să aşteptaţi.

— Ce anume să aştept? întrebă Charles nedumerit, dar Albain se îndepărta deja pe uliţă şi nu îi mai răspunse.

Escorta făcu imediat scut în jurul lui Charles, şi pomi, inspectând satul cu prudenţa războinicilor pe timp de luptă.

Albain îi instală pe toţi la o masă din fundul unei spelunci mizere, după care plecă. Era ora amiezii. Muşteriii tavernei erau aproape exclusiv bărbaţi şi toţi erau înarmaţi. Grupul lor era studiat din toate părţile de ochi deloc binevoitori. Hangiul le trânti pe masă două ulcioare şi un morman de căni de lut, îi aruncă lui Charles o privire piezişă, şi apoi se îndepărtă.

Unul dintre mercenarii francezi mormăi nişte cuvinte pe care Charles nu reuşi să le înţeleagă.

— Ce-a spus? îl întrebă el pe cel mai vârstnic dintre servitorii comerciantului – un individ plăpând, cu înfăţişare de contabil, ce vorbea limba engleză cu un uşor accent străin, dar impecabil, motiv pentru care juca adesea rolul de interpret pe lângă stăpânul său.

— Soldatul a zis că locul acesta duhneşte a moarte, răspunse servitorul, ştergându-şi faţa cu o batistă.

Resemnat, Charles se rezemă de peretele din spatele său. N-avea încotro, trebuia să aştepte. Se simţea singur, lipsit de putere, de prestanţă şi de toate celelalte lucruri care îi defineau existenţa. Şi toate acestea, pentru ce? Pentru că se născuse într-o familie care îl învăţase că era esenţial să aibă un moştenitor. O persoană căreia să-i lase toată averea sa pământească: domeniile, titlul nobiliar, banii. O persoană care să-i ducă numele mai departe.

Privi fumul din sobă ridicându-se spre tavanul din bârne. Domenii, avere, titlu. La ce îi foloseau toate acestea acum? Semiîntunericul umed şi rece al hanului îi oglindea perfect starea sufletească.

Totuşi, amintirea ochilor limpezi ai fratelui său reuşi

să aducă puţină lumină în această beznă mohorâtă. Se gândi la tot ceea ce avea Andrew şi lui îi lipsea cu desăvârşire şi se trezi întrebându-se cum ar fi să se roage.

În momentul acela, în penumbra tavernei apărură siluetele a doi bărbaţi. Unul era Albain, călăuza sa, iar celălalt un bărbat mic de statură, dar solid ca zidul unei cetăţi. Oamenii din jurul lui Charles deveniră vigilenţi, dar Albain le făcu imediat semn că puteau să stea liniştiţi. Celălalt bărbat rămase în picioare lângă masă şi îl privi îndelung pe Charles. Chipul îi era brăzdat de urmele adânci ale suferinţei pe care Charles o văzuse întipărită şi pe feţele altor acadieni, dar în ochi avea o lumină caldă, pe care nici întunericul tavernei şi nici privirile ostile ale celor din jur nu păreau să o poată umbri.

— Înţelegeţi ce spun? îl întrebă pe Charles noul venit, aşezându-se pe banca aflată de cealaltă parte a mesei.

Avea vocea la fel de blândă şi de caldă precum privirea.

— Dacă vorbiţi rar, da.

— Cum vă numiţi?

— Charles. Charles Harrow.

Bărbatul dădu din cap. Părul său negru ca pana corbului, presărat cu câteva fire cărunte şi foarte bogat – mai des decât o perucă de gală – era prins la spate, lăsând să se vadă un chip pe care se citea putere, experienţă şi înţelepciune.

— Când mi-au spus, nu am crezut că poate fi adevărat. Dar acum văd că este.

— Ce…

Charles nu îşi duse întrebarea până la capăt. Deodată, ca printr-o străfulgerare, înţelese.

— Dumneata ai ştiut de la bun început unde să-l cauţi, i se adresă el lui Albain, care stătea în picioare în spatele străinului.

— Nu este om în Acadia care să nu-l cunoască pe Henri Robichaud, răspunse acesta. Toţi acadienii au auzit de el. Întrebarea nu era *unde* se găseşte Henri Robichaud, ci *dacă* vrea să fie găsit.

— Semănaţi cu fratele dumneavoastră, interveni Henri, atrăgându-i din nou atenţia asupra sa.

— L-aţi cunoscut pe fratele meu? întrebă Charles, încleştându-şi pumnii pe marginea mesei.

— Ne-am întâlnit o singură dată, dar, da, cred că pot să spun că îl cunosc. E bine, sănătos?

— Da. E bine.

— Şi Catherine, soţia lui?

— Şi ea.

Henri se opri şi privirea i se umbri uşor.

— Şi fiica lor?

— Anne este şi ea bine, sănătoasă.

— Vorbiţi-mi despre ea.

Charles se foi pe banca de lemn, nesigur de direcţia în care o lua discuţia. Apoi, dintr-odată, se lumină. Desigur! Anne era fiica acestui bărbat. Acum înţelegea expresia de pe chipul lui. Trase adânc aer în piept şi se aplecă spre el.

— Anne este bine, sănătoasă, în sieur. Anne este o tânără încântătoare şi graţioasă, care a adus multă bucurie în casa fratelui meu.

Preţ de o clipă, bărbatul din faţa sa închise strâns ochii şi trupul său robust începu să tremure convulsiv. Îşi mişca buzele fără să scoată vreun sunet. Apoi ridică din nou privirea şi Charles văzu că avea lacrimi în ochi. Lacrimi pe care nu le putea ascunde în întregime.

— Vă mulţumesc din suflet, spuse Henri cu o adâncă recunoştinţă în glas.

— Înţeleg ce simţiţi.

Cei doi se priviră îndelung.

— Este adevărat ce ne-a spus Albain? întrebă Henri într-un sfârşit. Sunteţi dispus să ne oferiţi pământ?

Pământ. Charles îşi înghiţi replica tăioasă ce îi stătea pe limbă. El nu despre asta voia să vorbească şi, în fond şi la urma urmei, el era cel îndreptăţit să conducă tratativele, nu Henri. *Pământ*. Deşi în întrebarea lui Henri nu simţise acea sete oarbă pe care o întâlnise la toţi ceilalţi, acesta rostise cuvântul „pământ" cu aceeaşi patimă ca orice alt acadian.

— Da, răspunse el în cele din urmă.

— Îl crezi? întrebă Albain, privind în jos spre Henri.

— Nu îl cunosc pe acest bărbat, răspunse Henri, înclinându-şi capul într-o parte. Dar îl cunosc pe fratele lui. Şi în el mă încred orbeşte.

Charles simţi un şoc puternic la auzul acestor vorbe. Fratele său era cunoscut şi venerat chiar şi aici, în acest ţinut îndepărtat şi straniu, ce părea a fi desprins dintr-o cu totul altă lume. Fratele lui era cel venerat, nu el, cel cu avere, putere şi titluri. Nu. Deşi îl întâlnise pe Andrew o singură dată, şi asta în urmă cu optsprezece ani, Henri preţuia şi păstra şi acum în suflet prietenia lui.

— Fratele meu este unul dintre cei mai remarcabili oameni pe care i-am cunoscut vreodată, admise Charles, nu fără o oarecare ciudă.

Erau exact cuvintele pe care se pare că le aştepta Henri.

— Îmi amintiţi puţin de ea, spuse acesta, şi un licăr de zâmbet îi lumină faţa.

— De cine anume?

— De fiica mea, răspunse Henri, după care se ridică în picioare. Haideţi, să mergem!

CAPITOLUL 17

Călătoria dură o zi întreagă. Deşi era o căldură sufocantă, Charles trăgea şi el la vâsle, cot la cot cu ceilalţi, ori de câte ori îi venea rândul. Asta pentru că, prin exemplul său personal, acest francez robust şi taciturn îl provoca să-şi depăşească limitele. Găsea supărătoare muţenia acestor acadieni, dar le respecta totuşi tăcerea. Vâsleau pe o apă îngustă ce traversa un ţinut din cale afară de straniu şi înăbuşitor de fierbinte.

Afirmaţia pe care o făcuse Henri cu privire la Nicole îl lăsase fără grai. Când acesta afirmase că fiica sa semăna puţin cu el, lui Charles îi sărise inima din piept şi i se înfiripase numaidecât în minte gândul că exista posibilitatea ca tânăra să aibă alura, prestanţa şi aerul aristocratic ale unui Harrow. Găsirea unei moştenitoare constituia deja o realizare considerabilă. Găsirea unei moştenitoare cu care să se poată mândri, pe de altă parte, era o binecuvântare la care nici nu îndrăznise să spere.

Henri vâslea aşezat cu spatele la el. Şovăind, Charles aduse vorba despre tânără, spunând că ar dori să ştie mai multe despre ea.

— O, dar ea nu e aici, răspunse Henri, fără să se întoarcă. Nicole a plecat deja.

— A plecat?! exclamă Charles, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Cum adică a plecat? Când are să se întoarcă?

— Nu ştiu, răspunse Henri oftând şi clătinând din cap. Este o călătorie lungă… O ştiu prea bine din proprie experienţă. Ne rugăm lui Dumnezeu să se încheie repede şi fără probleme.

— Dar unde s-a dus? insistă Charles. La New Orleans?

De data aceasta, Henri se întoarse cu faţa spre el, continuând să vâslească în acelaşi ritm constant. Doar cadenţa vâslelor mai tulbura suprafaţa extrem de liniştită,

de altfel, a acelor ape adânci şi întunecate.

— New Orleans? Nici gând. Nicole a plecat spre Acadia, spuse voinicul Henri, fără să bănuiască efectul nimicitor pe care cuvintele lui îl vor avea asupra lui Charles.

Acesta îşi lăsă, înfrânt, capul în jos. Făcuse o călătorie atât de lungă şi de costisitoare, iar fata nu era aici. Totuşi, în secunda imediat următoare realiză că situaţia nu era chiar atât de întunecată. Fata se îndrepta spre *Acadia*. Cu vasul său rapid, el putea să ajungă acolo înaintea ei. Trebuia să se întoarcă la New Orleans şi să pornească neîntârziat înapoi în nord. Voia să fie de faţă la întâlnirea dintre Nicole şi părinţii săi, dacă aceasta ar fi avut cumva loc.

Totuşi, deşi simţea dorinţa arzătoare de a face cale întoarsă şi de a porni imediat pe urmele fetei, o forţă misterioasă îl îndemna să meargă mai departe, vâslind tăcut în spatele lui Henri. Asta deşi Henri nu cunoştea, de bună seamă, adevăratul motiv care îl adusese aici. Sau, cel puţin, nu o arăta.

La o oră după asfinţitul soarelui, traseră bărcile la mal şi îşi aşezară tabăra pe o pajişte înverzită. Lucrau la lumina torţelor. Erau atât de osteniţi, încât abia mai aveau energie să adune lemne pentru foc, darămite să vorbească. Pentru cină, şi-au copt pe o piatră nişte mămăligă şi au pus la fript racii pe care îi prinseseră în năvoade în după-masa aceea. Când se văzură înconjuraţi de un nor negru de ţânţari, rupseră nişte fire de Tillandsia şi le puseră pe foc. Văzând că fumul ţine la distanţă neplăcutele insecte, Charles urmă exemplul celorlalţi şi se aşeză şi el mai aproape de flăcări. După ce termină de mâncat, îşi acoperi capul şi umerii cu o pătură unsuroasă, se plânse în sinea lui de mirosul înecăcios şi de aerul cald şi umed, după care adormi buştean.

Ziua următoare debută cu o ceaţă deasă. Cineva îi lovi cizma cu piciorul. Charles se trezi, dădu pătura la o parte, se ridică în picioare şi se întinse. Unul dintre oameni se întorcea în tabără cărând trei şerpi cât el de lungi. Aprinseră o grămadă înaltă de lemne, jupuiră şerpii şi puseră carnea pe frigări improvizate din câteva crengi mai lungi. Charles îi ajută pe ceilalţi la pregătirea micului dejun, apoi se înfruptă şi el din carnea friptă.

Era spre sfârşitul mesei când Albain arătă spre un aligator ce tocmai traversa înot apele râului. Văzând spaima şi fascinaţia din ochii englezului şi ai soldaţilor spanioli, călăuza şi Henri se priviră amuzaţi. Era o namilă ce măsura nu mai puţin de cinci metri şi jumătate de la bot şi până în vârful cozii. Când trecu pe lângă ei, Charles văzu nişte colţi lungi cât mâna lui, ce se arătau dintr-o gură ce părea să fie schimonosită într-un rânjet înfometat.

Se simţea obosit. Noaptea petrecută sub cerul liber nu îi priise deloc. În timp ce înaintau pe canalul scufundat în ceaţă, avu impresia că se desprinde de propriul trup. Tunelul format din copacii încărcaţi cu fire de Tillandsia părea să se întindă la nesfârşit, precum călătoria lui. O călătorie fără de sfârşit, iar întrebările sale, fără de răspuns. Fără niciun răspuns. Era blestemat să călătorească pentru tot restul vieţii, fără scop şi fără rost. Bărbatul din faţa sa îi întinse o ploscă, Charles luă o înghiţitură de apă, iar apoi luă în primire vâslele, căci îi venise rândul. Vâslea năduşind şi îndurând căldura, insectele şi ţipetele stranii ce se auzeau din pădure. Avea impresia că întreaga lui viaţă de până atunci îl adusese aici.

Călătoria îl făcuse să înţeleagă situaţia fără de speranţă în care se afla. Era singur, fără prieteni şi fără bani. Simţi că iese din propriul corp, eliberându-se parcă de toate acele false valori ce îi conduseseră viaţa până

atunci. Problema nu era lipsa celor materiale, şi asta pentru că înţelegea în sfârşit că, de fapt, nu posedase niciodată ceva cu adevărat valoros. Averea, titlurile şi puterea nu făcuseră decât să îi abată atenţia de la ceea ce era înăuntrul său. Acum îşi dădea seama că avea sufletul la fel de pustiu ca tunelul vegetal prin care înaintau. Viaţa lui era complet lipsită de sens.

În rândul celorlalţi se stârni un murmur uşor, ce îl readuse în prezent. Miji ochii şi, prin negura deasă, zări conturându-se ceea ce crezu a fi un miraj. Rânduri ordonate de case albe cu acoperişuri înalte, împrejmuite de garduri văruite în alb. Un câine începu să alerge lătrând de-a lungul malului. Printr-o simplă comandă rostită aproape în şoaptă, Henri îl făcu să se oprească din lătrat. Malurile erau pline de verdeaţă şi la fel de bine îngrijite precum casele din sat. Henri arătă spre un debarcader solid şi le spuse oamenilor să acosteze acolo.

După ce traseră luntrele la mal, Henri sări pe doc cu o uşurinţă nemaipomenită, după care le făcu semn să aştepte. Privi spre Charles, dar se adresă întregului grup.

— Aşteptaţi aici până mă duc să le dau de ştire soţiei şi… Aşteptaţi aici, zise el, după care se întoarse cu spatele la ei şi se făcu nevăzut în ceaţa împletită cu primele raze argintii ale dimineţii.

CAPITOLUL 18

Cum să îi spună Louisei? Aceasta era întrebarea care-l frământase pe Henri pe parcursul întregii călătorii. Oricât de mult se străduia, nu era nici acum în stare să găsească vorbele potrivite. Cum să îi spună unei mame că fiica de care fusese despărţită atâta amar de vreme era teafără şi sănătoasă, aşa cum se rugaseră ei să fie? Cum poţi să rupi inima cuiva, tămăduind-o în acelaşi timp?

Se opri pe marginea drumului şi îngenunche lângă un ciot. Îşi împreună strâns mâinile la piept, îşi lăsă capul în jos şi dădu glas durerii şi bucuriei ce îi năpădiseră sufletul în acelaşi timp. „Doamne, am primit o veste minunată. Îţi mulţumesc că ai ascultat rugile pe care Ţi le-am înălţat ani la rând”. Inima lui de tată fu cuprinsă de o emoţie de nedescris şi lacrimi fierbinţi începură să i se prelingă pe chipul brăzdat de cute adânci. „Acum trebuie să-i dau vestea Louisei! Durerea pierderii suferite are s-o năpădească din nou. Abia şi-a luat rămas-bun de la fiica mult iubită pe care a avut-o toată viaţa aproape, iar acum… Acum trebuie să se confrunte cu una ca asta. Cu faptul că fata căreia i-a dat naştere şi pe care s-a zbătut să o salveze, este încă în viaţă… Dar nu şi în viaţa noastră. Tată, ajută-mă să găsesc cuvintele potrivite. Dă-mi înţelepciune, Doamne! Pregăteşte-i inima pentru această veste. Nici acum nu e prea târziu. Dă-i, Doamne, pace sufletească pentru ca, atunci când voi păşi în pridvor, Louise să fie pregătită să vadă o binecuvântare cerească în vestea ce i-o aduc”.

Rămase tăcut preţ de câteva minute, după care se ridică în picioare, îşi şterse obrajii cu mâneca, respiră adânc şi porni mai departe pe cărare.

Louise era în bucătărie. Frământa cu mişcări ferme pâinea pentru micul dejun. Când intră Henri, aceasta îşi ridică privirea doar pentru o clipă, după care îşi concentra din nou atenţia asupra lucrului.

— Iată-te, în sfârşit! Nu ştiam când ai să te întorci, aşa că încă nu am pregătit terciul de ovăz. Dumnezeu ştie ce problemă a clanului poate fi atât de arzătoare, încât să pleci la Plaquemine aşa, tam-nisam, lăsând neterminată munca câmpului. Sunt sigură că nimic nu poate fi atât de important, încât să fii nevoit să laşi totul la o parte şi să…

— A fost ceva important, răspunse Henri, străduindu-

se să pară calm, deşi inima îi bătea nebuneşte în piept.

Louise nici măcar nu ridică ochii să îl privească.

— Mda, îmi închipui. Pentru bărbaţi, tot ce e legat de pământ, sau de bărci, sau de năvoade…

— A trebuit să plec pentru ceva mult mai important.

Louise îi aruncă o privire, după care reveni la frământatul aluatului.

— Îmi pare rău, dar micul dejun nu este încă gata. Fără ajutorul lui Nicole…

Nu reuşi să ducă fraza până la capăt. Henri nu spuse nimic. Nu ştia cum să înceapă, iar Louise nu îl ajuta defel. Îşi privi mâinile, apoi începu să le frece una de alta. Îşi simţi bătăturile. Asprimea palmelor, îşi drese vocea, dar nici de această dată nu spuse nimic, fiindcă Louise i-o luă înainte.

— Am avut un vis tare ciudat noaptea trecută, zise ea cu glasul gâtuit de emoţie, privind gânditoare în faţa ei.

— Ce vis?

— Am visat-o pe Antoinette.

Când rosti numele, vocea începu să-i tremure şi preţ de câteva clipe nu putu să continue. Henri aşteptă răbdător, impunându-şi să nu o zorească.

— Nu mai era copil, spuse încet Louise. Asta… Asta mi s-a părut ciudat. Am visat-o de atât de multe ori şi în toate visele ea îmi apărea ca fiind copil. Copilaşul pe care i l-am lăsat în grijă lui Catherine. De fiecare dată îmi apărea aşa cum am văzut-o ultima dată, învăluită în păturica ei, cu feţişoara palidă şi chinuită de durere…

Aici Louise se opri din nou şi îşi scutură capul, ca şi cum ar fi încercat să pună elementele visului într-o ordine logică.

— Dar noaptea trecută nu s-a întâmplat aşa, continuă ea.

Înainte ca Louise să-şi coboare din nou privirea

asupra aluatului.

Henri îi văzu strălucirea din ochi. Lacrimile nevărsate. Totuşi, se stăpâni şi nu zise nimic.

— Nu mai era prunc. Era matură. Şi chipul nu-i mai era chinuit de suferinţă, ci senin. Atât de senin! Nu i-am văzut bine faţa – era acoperită de o ceaţă deasă –, dar am simţit că are un zâmbet blând pe buze, ca şi cum ar fi vrut să îmi spună ceva. Stătea în picioare pe pajişte şi… A întins mâna spre mine. Apoi a dispărut.

— Te-a întristat acest vis? o întrebă Henri cu glasul spart, deşi ştia foarte bine răspunsul.

Lacrimile pe care Louise se străduia să le stăvilească nu erau lacrimi de durere. Femeia avea chipul calm şi mişcările relaxate. Nu făcea decât să-i împărtăşească bărbatului iubit o experienţă care îi mişcase sufletul.

— Ba dimpotrivă, răspunse Louise, punând tava în cuptorul de lut, după care se întoarse şi începu să pregătească terciul de ovăz. Mi-a adus linişte în suflet.

Henri îşi drese din nou glasul.

— Nu m-am întors singur. M-a însoţit un bărbat.

— Vine din Acadia?

— Ei bine… Da… Şi nu. Vine din Anglia.

Ochii Louisei se întunecară. Deşi se împăcase de mult cu trecutul, mai simţea şi acum un nod în stomac ori de câte ori auzea vorbindu-se despre englezi.

— S-a oprit în Acadia înainte de a veni aici. Are… O rudă acolo.

Aici se opri o clipă, dar văzând expresia de pe chipul ei, adăugă:

— Ne-a adus veşti.

Louise încremeni, cu castronul şi cu lingura suspendate în aer.

— A petrecut o vreme alături de fratele său şi de soţia acestuia, continuă Henri, după care trase adânc aer

în piept. Numele lui este Charles Harrow.

Văzând că Louise se face albă la faţă, Henri se pregăti să îi sară în ajutor. Totuşi, femeia nu leşină, ci traversă bucătăria şi se aşeză încet pe un scaun, cu privirea pierdută în gol şi cu buzele tremurânde. Încercă din răsputeri să găsească vorbele potrivite, dar nu izbuti. Lăsă castronul jos, dar uită de lingura pe care o ţinea în cealaltă mână şi care îi căzuse moale în poală. Henri înţelese că trebuie să spună cât mai repede tot ce are de spus.

— A… A întâlnit-o pe fetiţa noastră. Pe Antoinette.

— Antoinette.

Atât spuse Louise, dar cu o intensitate de nedescris. Cu durere în suflet, dar şi cu o nemărginită recunoştinţă. Henri alergă la ea şi o cuprinse în braţe. Rămaseră înlănţuiţi, amestecându-şi lacrimile, legănându-şi trupurile în ritmul cântecului ce le răsuna în inimi. Trecură minute în şir înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi, dar adevărul este că nu mai aveau nevoie de cuvinte. Se spusese deja tot ceea ce trebuia să fie ştiut în momentul acela.

Charles fusese primit în casa soţilor Robichaud de parcă ar fi fost un înger trimis din ceruri. Louise roia în jurul lui emoţionată, dar şi plină de vervă, asigurându-se că nu duce lipsă de nimic şi asaltându-l cu mii de întrebări despre Anne. A trebuit să le spună în repetate rânduri cum arată, cum se exprimă, cum păşeşte Anne. Dacă seamănă măcar un pic cu ei. Ce culoare are părul ei. Dar ochii? Dacă e înaltă. Sau scundă. Dacă are pielea deschisă sau închisă la culoare. Dacă i s-a vorbit despre ei. Charles le-a răspuns cu amabilitate şi cu răbdare la toate întrebările. Îşi dorea s-o fi studiat mai bine pe fată, dar în majoritatea cazurilor memoria îl ajuta cât se poate de bine.

Fuseseră încântaţi să audă că soţia lui Andrew o învăţase pe fată limba franceză, graiul ei matern. Louise, ştergându-şi lacrimile ce nu mai conteneau să i se prelingă pe obraji, exclamase că era un lucru tipic pentru Catherine. Amândoi au fost din cale afară de mişcaţi de faptul că fata dorea să înveţe noţiuni de medicină pentru a putea să îi ajute pe cei suferinzi. Când l-au întrebat despre relaţia ei cu Dumnezeu, Charles nu a ştiut cum să descrie în cuvinte ceea ce văzuse. Nu ştia cum să se exprime. Nu mai fusese pus niciodată în situaţia de a vorbi despre aşa ceva. Aşa că le-a vorbit despre conversaţiile avute cu Anne cu privire la nemărginita sa încredere în Dumnezeu. Adânc mişcaţi de cele auzite, cei doi s-au luat de mână şi şi-au plecat capetele ridicând în tăcere o rugă de mulţumire.

Charles urmărise totul fără să-i vină să creadă. Această familie de francezi îl primea cu o imensă căldură. Fără pic de mânie sau de ostilitate. Până şi fiii lor îl tratau cu respect. Iar credinţa reflectată pe chipurile acestor oameni care suferiseră atât de mult din cauza englezilor, a compatrioţilor săi, îl atingea până în adâncul fiinţei. „Cum *de este posibil ca nişte oameni care au fost chinuiţi, jefuiţi şi aproape şterşi de pe faţa pământului să aibă în continuare* o *asemenea credinţă în Dumnezeu*?” se întrebă el, clătinând uluit din cap. Era peste puterea lui de înţelegere.

CAPITOLUL 19

Mergeau pe una dintre principalele artere de circulaţie din Halifax, o stradă lungă şi lată ce făcea legătura între port şi centrul oraşului. Clădirile din piatră şi bârne ce se ridicau de ambele părţi ale străzii produceau un efect de pâlnie, făcând ca vântul şi stropii de ploaie să-l lovească drept în faţă. Totuşi, pe Andrew nu îl deranja

defel lucrul acesta. Vremea era, într-adevăr, surprinzător de răcoroasă, mai ales că ploaia şi vântul veneau după una dintre cele mai blânde primăveri din întreaga istorie a ţinutului. Lui Andrew, aerul sărat şi rece i se părea binevenit. Îi făcea întotdeauna plăcere să viziteze oraşul. După ce petrecea săptămâni sau chiar luni întregi în sătucul lui retras, o vizită la Halifax era ca o gură de aer proaspăt. Adevărul fie spus, singurul său motiv de îngrijorare în această zi cenuşie şi rece era fiica sa.

Anne mergea alături de el, cu faţa ascunsă de borurile bonetei, încerca să îşi ascundă tulburarea. Totuşi, ochii o dădeau de gol, iar Andrew o cunoştea îndeajuns de bine pentru a şti că o supără ceva. Dar nu putea înţelege nici în ruptul capului ce anume. Condiţiile de cazare erau, într-adevăr, spartane, dar era găzduită într-o casă de buni creştini, iar odăile erau curate. Unde mai pui faptul că proprietăreasa o îndrăgea atât de mult, încât îi mărturisise lui Andrew că ajunsese să o considere un membru al familiei.

Tânărul medic la care se angajase Anne – un galez înalt cu ochi albaştri, faţa pistruiată şi părul roşcat, trăsături specifice meleagurilor sale de baştină – îi făcuse lui Andrew o impresie la fel de bună. Cu ocazia celor trei vizite făcute în Halifax în cele şase săptămâni de când Anne se mutase aici, Andrew se convinsese că doctorul Cyril Mann era un tânăr inteligent, care cunoştea Scriptura şi care trăia după învăţăturile sfinte, la fel ca ei.

Cu toate acestea, era clar că pe Anne o frământa ceva. În afară de cele câteva cuvinte de politeţe murmurate atunci când el aducea vorba despre Catherine sau despre ceea ce se petrecea în sat, fata nu rostise niciun cuvânt pe tot parcursul drumului. În târg, răspunsese cu glasul stins salutului cald al precupeţei şi cumpărase cele necesare făcând uz de un minimum de

cuvinte. Andrew nu putea decât să fie bucuros că Anne era acceptată şi înconjurată cu o asemenea căldură de către localnici. Totuşi, astăzi fata era taciturnă şi închisă în sine.

Andrew îşi scoase ceasul de buzunar. Era aproape de ora prânzului. Planificase să pornească înapoi spre Georgetown în după-masa aceea, dar văzând cât de straniu se comportă Anne, se gândi că ar fi mai bine să-şi amâne călătoria pe a doua zi. Catherine va fi îngrijorată, dar ştia că nelămurirea acestei situaţii i-ar îngrijora mult mai tare pe amândoi. Îşi puse ceasul înapoi în buzunarul vestei şi aruncă o privire spre boneta fiicei sale, în speranţa că îi va putea zări ochii. Anne nu mai era o copilă. Când o vizitase la locul de muncă, văzuse cu ochii lui că pacienţii aflaţi în anticamera cabinetului medical o tratau cu acelaşi respect pe care îl aveau pentru doctorul Mann şi văzuse totodată căldura şi grija cu care le răspundea Anne, precum şi deosebita ei afecţiune pentru copiii suferinzi. I se umflase inima de mândrie când văzuse cât era de amabilă, de grijulie şi de miloasă. Da, micuţa lui Anne nu mai era o copilă.

Traversară strada şi apoi înaintară pe trotuarul de lemn, pe sub copertină, până la clădirea în care lucra Anne. Pe lemnul faţadei, scria cu litere aurite, nou-nouţe, că acesta este cabinetul doctorului

Cyril Marin, instruit în arta medicinei la Londra şi Edinburgh; iar o placardă mică dădea de ştire că între orele douăsprezece şi paisprezece, cabinetul este închis. Arme descuie uşa, după care se dădu la o parte, lăsându-l pe tatăl său să intre primul. După ce intrară amândoi, trase zăvorul şi îşi lăsă coşul pe banca de lângă fereastră.

— Sunteţi aici, domnule doctor?

Neprimind niciun răspuns, Anne se îndreptă grăbită spre odaia din spate, strigându-l încă o dată pe doctor.

— Încă nu s-a întors, anunţă ea când reveni. Foarte

bine. Tată, ia loc, te rog.

— Anne…

— Stai jos, tată. Te rog. Trebuie să îţi spun ceva.

Tonul ei nervos şi oarecum formal îl nelinişti şi mai mult, dar ştia că nu are încotro. Trebuia să o asculte. Anne nu mai era nicidecum o copilă.

Tânăra stătea în picioare în faţa lui, cu braţele încrucişate pe piept, strângându-şi coatele în palme. Vru să spună ceva, dar se opri şi îşi descleştă braţele pentru a-şi dezlega şnurul bonetei, după care îşi scutură capul şi pletele i se revărsară ca o cascadă pe spatele rochiei. Era un gest pe care Andrew îl cunoştea foarte bine. O văzuse făcând asta de nenumărate ori. Totuşi, astăzi gestul părea să fie plin de mister, ca şi cum ar fi prevestit o schimbare.

Fata privi înspre el, frământându-şi înfrigurată mâinile.

— Tată, aş dori să ştiu ce părere ai despre domnul doctor, îşi începu ea dintr-o răsuflare discursul pe care era evident că îl pregătise de dinainte.

— Ei bine, eu…

— Te rog, tată, fii sincer. Trebuie să ştiu ce gândeşti.

— Pare să fie un bărbat vrednic de toată stima, răspunse Andrew încet. Nu îl cunosc încă îndeajuns de bine, dar am impresia că este un bun creştin şi un medic sufletist şi talentat.

— Şi nu doar atât. El… Eu…

Fata păru că se sufocă.

Andrew dădu din cap. Acum înţelegea despre ce este vorba. Îi venea şi să râdă, şi să plângă, dar se stăpâni. Tot ce făcu în schimb fu să înghită în sec.

— Ştiu că este, poate, prea devreme, se grăbi Anne să adauge. Ştiu că nu au trecut nici două luni de când ne cunoaştem… Dar în acest răstimp am lucrat zi de zi unul lângă altul şi am avut numeroase prilejuri de a discuta pe

îndelete – despre familiile noastre, despre lucrurile care ne pasionează, despre credinţa noastră în Dumnezeu.

Aici Anne se opri şi studie cu atenţie chipul tatălui său, după care adăugă simplu:

— Ne iubim.

Văzând încordarea de pe chipul fiicei sale, Andrew înţelese că aceasta trebuie să fi petrecut întreaga noapte pregătind acest discurs. De aceea rămase tăcut, lăsând-o să spună, fără a o întrerupe, tot ceea ce avea de spus. Totuşi, adevărul este că ochii i se împăienjeniseră uşor şi că tot ce îşi dorea în acest moment era să poată da timpul înapoi. Nu cu mult. Să mai aibă la dispoziţie măcar o zi sau două în care Anne să fie în continuare doar scumpa sa fiică, darul de la Dumnezeu ce adusese lumină în viaţa lui şi a lui Catherine. Încă o săptămână în care Anne să fie numai şi numai a lor. Totuşi, timpul nu stă în loc pentru nimeni, nici chiar pentru un tată ce vrea să verse lacrimi dulci-amărui pentru fiica pe care este pe cale să o piardă; aşa că Andrew rămase tăcut şi nemişcat, strângându-şi doar pleoapele pentru a-şi înfrâna o lacrimă.

— Am văzut cât de dedicat este atât muncii sale, cât şi lui

Dumnezeu, şi ştiu că este un om care îşi trăieşte viaţa după învăţătura Domnului, continuă ea cu vocea gâtuită de emoţie. Îl… Îl iubesc din tot sufletul şi ştiu că iubirea mea faţă de el are să devină tot mai puternică odată cu trecerea timpului. Tată, Cyril m-a cerut de soţie. Ştiu că el ar trebui să îţi spună asta, dar am vrut să-ţi vorbesc eu prima şi să îţi spun că Cyril este un om bun.

— Cred că aşa şi este, murmură Andrew.

— Este un om bun, cu sufletul mare şi…

Se opri, ca şi cum abia acum ar fi înţeles cu adevărat răspunsul lui.

— Serios?

— Da, răspunse Andrew, înghiţindu-şi lacrimile. După cum am mai spus, nu îl cunosc încă îndeajuns de bine pe doctorul Mann. Dar te cunosc pe tine. Şi ştiu că tu nu ţi-ai dărui inima orişicui.

Tinerei i se înmuiară picioarele şi fu nevoită să se aşeze lângă el, pe banchetă.

— Te învoieşti, aşadar?

— Asupra faptului că vrei să te măriţi? Da, spuse el, după care ezită o clipă. Ei bine, poate nu chiar pe de-a-ntregul…

— Dar, tată, Cyril este…

— O, dar nu este vorba despre Cyril, ci despre tine.

Anne rămase cu gura căscată.

— Despre mine? reuşi ea să bâiguie într-un sfârşit.

— Întocmai. Pentru Catherine şi pentru mine, tu eşti un dar atât de preţios, încât îmi vine foarte greu să mă obişnuiesc cu gândul că ai crescut şi că ne părăseşti.

În momentul acela, Anne îşi pierdu mult exersata stăpânire de sine şi, izbucnind în lacrimi, se aruncă în braţele tatălui său. Rămaseră multă vreme îmbrăţişaţi, ea plângând încetişor, el mângâindu-i cu o mână părul moale.

— O, tată, mi-a fost atât de teamă că nu ai să te învoieşti, îi murmură ea în ureche.

— Nu aş putea să fac una ca asta.

Of, ar fi vrut să-şi poată ţine copila în braţe ani şi ani de zile; dar Anne nu mai era o copilă şi în curând altul o va ţine în braţe ca soţie. Nu voia să se concentreze asupra pierderii pe care o suferea ca părinte. Trebuia să privească spre bucuriile care se conturau în viitor, îşi drese vocea.

— Te binecuvântez şi te las să pleci pe calea ta, începu el, mirându-se şi el de cât de fermă şi de puternică îi este vocea. Iar de doreşti ca eu să fiu cel ce vă uneşte destinele în faţa lui Dumnezeu, în ziua de voi aleasă, am să vă cunun şi am să îl rog pe Cel de Sus să vă binecuvânteze

căsnicia cu o fiică la fel de bună cum ai fost tu.

CAPITOLUL 20

Trecuseră şapte săptămâni de când plecaseră de acasă, şi în tot acest răstimp nu parcurseseră nici măcar jumătatea distanţei până în Acadia. Nicole îşi încleştă nemulţumită pumnii.

În delta fluviului Mississippi, tânăra avusese impresia că vasul pe care se îmbarcaseră era cea mai mare ambarcaţiune din câte există, între timp, îşi dăduse seama că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Ambarcaţiunea nu era decât o navă costieră, dintre cele ce transportau diverse mărfuri în apele puţin adânci. Problema cu acest tip de vase consta în faptul că nu aveau un orar fix, oprind să încarce marfă în orice aşezare de pe coastă care nu-şi permitea construirea unui port propriu-zis. Existenţa bunurilor de transportat era indicată prin arborarea unui steag de semnalizare. Acesta era prins de câte un stâlp, în oraşe, sau atârnat de acoperişul unei case sau de un copac mai înalt, în localităţile mai mici. Nicole se resemnase deja cu gândul că vasul avea să acosteze în absolut toate cătunele de pe Coasta de Est.

Iniţial, Guy se gândise că aveau să ajungă în Acadia înainte de venirea iernii, că va studia locul, după care o va trimite pe Nicole înapoi acasă sau poate că se va întoarce împreună cu ea, dar asta înainte de închiderea porturilor din cauza iernii. Totuşi, trecuseră şapte săptămâni de la îmbarcare, şi ei se aflau abia în Charleston.

„În ritmul ăsta, se pare că sezonul de navigaţie are să se încheie înainte să apucăm noi să ajungem în Acadia conchise Guy şi, în disperare de cauză, hotărî ca întreaga familie să renunţe la călătoria cu vasul acela atât de lent. Adevărul este că Nicole răsuflă uşurată când părăsiră

corăbioara aceea încărcată până la refuz cu mărfuri de toate felurile.

Nu că le-ar fi mers mult mai bine pe uscat. Petrecură trei nopţi la hanul de lângă port, înghesuiţi toţi şapte într-o cămăruţă, iar problemele nu au întârziat să apară. Niciunul dintre ei nu vorbea limba engleză sau, mai bine zis, bruma de engleză pe care o ştiau nu părea să fie suficientă. În plus, întoarcerea în Charleston îi trezise lui Nicole toate amintirile urâte ale anilor petrecuţi aici în copilăria ei pe jumătate uitată. Încă şi acum, mulţi dintre localnici îi priveau pe acadieni cu suspiciune şi ostilitate. La fel ca mulţi dintre căpitanii şi mateloţii corăbiilor ce acostau în port. Deşi Guy şi Pascal colindau debarcaderul din zori şi până-n seară, încă nu găsiseră o corabie la bordul căreia să fie acceptaţi.

Guy hotărâse să cumpere el de-ale gurii pentru familie. De obicei, sarcina îi revenea lui Nicole, dar fata, aprinsă din fire, îşi ieşea din pepeni atunci când precupeţele din târg refuzau să-i vândă ceva. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de-ajuns, se plângea ea, pentru fructele scofâlcite şi pâinea veche pe care se învoiau totuşi să i le vândă, cereau un preţ exorbitant. Era sigură că asta se întâmpla doar pentru că sunt acadieni, deşi, adevărul fie spus, nu avea cum să ştie sigur, din moment ce nu înţelegea aproape nicio boabă din ceea ce i se spunea în limba engleză. Cu adevărat sigur era doar faptul că, deşi cheltuiţi cu mare grijă, arginţii lor se împuţinau pe zi ce trece.

Nicole stătea acum pe digul de piatră, mâncând un prânz sărăcăcios, alcătuit din două mere zbârcite şi o felie subţire de caş. Briza sărată a mării era încărcată de parfumul mirodeniilor aduse de pe cine ştie ce meleaguri îndepărtate de o corabie ce acostase de curând în port. Se vedeau catargele înalte a peste o duzină de vase, iar pe

chei mişuna o mulţime multicoloră. În oricare altă zi, Nicole ar fi fost vrăjită de o asemenea panoramă, dar azi fata era obosită şi îngrijorată. Aproape că nu închisese un ochi toată noaptea. Cel mai mic dintre copilaşii lui Guy plânsese mai tot timpul, iar pătura întinsă direct pe pardoseala tare din scânduri – pătură pe care o împărţea, de altfel, cu unul dintre verişorii mai mici – constituise un culcuş cât se poate de incomod. Avea pleoapele grele, şi ochii o usturau de nesomn. Ce bine ar fi să găsească o corabie pe care…

Nu îşi duse gândul până la capăt, iar atenţia îi fu atrasă de un bărbat ce tocmai cobora dintr-o trăsură. Veşmintele acestuia erau atât de elegante şi de noi, încât păreau să strălucească în soarele amiezii. Fata îi observă pălăria în trei colţuri, cu borurile tivite cu catifea neagră, manşetele dantelate şi butonii de la haină, ce sclipeau ca nişte bănuţi de argint. Toată lumea de pe chei se opri în loc, holbându-se la cei doi servitori ce coborau de pe acoperişul trăsurii, opintindu-se sub greutatea unor saci mari, burduşiţi cu provizii proaspete. Spre deosebire de aceştia, singura povară pe care o purta bărbatul era un baston cu mâner de argint.

Fără a sta mult pe gânduri, Nicole porni întins spre el.

— Mă scuzaţi, în sieur, vorbiţi limba franceză?

Unul dintre marinari mârâi furios ceva, probabil în limba engleză, dar Nicole nu înţelese ce voia. Şi adevărul este că puţin îi păsa ce avea el de spus. „Mama ar fi îngrozită să ştie că am abordat un străin” se gândi ea. Dar nici asta nu avea acum importanţă. Inima îi bătea nebuneşte în piept. Bărbatul acesta, cu perucă pudrată şi straie demne de un rege, părea a fi un om cult şi educat, care s-ar putea să-i vorbească graiul.

— Da, dar nu foarte bine, răspunse bărbatul în limba

franceză, făcându-i marinarului semn să tacă. Vă rog să vorbiţi mai rar.

Aceasta putea fi şansa lor. Deşi gândul o făcu să fremete de emoţie şi de nerăbdare, se strădui să-şi păstreze cumpătul şi îşi formulă cu grijă cuvintele în minte înainte de a le rosti.

— Familia mea şi cu mine căutăm o corabie care să ne ducă spre nord.

Alt matelot îşi trecu sacul de pe un umăr pe celălalt şi începu să vocifereze. Bărbatul îl potoli cu un gest ferm.

— Unde, mai exact?

— În Acadia, în sieur. În oraşul Halifax.

La auzul acestor cuvinte, bărbatul se apropie de ea cu o viteză care probabil că, în orice altă situaţie, ar fi făcut-o să o ia la sănătoasa, şi îi studie chipul cu o intensitate la fel de înspăimântătoare.

— Sunteţi acadiană? întrebă el.

Nicole şovăi o clipă. Din fragedă pruncie fusese învăţată că adevărul valorează mai mult decât argintul; dar tot de atunci îi auzise pe toţi spunând că britanicii îi detestă pe acadieni. De aceea răspunsul ei a fost:

— Suntem francezi, în sieur. Francezi din provincia Louisiana.

Bărbatul păru să fie din cale-afară de dezamăgit.

— Şi cum vă numiţi, dacă nu vă e cu supărare? întrebă el.

Nicole ezită din nou. Având o sonoritate aparte, numele acadienilor ieşeau în evidenţă la fel de uşor precum cultura lor. Nicole alese să spună adevărul, dar numai pe jumătate.

— Călătoresc împreună cu familia unchiului meu, monsieur Guy.

— Înţeleg, răspunse el şi, spre mirarea fetei, cutele din colţurile ochilor şi ale buzelor lui se adânciră. Ei bine,

probabil că era prea frumos ca să fie adevărat, adăugă el cu o vădită dezamăgire în glas.

— Mă scuzaţi, în sieur, dar nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Ah, nu contează. Aşadar, doriţi să ajungeţi în Acadia?

— Da. Avem neamuri acolo şi dorim să cumpărăm nişte pământ.

— Pământ şi iar pământ! Toţi vor pământ, mormăi el. Cum de aţi ajuns aici?

— În New Orleans, ne-am îmbarcat pe o navă de coastă, şi au trecut aproape două luni până să ajungem aici. Or, noi trebuie să ajungem în Acadia înainte să înceapă furtunile de toamnă, continuă ea, fără a-şi putea ascunde disperarea. M'sieur, puteţi să ne ajutaţi? Din suflet vă rog!

Bărbatul îi aruncă o privire sfredelitoare, după care se lovi uşor cu bastonul peste picior şi spuse:

— În regulă. Da, vă pot primi pe vasul meu. Câţi sunteţi cu toţii?

— Şapte, în sieur, răspunse ea, nevenindu-i să creadă că este atât de norocoasă. Dintre care trei sunt copii mici, aşa că putem să stăm cu toţii într-o singură cabină, se grăbi ea să adauge. Sau chiar pe punte. Nu ne-ar deranja câtuşi de puţin. Nu vom ocupa decât foarte puţin din spaţiul dumneavoastră. Nici nu veţi simţi că suntem acolo.

— Mai rar. Vă rog să vorbiţi mai rar.

Cu inima în gât, Nicole trase aer în piept şi repetă ceea ce spusese.

— Discutaţi despre asta cu căpitanul, îi răspunse el, dând de înţeles că nu-l interesau aceste amănunte. Acesta vrea să ridicăm ancora la reflux. În cât timp sunteţi gata?

— În câteva minute! exclamă ea fericită şi dădu să îi sărute mâna, dar se opri la timp. Vai, mii de mulţumiri, în

sieur, mii de mulţumiri! Mă duc să-mi aduc familia.

— Bine. Grăbiţi-vă!

— Desigur, în sieur, desigur! strigă ea, îndepărtându-se deja în goană. Am să fiu iute ca vântul şi ca gândul!

CAPITOLUL 21

Charles se plimba pe puntea teugii, încercând să nu dea atenţie căldurii înăbuşitoare. Doisprezece paşi spre est, doisprezece spre vest, iar de jur-împrejur, cât vedeai cu ochii, oceanul albastru. Razele soarelui cădeau pe corabie şi peste ape cu puterea unui ciocan ce loveşte o nicovală. Pânzele atârnau neînsufleţite de catarge, ca nişte steaguri lăsate pradă uitării. Căpitanul îi trimitea din oră în oră pe mateloţi să arunce cu apă peste vele, în speranţa că ele se vor umfla şi la cea mai slabă adiere de vânt, dar totul era în zadar. Corabia rămânea în continuare nemişcată, prizonieră a apelor, a soarelui şi a căldurii nemărginite.

Pentru a-i feri pe marinari şi pe pasageri de razele nemiloase ale soarelui, căpitanul dăduse ordin să se acopere puntea centrală cu o pânză, dar, în aerul nemişcat, umbra oferită de aceasta nu reuşea să învingă canicula. Era a treia zi în care nu se simţea nicio adiere de vânt, iar membrii echipajului deveneau din ce în ce mai nemulţumiţi.

Charles nu înţelegea cum de căpitanul nu găseşte de cuviinţă să pună capăt protestelor oamenilor săi. La fel ca mulţi din breasla sa, căpitanul Kedrick Dillon era un individ taciturn şi destul de sever, care ţinea la disciplină. Ceea ce îl deosebea însă de alţi căpitani era faptul că reuşea să menţină ordinea şi buna înţelegere în cadrul echipajului său fără a recurge la multitudinea de pedepse pe care le putea administra în calitate de conducător al

navei. Când Charles îi solicitase să-i primească la bord pe francezii blocaţi în port, Dillon nu obiectase în niciun fel. În fond şi la urma urmei, Charles plătise bani frumoşi, şi acum putea să dispună de corabie după cum poftea. Văzând frumuseţea răpitoare a tinerei Nicole, căpitanul ordonase numaidecât ca familia să fie instalată într-un loc retras, departe de ochii oamenilor săi.

În dimineaţa aceasta, după ce bricuiseră şi spălaseră punţile, mateloţii erau strânşi grupuri grupuleţe, aruncând priviri întunecate în jurul lor. Spre surprinderea lui Charles, căpitanul nu catadicsi a le striga să se împrăştie şi să-şi vadă de treaba lor, ci îşi văzu mai departe de treabă împreună cu ofiţerii – care erau la rândul lor vădit nemulţumiţi cercetând cu luneta nemişcata întindere albastră, studiind barometrul cu mercur, căutând indicaţiile climatologice de prin almanahuri de navigaţie şi, mai ales, blestemând capriciile vremii. Pe chipul lui Dillon se citea totuşi o îngrijorare crescândă. Cu fiecare ceas, căldura devenea tot mai sufocantă.

Într-un sfârşit, căpitanul se apropie de Charles.

— Milord, pe căldura asta cred că ar fi mai indicat să servim prânzul afară, pe punte. Poate aţi dori să vă alăturaţi mie şi ofiţerilor mei.

— Cum doriţi.

Câţiva marinari năduşiţi instalară nişte mese de lemn, în jurul cărora aşezară cufere de călătorie, la care se adăugară apoi băncile aduse de pe puntea inferioară. Prânzul consta dintr-un bufet rece cu carne de oaie, pesmeţi, brânză şi nişte minuscule mere verzi, servite într-un castron cu apă rece, pentru a rămâne proaspete. Mormăielile furioase ale mateloţilor nu conteniră nici în timpul pregătirilor pentru prânz. În timp ce căpitanul se îndrepta spre masa lui, unul dintre marinari fu împins în faţă de către tovarăşii săi. Acesta salută ducându-şi

degetele la frunte, după care spuse:

— Mă iertaţi, dom căpitan, dar noi ne gândeam că poate-ar fi mai bine să lăsăm bărcile la apă.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, Malthus, dar nu avem cum să ajungem la ţărm cu bărcile.

La auzul acestor cuvinte, toţi mateloţii se opriră încremeniţi din lucru. Totuşi, contrar aşteptărilor lui Charles, căpitanul nu-şi mustră echipajul nici de această dată. Ba dimpotrivă.

— Câţiva dintre voi aţi mai navigat alături de mine pe aceste ape, începu el, vorbind îndeajuns de tare pentru a putea fi auzit de toată lumea. După cum ştiţi, aceasta este una dintre cele mai înşelătoare linii de coastă din întreaga lume. Paralel cu linia ţărmului, se află mai multe insule barieră, precedate de bancuri de nisip ce îşi schimbă poziţia după fiecare furtună, explică el, după care privirea îi deveni severă, şi vocea deopotrivă. Vă mulţumesc pentru grijă, dar aceasta este ultima dată când accept să mi se pună ordinele la îndoială, s-a înţeles?

Văzând că oamenii nu spun nimic, căpitanul întrebă din nou:

— Aţi înţeles?

Cuvintele lui răsunară ca o bubuitură de tun.

— Da, să trăiţi! răspunseră mateloţii în cor.

— Mă bucur. Nostrom, dă semnalul pentru începerea prânzului.

Ofiţerii se aşezară la masă şi bucatele fură servite.

— Sper să-mi iertaţi francheţea, dar nu prea înţeleg ce s-a întâmplat adineauri, zise Charles.

— Oamenii sunt îngrijoraţi că ar putea să vină o furtună năprasnică. De aceea voiau să lase bărcile la apă şi să tragă corabia la ţărm, pentru a fi în siguranţă, veni răspunsul scurt şi concis al căpitanului. Simmons, dă-mi pesmeţii, dacă nu te superi.

— Încă o furtună? făcu Charles, împingându-şi farfuria la o parte. O, nu!

— Aţi mai asistat la vreo furtună pe Atlantic? întrebă Dillon, ridicându-şi curios privirea din farfurie.

— Da, când am venit din Anglia, răspunse Charles, neputându-şi reprima un fior de groază. Am crezut că am să mor de cel puţin o duzină de ori.

— Într-adevăr, oceanul Atlantic este tare primejdios. Se comportă ca un armăsar nărăvaş, ce scuipă foc şi pucioasă ori de câte ori îi căşunează, spuse Dillon, continuând să înfulece cu poftă. E prea devreme pentru dezlănţuirea unei furtuni dinspre nord-est, dar căldura asta e neobişnuit de puternică. Trei zile sunt deja prea destul pentru ca o furtună zdravănă să se pregătească undeva în larg.

— Mă iertaţi, domnule, interveni unul dintre ofiţerii de rang inferior, dar nu ar fi mai sigur să tragem corabia la ţărm cât timp marea este încă liniştită?

— Ar fi, dacă am avea la dispoziţie timpul necesar, răspunse căpitanul, după care se întoarse spre secund. Simmons, la ce distanţă crezi că ne aflăm de coastă?

— Să tot fie vreo cincizeci de mile marine [92 km], plus-minus cele cinci [9, 2 km] sau chiar zece mile [18, 4 km] pe care se întind insulele barieră.

— Vedeţi? Deşi Simmons şi cu mine am făcut călătoria asta de cel puţin zece ori, niciunul dintre noi nu poate să spună cu exactitate unde se află ţărmul, spuse căpitanul, clătinând posomorât din cap. Cel mai rău lucru pe care l-am putea face ar fi să pornim înspre uscat, să ajungem la jumătatea distanţei şi să pierdem spaţiul deschis de care beneficiem acum. Credeţi-mă, domnule, nu este nicidecum indicat să vă aflaţi în preajma unei insule barieră pe timp de furtună. Insulele barieră sunt scufundate în apă şi atât de joase, încât abia se disting de

coama valurilor.

— Sunt aidoma unor aisberguri ale apelor calde, zău aşa, murmură secundul. Pe timp de furtună nu ai cum să le vezi şi nici nu îţi dai seama că ai ajuns deasupra lor decât atunci când îţi fac ţăndări chila corăbiei.

— Aceasta este o poziţie mai sigură, spuse căpitanul. Şi sper că…

În momentul acela, discuţiile din jur conteniră şi toată suflarea de pe punte păru să încremenească. Pânza instalată pe post de umbrar se umflase în sus ca un balon şi apoi coborâse leneş la loc. Toate privirile se ridicară la unison. Deşi nu se simţea nicio adiere de vânt, vela se umflă din nou, şi de această dată căzu iute.

Toţi ofiţerii săriră în picioare şi se repeziră la balustrada de la tribord, de unde începură să studieze încordaţi orizontul, unii prin lunete, alţii cu degetele făcute căuş deasupra ochilor. Charles li se alătură, dar nu văzu decât albastrul infinit al apelor, scăldat de razele soarelui şi încins de aceeaşi căldură îndărătnică.

Cu toate acestea, căpitanul începu numaidecât să împartă ordine în stânga şi-n dreapta.

— Ridicaţi velele de furtună! Jos cu umbrarul!

— ’nţeles dom căp tan! veni numaidecât răspunsul.

Căpitanul Dillon se întoarse apoi spre Charles şi îl aţinti cu o privire de vultur.

— Milord, înţeleg că vorbiţi graiul păgânilor.

— Nu foarte bine, dar aşa este. Ce…

— Vă rog să le spuneţi pasagerilor că, spre binele lor, ar fi indicat să se adăpostească numaidecât sub punte, spuse căpitanul, după care arătă cu luneta spre larg. Puteţi să le mai spuneţi că nu ar strica să se roage, adăugă el pe un ton sumbru.

CAPITOLUL 22

Să se roage. Cuvintele străbătuseră aerul fierbinte, sunând ca o provocare directă în urechile lui Charles. Acesta vorbi cu familia de francezi, după care se întoarse şi găsi întregul echipaj strâns de-a lungul balustradei dinspre răsărit a punţii. La orizont apăruse o subţire dungă întunecată, ce se distingea cu greu de apele oceanului.

— Hei, voi de-acolo, nu staţi cu mâinile-n sân! se auzi vocea bubuitoare a căpitanului, punându-i imediat în mişcare pe toţi. Închideţi tambuchiurile! Simmons!

— Ordonaţi!

— Trimite trei oameni la timonă. Vezi să fie cei mai buni. De cum se umflă pânzele, să îndrepte corabia spre nord prin nord-est. Şi vezi să se arunce ancorele de furtună!

— Am înţeles, să trăiţi! Nord prin nord-est. În timpul acestui scurt dialog, orizontul îşi schimbase complet înfăţişarea. Linia subţire din depărtare se transformase între timp în nori de furtună, cu infinite nuanţe de gri şi negru, atârnând grei deasupra apelor aidoma unui talaz uriaş ce venea spre corabia lor ca un tăvălug.

— Sir Charles! Dacă ţineţi morţiş să rămâneţi pe punte, sunt obligat să vă cer să vă legaţi cu o funie de unul dintre catarge.

Charles îşi ridică braţele, lăsându-l pe un matelot să-i lege coarda în jurul taliei, apoi urmări cum celălalt capăt era înnodat zdravăn de o coardă mai lungă, prinsă de arborele central al navei. Încercă rezistenţa frânghiei, apoi îşi întoarse privirea spre orizont şi trase adânc aer în piept.

În cele câteva secunde norii ajunseseră deja ameninţător de aproape. Deşi corabia plutea încă pe o mare calmă şi totul era încremenit în aşteptare. În aerul încă fierbinte, la o distanţă de doar câteva leghe, norii de

furtună formau un zid de netrecut ce se întindea între cer şi mare. Charles îşi aminti de un tablou pe care îl văzuse mai demult, înfăţişând marea pe timp de furtună. Artistul pictase care de fulgere, trase de armăsari de vânt şi de foc. Acum înţelegea perfect sensul acelor simboluri.

Norii atârnau atât de aproape de apă, încât sub ei nu se mai vedea nimic. Furtuna gonea înspre corabie, anunţându-şi sosirea prin câteva trăsnete răzleţe şi printr-un bubuit înfundat de tunete.

Charles se întoarse şi privi în sus. La înălţime se desfăşura o activitate furibundă. Mateloţii strânseră velele atât cât să asigure manevrarea navei în furtună, apoi coborâră pe fungi şi aterizară pe punte cu uşurinţa unor vrăbiuţe. În momentul acela, atenţia lui Charles fu atrasă de tânăra franţuzoaică. Aceasta stătea în picioare lângă un bocaport, privind furtuna cu acelaşi amestec de groază şi fascinaţie pe care îl simţea şi el.

Fata se întoarse şi privi spre el. Charles se trezi făcându-i uşor cu mâna şi răspunzându-i printr-un zâmbet. Îi plăcea firea ei luptătoare. Bineînţeles că pe chipul ei tânăr şi încântător se citea teama, dar cine nu s-ar fi temut într-un asemenea moment? Totuşi, frica nu pusese cu totul stăpânire pe ea. Tânăra îşi păstrase cumpătul şi tăria interioară îndeajuns cât să-i răspundă la rândul ei printr-un zâmbet înainte de a se face nevăzută sub punte. În clipa aceea, Charles regretă regulile stricte impuse de căpitan la bordul navei, din cauza cărora nu reuşise să o cunoască mai bine pe această făptură aparte.

Pânzele fură lovite de o primă rafală de vânt, făcându-l să-şi întoarcă privirea spre mare. Rafala rapidă şi uşoară ca un fulg îi ridică haina, răcorindu-l. Era prima adiere pe care o simţea după zile întregi de arşiţă. Nu mai vedea unde se termină norii. Aceştia se întindeau între cer şi vârful catargelor. Erau atât de aproape, încât avea

impresia că îi poate atinge.

Cei de la timonă se folosiră de prima rafală de vânt pentru a roti nava, îndreptând-o cu prova spre inima furtunii. Charles mai văzuse această manevră şi atunci când traversase Atlanticul spre Noua Scoţie. Furtunile de o asemenea magnitudine trebuie înfruntate frontal.

Să se roage. Cuvintele căpitanului îl loviseră ca un foc de armă, iar acum îi răsunară din nou în minte pe ritmul tunetelor ce între timp se înteţiseră, ajungând să bubuie aproape necontenit. Simţi că ziua aceasta i-ar putea simboliza întreaga viaţă. Trăise ani de zile în liniştea pe care i-o asigurau averea, puterea şi statutul social; apoi, dintr-odată, într-un mod cu totul neaşteptat, la orizont apăru o dâră neagră: lipsa unei persoane care să-i moştenească averea şi care să-i ducă numele mai departe; în adâncul său se dezlănţuise un zbucium ce depăşea orice imaginaţie. Deodată se trezise fără niciun fel de control asupra propriei vieţi. Se simţea neajutorat ca un copil. Şi la toate acestea exista un singur răspuns, unul singur, care acoperea totul cu claritatea unui sunet de goarnă. *Să se roage*.

Să se roage. Furtuna mugea cu o putere înspăimântătoare, acoperind ţipetele bebeluşului. În mintea lui Nicole se contura clar o singură idee. Îndemnul englezului de a se ruga la Dumnezeu. Guy şi familia lui o făceau deja cu fervoare, cuibăriţi cu toţii într-un colţ, ţinându-se unii de alţii, acoperindu-i cu trupurile lor pe cei mici şi dându-şi toată silinţa să-i adoarmă. Se rugau cu voce tare, dar, deşi era aşezată lângă ei, Nicole nu auzea ce ziceau. Vedea doar ardoarea cu care se rugau. Şi groaza ce era întipărită pe chipurile lor. Bineînţeles că se rugau.

Totuşi, ea nu putea să facă acelaşi lucru. Deşi părea un lucru atât de simplu. Nu trebuia decât să se întoarcă

spre Dumnezeul părinţilor ei şi să-L roage să o ajute în acest moment de cumpănă, când era atât de neajutorată. Oare mândria o oprea să li se alăture celorlalţi? Nu era în stare să gândească. Nu avea nici măcar puterea de a pune întrebarea, darămite de a găsi răspunsul. Simţea doar o mânie încăpăţânată. Pentru că îi era frică, pentru că era slabă şi pentru că, da, nu putea nega faptul că *îşi dorea* să se roage. Atunci de ce nu o făcea?

Valurile izbeau şi legănau corabia cu o violenţă de nestăvilit. Nava se ridica pe coamele înalte ale talazurilor, căzând apoi în nişte adâncuri interminabile. Nicole simţi că i se face rău. La sfârşitul alunecării în hăuri, corabia părea să se zdrobească de un ţărm de piatră, cu o forţă năprasnică şi nepăsătoare, care îi împrăştia pe pasageri în toate părţile. Cei doi copii mijlocii ai lui Guy se simţeau foarte rău şi implorau printre gemete şi suspine ca totul să se sfârşească odată. Nicole nu-i auzea, dar ştia ce spuneau, pentru că şi ea îşi dorea acelaşi lucru.

Un alt talaz uriaş înclină violent corabia, strivindu-i de peretele cabinei. Nava urcă, şi tot urcă, apoi se prăbuşi în cel mai adânc dintre hăuri şi căzu, şi tot căzu, până când Nicole crezu că nu-şi va mai putea controla stomacul, la fel ca verişorii ei, după care izbi fundul prăpastiei dintre valuri cu o asemenea forţă, încât prin bocaport ţâşni înăuntru un şuvoi de apă, ce îi udă pe toţi până la piele. Era atât de rece, încât fetei i se tăie răsuflarea. Totuşi, se gândi ea, era şi un lucru bun în asta. Apa spălase mirosul de vomă şi pe cel al fricii.

După ce că era obosită şi plină de vânătăi de pe urma zdruncinăturilor, acum mai era şi udă leoarcă. Dintr-odată se trezi gândindu-se la bogătaşul englez şi la felul în care le vorbise acesta. Din spusele lui, reieşea că se mai întâlnise cu o furtună asemănătoare. Lui Nicole îi venea greu să creadă. Cum poate cineva să se întoarcă pe mare

după ce a trecut printr-un asemenea coşmar?

Un nou val ridică vasul, azvârlindu-i pe toţi înspre peretele din spate. Corabia se înălţă la nesfârşit, apoi se opri pe coama talazului, cu hăul fără de fund ce-i aştepta flămând înainte, iar în urmă, cu vântul ce şuiera năprasnic, muşcând parcă bucăţi din lemnul ambarcaţiunii cu colţii săi nevăzuţi. Nicole îl apucă strâns în braţe pe verişorul său mai mic şi încercă să se roage, dar în zadar. Pur şi simplu nu-i veneau în minte cuvintele potrivite pentru rugăciune. Deşi ar fi fost în interesul ei, nu putea fi falsă nici măcar în aceste clipe. Totuşi, era îngrozită de faptul că în această zi, care putea fi ultima din viaţa ei, nu avea niciun sprijin, nimic în care să creadă cu adevărat. Cu toate că furtuna spulberase toate argumentele pe care le folosise odinioară pentru a demonstra că Dumnezeu nu există sau, mai bine zis, că nu există un dumnezeu căruia să îi pese atât de mult de oameni, încât să acţioneze în sprijinul lor, nu se simţea nici acum pregătită sufleteşte să ceară ajutorul Tatălui Ceresc. Simţea un gol imens în centrul fiinţei. Avea senzaţia că vântul ar putea să sufle direct prin ea, fără să atingă nimic în calea sa, căci sufletul ei era pustiu.

Tunetele bubuiau din toate părţile, răsunând ca o mie de strigăte în mintea-i îngrozită şi în inima-i pustie. Era ca şi cum furtuna şi-ar fi râs de neputinţa ei şi, într-adevăr, tot ce putea face Nicole în acest moment era să se ţină strâns de trupurile ude şi tremurânde ale celor de lângă ea.

În momentul culminant cil furtunii, se auzi o trosnitură asurzitoare. Zgomotul fusese mult prea puternic pentru a putea fi atribuit unei simple fisuri a lemnului. Era ca şi cum corabia ar fi crăpat în două.

— Tot echipajul pe punte!

Erau primele cuvinte ce se auziseră afară de când începuse furtuna, şi motivul probabil pentru care acestea reuşiseră să acopere mugetul oceanului consta în faptul că fuseseră răcnite la unison de şeful de echipaj, de căpitan şi de secund.

— Tot echipajul pe punte!

Vijelia rupsese arborele mare. Mateloţii şi ofiţerii începură să taie frenetic, cu topoare, macete şi săbii, frânghiile ce legau arborele de corabie. Charles se alătură efortului comun, înarmat cu cuţitul cu mâner din os pe care i-l azvârlise un marinar al cărui chip nici măcar nu apucase să-l vadă. Din fericire, catargul nu cedase în totalitate. Se frânsese la un stat de om deasupra punţii principale, şi acum stătea înclinat într-o parte. Oamenii se străduiau să taie o parte din frânghii înainte ca arborele să se prăbuşească în apă, trăgând după el tot ce ar mai fi rămas legat.

Charles habar nu avea de ce rămăsese pe punte. La dezlănţuirea furtunii, se apucase instinctiv cu mâinile de parapet. Vijelia îi smulsese haina de pe el, lăsându-l doar în pantaloni şi cămaşă, ud până la piele. De două ori era să fie luat de valuri, şi de fiecare dată viaţa îi fusese salvată de coarda cu care era legat în jurul taliei. Nu plecase de pe punte nici după ce frânghia cu care era strâns îi făcuse răni adânci, care-l chinuiau din ce în ce mai tare sub potopul de apă sărată. Fiecare talaz ce se înălţa în faţa corăbiei părea să vină direct spre el, ca şi cum ar fi fost dirijat de o forţă necunoscută. Tot ce ştia în acele momente era că trebuie să stea acolo şi să înfrunte tot ceea ce îi pregătise soarta.

Se auzi o nouă trosnitură, şi catargul se înclină şi mai tare. Oamenii începură să lucreze într-un ritm îndoit. O singură coardă netăiată ar fi fost de ajuns pentru ca arborele să acţioneze ca o ancoră, cârmind corabia sub

vânt până când apele furioase ale oceanului ar fi pătruns peste tot, scufundând-o. Se auzi o a treia, apoi o a patra trosnitură. Charles îşi descleştă mâinile de pe parapet şi începu să taie frenetic, cu ambele mâini, o altă frânghie. Oamenii strigau, înjurau şi loveau funiile cu toată energia de care mai erau în stare. Catargul mai trosni o ultimă dată, după care se prăbuşi cu zgomot peste bord. Frânghiile ţâşniră prin aer ca nişte şerpi de cânepă şi urmară şuierând catargul în adâncuri.

Oamenii priviră cu răsuflarea întretăiată până când dispăru şi cea de pe urmă frânghie. Ca şi cum ar fi fost în sfârşit convins că vasul nu va ceda furiei sale, vântul mai scoase o ultimă şuierătură cutremurătoare, după care începu să se domolească. Lui Charles aproape că nu îi venea să creadă, dar era adevărat: vântul devenea din ce în ce mai slab pe măsură ce înaintau de pe un val pe altul. Oceanul era în continuare turbat, dar preţ de un sfert de ceas, intensitatea vântului scăzu atât de mult, încât căpitanul trimise nişte marinari în vârful catargelor pentru a întinde mai multe vele; ceea ce însemna că puteau să ocolească apele zbuciumate. Căpitanul dădu ordin să se ridice cele trei ancore de furtună, trimise câţiva oameni la pompe, şi corabia se puse în mişcare odată cu prima rază de soare ce străpunse zidul de nori.

Charles era fascinat de privelişte. Raza de soare păru să îi treacă prin întreaga fiinţă asemenea unui stâlp de speranţă, îndepărtând întunericul şi dezolarea. Valurile continuau să legene şi să izbească vasul, iar marea continua să spumege, dar acesta era un semn clar că totul avea să se sfârşească în curând. Charles simţi o legătură atât de intensă cu acea rază de soare, încât se rezemă de copastie, îşi întinse gâtul şi cercetă orizontul presărat cu nori, încercând să-i găsească sursa.

— Lăudaţi-L pe Domnul! se auzi vocea căpitanului,

care traversa puntea zgâlţâită de valuri ca şi cum s-ar fi plimbat pe bulevard. Iată că am supravieţuit încă unei furtuni! Trebuie să vă mulţumesc pentru ajutorul acordat în aceste momente grele.

— Nu aveţi de ce, mormăi Charles, dorindu-şi ca Dillon să plece şi să îl lase să caute singur mesajul pe care se temea să nu-l piardă.

— Ba dimpotrivă! insistă căpitanul, voios nevoie mare acum că furtuna începea să se domolească. Rar se întâmplă ca un om al uscatului să ştie să acţioneze corespunzător atunci când mugesc monştrii apelor, adăugă el, dând admirativ din cap. Este o plăcere să vă avem la bord, milord!

— Mulţumesc, murmură Charles.

Nu îi mulţumise doar căpitanului. Răspunsul pe care îl căuta apăru acolo, în faţa lui, dansând pe valurile ce continuau să se ridice până la înălţimea catargelor rămase în picioare. Mesajul era clar. În viaţa lui aveau să vină şi alte furtuni – momente în care puterea omenească şi averea pământească nu folosesc la nimic. Provocarea nu consta în a le ocoli – pentru că, oricum, ele nu puteau fi ocolite la nesfârşit –, ci în a şti cum să le întoarcă în folosul său. Dar cum să tragă noi învăţături de pe urma lor? Cum să recunoască lecţia primită după ce furia furtunii trece şi el preia din nou controlul propriei sale vieţi? Ce trebuia să înveţe din furtuni?

Se întoarse cu spatele la parapet, mulţumit că măcar o dată în viaţă reuşise să-şi adreseze întrebarea corectă. Încă nu cunoştea bine răspunsul, dar pentru moment, întrebarea era de-ajuns.

Deşi primejdia trecuse, fetiţa era încă slăbită şi continua să scâncească uşor de spaimă. Nicole o trecu în braţele lui Guy, care aştepta sus, apoi urcă şi ea scara. Pe

punte o întâmpină o privelişte complet diferită. Totul părea să strălucească: aerul, apa, corabia. Lumina era atât de intensă, iar apa şi cerul atât de pline de frumuseţe, încât ochii i se umplură de lacrimi. Merse clătinându-se până la parapet, inspirând adânc aerul plin de prospeţime. Furtuna trecuse, lucrurile reveniseră la normal, iar ea era încă în viaţă. Trase cu nesaţ aer în piept. Trăia.

Deschise din nou ochii. În minte continua să audă acea voce care o îndemna să se roage. Chemarea, rostită de această dată în şoaptă, aproape că se pierdea în foşnetul uşor al vântului, aidoma ţipătului îndepărtat al unui pescăruş.

Da, îşi dorea în continuare să se poată ruga. Sufletul îi era plin de recunoştinţă şi voia să îi mulţumească lui Dumnezeu. Totuşi, o parte a minţii sale voia să dea toate acestea la o parte şi să îngroape nevoia de rugăciune împreună cu spaima pe care o simţise cu puţin timp în urmă. Supravieţuise, iar acum era liberă să-şi vadă de viaţa ei. *A ei*.

Şi totuşi, golul din centrul fiinţei sale începea să rezoneze uşor cu acea chemare şoptită ce îi răsuna în inimă. Şi totuşi…

CAPITOLUL 23

Nicole tocmai fusese la târg şi acum mergea pe caldarâmul ce ducea înapoi la misiune. Vântul îi răvăşea impetuos părul şi, deşi era încă ostenită şi plină de vânătăi în urma furtunii, simţea în inimă aceeaşi înflăcărare. Bine, dar cui îi răspundea, sau la ce reacţiona de fapt? Nu mai ştia unde o poartă această călătorie. Da, în Acadia, dar încotro îi purta sufletul călătoria ei spirituală?

La nouă zile după furtună, corabia acostă, vlăguită, în portul Boston. Nu era o oprire planificată, ci una necesară.

Din arborele mare nu mai rămăsese decât un ciot. Ca nava să nu se scufunde, fusese necesar ca patru oameni să tragă la pompe în timpul fiecărui cart. Opriseră în Boston pentru a se aproviziona, pentru a face reparaţiile necesare şi, nu în ultimul rând, pentru că de aici proveneau marinarii de pe vas – iar aceştia doreau cu disperare să-i revadă pe cei dragi.

Căpitanul le explicase necesitatea acestei opriri, referindu-se la corabie în felul următor:

— Deşi nu a fost rănită mortal, distinsa noastră doamnă este totuşi suferindă şi trebuie să fie dusă într-un port pentru a primi îngrijirile necesare.

După ce ascultase traducerea făcută de bogătaşul englez, Guy răspunse:

— Vă rog să-i spuneţi domnului căpitan că îi vom rămâne veşnic recunoscători că ne-a salvat vieţile.

Rostise cuvintele îndeajuns de rar pentru ca englezul să înţeleagă.

— Nu mi-am făcut decât datoria, veni răspunsul lui Dillon.

Când au vrut să-i aducă noi mulţumiri, acesta îi opri zicând:

— Puteţi găsi găzduire la o misiune din port condusă de pastorii locali. Eu am să le dau de ştire căpitanilor de vase că sunteţi oameni cumsecade şi că doriţi să vă îmbarcaţi pe o corabie care navighează spre nord.

Nicole se surprinsese atunci studiindu-l pe „lordul Charles” – căci acesta era singurul nume sub care îl cunoştea pe bogatul aristocrat englez. Cu toate că părea la fel de secătuit de puteri ca toţi ceilalţi, în privirea lui apăruse o nouă strălucire. Ascultându-i vocea, se întrebase dacă doar această experienţă înfricoşătoare fusese, oare, cea care îl marcase atât de puternic. Totuşi, în cele din urmă hotărî că nu putea fi vorba de asta. Bărbatul părea

mai degrabă nesigur decât speriat, iar ea cunoştea foarte bine sentimentul de derută şi nesiguranţă ce se citea pe chipul lui.

— Ce veţi face acum, în sieur? se trezi ea întrebându-l după ce discuţia generală luase sfârşit.

Charles o studiase cu o privire la fel de sinceră ca a ei.

— Am nişte domenii, nişte terenuri ce mi-au fost concesionate de curând în partea de est a coloniei. Cred că am să dau o raită până acolo.

Ea dăduse atunci din cap:

— Nu vă mai grăbiţi aşa de tare să ajungeţi la Halifax? întrebă încet, fiind conştientă de faptul că privirile celorlalţi erau aţintite asupra lor.

El zâmbi uşor, fără să-şi ia ochii de pe chipul fetei.

— Să fiu sincer, mademoiselle, nu mai ştiu sigur unde anume vreau să ajung.

— Înţeleg, murmură ea. Înţeleg prea bine.

Nicole coti pe aleea laterală şi, când ajunse în dreptul intrării, fu cât pe ce să se ciocnească de un bărbat în vârstă – singurul, de altfel, pe care îl cunoştea după nume.

— Vai, vă rog să mă iertaţi, monsieur Collins!

— Ce bucurie să te văd, mademoiselle! exclamă bărbatul, scoţându-şi pălăria tare, de culoare neagră, cu colţuri ascuţite şi calota rotundă. Cum te simţi în această dimineaţă minunată?

Reverendul Collins se număra printre supraveghetorii misiunii şi era totodată profesor în cadrul seminarului teologic de care era finanţată aceasta.

La toate hanurile din port se serveau băuturi spirtoase şi multe dintre ele erau, de fapt, nişte case de toleranţă. Acesta fusese motivul pentru care, cu mulţi ani în urmă, conducerea seminarului a ajuns la concluzia că se

impunea înfiinţarea unui loc în care marinarii aflaţi vremelnic în port şi familiile acestora să se bucure de o atmosferă creştinească şi de o ospitalitate inspirată de modelul bunului samaritean. Cei care aveau resurse plăteau. În timpul verii, toţi ceilalţi primeau găzduire şi hrană timp de două săptămâni. Oaspeţii care doreau să rămână şi să muncească aici pe timpul iernii erau de asemenea bine-veniţi. Nicole aflase toate amănuntele acestea de la reverendul Collins, singurul membru al seminarului care vorbea limba franceză. Bărbatul îşi petrecuse anii copilăriei în Normandia, pe vremea când englezii şi francezii erau încă în relaţii amiabile, iar apoi lucrase ca misionar în provincia Québec, motiv pentru care franceză lui era un amestec interesant de dialecte. Oricum, aceasta nu era singura limbă străină cunoscută de reverend. Collins vorbea şi limba germană şi, predând Noul Testament, ştia de asemenea să citească texte în greacă, latină şi un pic în ebraică. Unde mai pui că, de-a lungul anilor de experienţă ca preot, acestor talente li se adăugase şi o brumă de cunoaştere a câtorva graiuri amerindiene. Nicole văzuse respectul şi căldura cu care era tratat profesorul în cadrul comunităţii din seminar, atât de către studenţi, cât şi de către colegi. Cu toate acestea, bătrânul era de o modestie ieşită din comun, ca şi cum cunoştinţele şi inteligenţa lui ar fi fost cu totul neînsemnate.

Totuşi, ceea ce o impresiona cel mai tare pe Nicole era lumina din ochii lui, o flacără blândă ce părea să aibă puterea de a-i pătrunde până în adâncurile fiinţei – adâncuri de a căror existenţă ea nici măcar nu avea habar – şi de a-i alina suferinţa ce continua să o tortureze chiar şi acum, când furtuna de pe ocean nu mai era decât o amintire îndepărtată.

Nicole şovăi.

— Mulţumesc de întrebare, răspunse ea în cele din urmă. Mă simt mai odihnită.

— Ei, dar ăsta e un lucru bun, nu-i aşa? Din când în când, cu toţii avem nevoie de un ţărm pe care să ne simţim în siguranţă, de un loc în care să ne refacem puterile după furtunile vieţii.

Barba cenuşie şi neîngrijită îi ajungea până la nasturii de sus ai pelerinei negre. Reverendul părea să acorde înfăţişării lui la fel de puţină atenţie ca numeroaselor sale talente.

— Şi cum se simte restul familiei?

— Azi-noapte pruncul a reuşit să doarmă puţin, iar copiilor mai mari le-a revenit pofta de mâncare.

— Într-adevăr, am observat că băieţii încep să capete culoare în obraji, zise reverendul, zâmbind spre doi studenţi ai seminarului, care ajungând în dreptul lor, îşi scoaseră pălăriile şi se înclinară adânc în faţa lui. Ce păcat că a trebuit să treceţi prin acea furtună înspăimântătoare!

— A fost, într-adevăr, o experienţă cumplită, în sieur, răspunse Nicole, surprinsă atât de faptul că reverendul îşi rupea din timp pentru a sta de vorbă cu ea, tratând-o de parcă ar fi fost o persoană importantă, cât şi de dorinţa ei de a continua conversaţia. Aţi călătorit vreodată pe ocean?

— Doar în tinereţe, şi chiar şi atunci cu mare groază. Închipuie-ţi că din Québec până aici am călătorit pe uscat, urmând o rută ocolitoare, – şi asta încă pe vremea când nici măcar nu existau poteci, zise el chicotind şi bătându-se cu palma peste veşmântul de postav ce îi acoperea pântecele rotund. Mă tem că nu am constituţia necesară unui voiaj maritim. Mi se face rău chiar şi când stau pe ponton şi privesc valurile.

Nicole încercă să-i zâmbească la rândul său, dar buzele îi tremurau incontrolabil. Pastorul păru să observe imediat.

— Draga mea! Te-am supărat cumva? o întrebă el cu fruntea încreţită de îngrijorare.

— Nu, nu, nici vorbă de aşa ceva, răspunse ea, dar adevărul este că bunătatea lui o mişca atât de tare, încât îi venea şi mai greu să se stăpânească.

Încercă să râdă, dar i se pusese un nod în gât, şi râsul sună a plâns.

— Sunt obosită, asta e tot.

— De bună seamă că eşti. Lasă-mă, te rog, să duc eu coşul, zise el şi, fără să ţină cont de protestele ei, îi luă din mâini panerul încărcat cu pachete. E foarte greu să fii umărul pe care vin toţi să plângă, nu-i aşa?

— Dar eu nu sunt nici pe departe acel umăr, în sieur.

— Permite-mi să te contrazic, mademoiselle. Tăria dumitale este evidentă pentru toată lumea. Dumneata eşti cea puternică, stâlpul de care se sprijină întreaga familie.

Dezinvoltura şi blândeţea cu care se exprima reverendul o mişcau atât de tare, încât trebui să închidă repede ochii pentru a-şi reţine şuvoiul de lacrimi fierbinţi ce ameninţa să i se reverse pe obraji.

— Mă tem că v-am indus în eroare. Cei care mă însoţesc nu sunt părinţii şi fraţii mei. Guy Belleveau este unchiul meu, fratele mamei.

— Înfruntaţi împreună greutăţile, deci sunteţi fraţi, răspunse pastorul Collins cu fermitate, deschizând uşa clădirii. Le porţi grijile în suflet, deci sunteţi o familie. Şi chiar mai mult decât atât.

Nu îi dădu coşul înapoi, ci deschise uşa ce făcea legătura dintre misiune şi seminar.

— Nu doreşti să mă însoţeşti o clipă în sala de mese? Nu cred să fie nimeni acolo în acest moment al zilei.

Împinsă parcă de o forţă misterioasă, Nicole îl urmă, recunoscătoare că are posibilitatea de a petrece câteva clipe în plus cu acest pastor plin de blândeţe.

— Sunteţi prea amabil, în sieur.

— Ba deloc. Sunt doar un bătrân singuratic ce este fermecat de frumuseţea şi de tăria dumitale, la fel ca toţi ceilalţi, de altfel.

O conduse printr-un tunel lung cu ziduri de piatră şi ferestre înguste, apoi deschise o altă uşă ce dădea în bucătăria aşezământului. Aici aşeză coşul fetei pe masa de lucru, după care deschise o ultimă uşă şi pătrunseră în sala de mese. În capătul opus al sălii, două fete aşezau tacâmurile şi vesela pentru cină. Reverendul alese o masă lângă fereastră, aşteptă ca Nicole să ia loc, şi apoi se aşeză şi el pe scaunul de vizavi.

— Spune-mi, aşadar, ce te frământă.

Erau nişte cuvinte simple, dar totodată puternice. Totuşi, firea ei orgolioasă o îndemna să refuze această invitaţie, oricât ar fi fost ea de tentantă. Ar fi fost atât de uşor să spună că nu o frământă absolut nimic. Dacă i-ar spune reverendului asta, el nu ar mai insista. O singură privire asupra chipului lui bărbos, brăzdat de riduri, şi totuşi atât de deschis, era de-ajuns pentru a înţelege că nu era genul de persoană care să se bage cu sila în sufletul omului; şi Nicole ştia totodată că stătea în faţa unui om care nu îi judecă şi nu îi critică pe ceilalţi, un om care nu avea să-i adâncească şi mai mult deruta din suflet. Căldura ochilor săi o făcu să pună în cuvinte gândurile care o chinuiau încă de dinainte de furtună.

— Nu înţeleg ce se întâmplă cu mine, mărturisi ea în cele din urmă, rostind rar fiecare cuvânt.

— Aşa deci…

Doar atât spuse reverendul, dând o singură dată din cap, după care se lăsă pe spătarul scaunului şi aşteptă continuarea, pregătit să asculte indiferent ce dorea ea să-i spună.

— E o poveste lungă şi complicată. Nici nu ştiu…

— Desigur, desigur, interveni pastorul, dând încă o dată din cap, dar de data asta mult. mai încet, punându-şi parcă în mişcare întreaga parte superioară a corpului. Multe dintre suferinţele vieţii nu vin niciodată singure. Tocmai asta le transformă în mari suferinţe. Faptul că atacă pe mai multe fronturi, nu-i aşa?

— Da, răspunse fata suspinând.

— Nu e nevoie să ştiu nici ordinea, nici locul în care s-au petrecut evenimentele. Nu trebuie să ştiu decât ceea ce doreşti tu să-mi împărtăşeşti. Nu te grăbi, ai tot timpul din lume. Eu nu mă grăbesc nicăieri.

Nicole îşi aminti plimbarea cu barca de-a lungul canalului, din ziua în care refuzase cererea în căsătorie din partea lui Jean Dupree. Simţi din nou deruta şi chinul ce puseseră stăpânire pe ea în acea zi. În timp ce vorbea, prin faţa ochilor i se perindau imagini cu meleagurile de acasă. Apele canalului scânteind în nuanţe calde de un verde pal, mirosurile îmbietoare de acasă plutind între pereţii de piatră, mireasma pâinii ce se coace în cuptor, cea a racilor fierţi, aroma mirodeniilor, mirosul aspru al pământului pregătit de semănat. Vocea tatălui său traversă parcă distanţa imensă ce o despărţea de casă, ca şi cum ai ei ar fi aşteptat de mult această ocazie de a-i spune că o iubesc, şi că le e dor de ea, şi că…

Nu se mai putu stăpâni. Îşi lăsă capul pe masă şi începu să plângă. Simţi o mângâiere plină de blândeţe pe braţ şi apoi pe păr. Pastorul nu spuse niciun cuvânt, dar atingerea lui blândă fusese de-ajuns ca ea să ştie că nu este singură. Făcu tot posibilul să se reculeagă, apoi se ridică în picioare şi rămase cu ochii aţintiţi asupra ferestrei. Pastorul se duse până la ligheanul cu apă din celălalt capăt al sălii. Geamurile plumbuite distorsionau priveliştea de dincolo de fereastră. „E ca şi cum aş încerca să privesc în inima mea”, se gândi Nicole.

— Poftim, draga mea.

— Mulţumesc, spuse tânăra, acceptând şervetul înmuiat în apă.

Îşi şterse faţa, apoi îşi apăsă cu putere şervetul peste ochi.

— Probabil că mă consideraţi de-a dreptul caraghioasă.

— Nicidecum. Cei cărora toată lumea le cere să fie puternici au impresia că nu au dreptul la slăbiciune. Nici chiar atunci când a se lăsa pradă ei ar fi lucrul cel mai indicat pentru sănătatea şi starea lor sufletească…

Era straniu. Pastorul părea să rostească de fiecare dată cuvintele potrivite. Nicole puse deoparte atât şervetul, cât şi stânjeneala, respiră adânc şi mărturisi:

— Îmi simt sufletul împărţit.

— Aşa, murmură pastorul, invitând-o parcă să spună mai departe.

— Vreau să ajung în Acadia. Trebuie să ajung acolo. Dar mi-e dor de familia mea.

Îşi dădu seama că izbucnise în lacrimi încă înainte de a apuca să explice de ce dorea să-şi continue călătoria; dar acum nevoia ei de a-şi descrie în cuvinte tumultul interior era mai importantă. Nu pentru pastor, ci pentru ea.

— Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc. Niciodată nu m-am simţit cu adevărat acasă în Louisiana.

În momentul acela avu o revelaţie, o idee ce i se înfiripă în minte atât de brusc, încât simţi nevoia să o rostească pentru a se convinge că e adevărată.

— Poate că tocmai acesta este motivul pentru care nu m-am măritat: faptul că nu am vrut să fiu legată de un anumit loc şi de un anumit mod de viaţă, spuse ea, după care se opri, aşteptând parcă să-l audă pe bătrânul cleric zicându-i că rostul femeii este să se aşeze la casa ei şi să-şi asculte bărbatul.

Pastorul Collins nu spuse însă nimic, ci continuă să o privească şi să aştepte. În acest răstimp, pe fată o străfulgeră un nou gând.

— Ceea ce s-a întâmplat pe vremea când eram copil probabil că mi-a lăsat răni adânci. Aveam doar câteva luni când a avut loc expulzarea. Primele mele amintiri sunt legate de traiul pe nişte meleaguri ce-mi erau străine. Porneam la drum, ne opream să muncim şi să strângem bani, apoi plecam mai departe, în căutarea unui pământ şi a unui cămin care să ne aparţină. Acum părinţii mei sunt fericiţi în Louisiana. Sunt împăcaţi. La fel şi fraţii mei.

— Dar dumneata nu eşti nici fericită, nici împăcată, murmură pastorul Collins.

— Sunt şi nu tocmai. Vreau să trăiesc acolo, dar vreau să şi plec. Îmi iubesc casa din Louisiana, dar simt totodată chemarea drumului, chemare ce mi-a rămas întipărită în minte din copilărie. Parcă şi acum, la fel ca atunci, simt că… Nu am ajuns încă la locul de odihnă… Dar că el este acolo… Undeva.

Acest studiu al propriului suflet o făcu să se simtă, în sfârşit, eliberată.

— Simt misterul a ceea ce se ascunde după cotitură. Vreau… Şi nu vreau să trăiesc din nou această experienţă.

Bătrânul păru mulţumit de răspunsul ei.

— Aşa e viaţa în genere, nu crezi? Ne pune mai mereu să alegem între două direcţii total opuse.

— Da, răspunse ea, răsuflând uşurată nu doar pentru că pastorul o lua în serios, ci mai ales deoarece acesta înţelegea ce voia ea să zică. Da, aşa este.

— Şi este atât de greu să ştim ce direcţie să alegem. Este atât de greu să găsim echilibrul între cele două alegeri şi în noi înşine.

Înainte de a continua, reverendul îşi înclină capul într-o parte şi în ochii săi cenuşii apăru un licăr.

— Nu crezi că această derută oglindeşte, de fapt, nişte sentimente pe care le-ai îngropat în adâncul sufletului?

Întrebarea făcu să cadă, parcă, unul după altul, scuturile cu care îşi acoperise inima de-a lungul timpului.

— Ba da, murmură Nicole.

— O, şi eu cred la fel, draga mea. Şi eu cred la fel. Simt asta deseori. Câteodată aceste sentimente sunt îngropate în cel mai adânc ungher al fiinţei noastre. Atât de multe probleme *exterioare* par să oglindească, de fapt, această nesiguranţă sau, uneori, nelinişte *interioară*. Şi ştii ce am mai descoperit?

Adevărul celor spuse cu atât de multă blândeţe o lovise ca un pumnal exact unde o durea mai tare. Voia şi nu voia să asculte ce avea de spus pastorul mai departe. Totuşi, îi făcu semn să continue.

— Mie mi se pare că lipsa de armonie şi contradicţiile din sufletul meu nu sunt decât fructul firii mele omeneşti. Dumneata nu ai avut niciodată impresia asta?

Fata aprobă din nou din cap, aproape împotriva voinţei sale. Voia ca el să tacă, dar voia în acelaşi timp să asculte mai departe. O durea să privească în oglinda pe care pastorul o pusese subit în faţa ochilor ei, dar era clar ca lumina zilei că nu avea cum să-i întoarcă spatele.

— O, şi eu la fel! continuă reverendul. Apostolul Pavel spune că suferinţa fizică – nu ştim exact la ce boală sau infirmitate face el referire – a fost cea care i-a călăuzit paşii către Dumnezeu. L-a căutat pe Dumnezeu zi de zi, pentru că doar în prezenţa Lui putea suporta chinul suferinţei. Şi în ce transformă această mărturisire ghimpele care-l tortura?

— Într-un dar, murmură Nicole, surprinsă să-şi audă propriile cuvinte.

— Exact! Ştiam că ai o minte sclipitoare. Într-un dar!

Nu este asta, oare, o minune? Cine, în afară de Dumnezeu, ar putea să transforme ghimpele, adică simţămintele contradictorii care-mi macină mintea şi inima, în ceea ce mă ţine *cel mai aproape* de El? Doar prin Dumnezeu pot să aleg calea cea bună. Doar în Dumnezeu pot să am pace sufletească. Doar alături de Dumnezeu pot să discern adevărul veşnic de aburii înşelători ai firii mele păcătoase, zise pastorul, zâmbind cu o bucurie fără de margini, ca şi cum i-ar fi împărtăşit toate greutăţile cu care se confruntase pe parcursul vieţii.

Şi poate chiar asta făcea, realiză Nicole.

— Şi cum este posibil aşa ceva? continuă pastorul. Cum pot să trec de la rătăcire la pace? Eu am găsit un singur mod de a face asta. Făcând alegerea corectă de la bun început: alegându-L pe Dumnezeu. De fiecare dată când mă năpădesc îndoielile, de fiecare dată când nu sunt în stare să iau o hotărâre, de fiecare dată când simt că-mi este prea greu să aleg, aştept să primesc călăuzirea Domnului. Cad în genunchi şi mărturisesc că, deşi sunt puternic din unele puncte de vedere, sunt slab în multe alte privinţe. Şi că am nevoie de El şi atunci când cred că sunt puternic, şi atunci când ştiu că sunt slab. Doar prin puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu pot să văd clar calea pe care trebuie să o urmez.

Nicole îl evită pe pastor pentru tot restul zilei. Cuvintele pe care i le adresase fuseseră pline de blândeţe, dar copleşitoare. Nu, nu se băgase cu sila în sufletul ei. O îndemnase pe *ea* să se cerceteze, iar scormonirea în propriul său suflet o lăsase cu un sentiment neplăcut de vulnerabilitate. După acea discuţie, Nicole devenise atât de tăcută şi de retrasă, încât atât Guy cât şi Emilie au crezut că făcuse febră.

Când pastorul Collins veni mai târziu să o caute, se

apropie atât de iute încât Nicole nu mai avu timp să se ascundă. Reverendul o trase într-o parte a aglomeratei săli comune, apoi anunţă:

— Am găsit o corabie care pleacă spre nord, şi vă poate primi pe toţi la bord.

La auzul acestor cuvinte, fata se simţi la fel de confuză ca şi în dimineaţa aceleiaşi zile.

— Cred că ar trebui să mă duc să le spun şi celorlalţi, îngână ea buimăcită.

— Tocmai de aceea am vrut să vorbesc întâi cu dumneata, zise pastorul. Poate că ar fi mai bine să te gândeşti înainte de a le spune şi lor, adăugă el cu blândeţe.

Era limpede ce voia să spună. Încă o invitaţie tentantă şi totodată înfricoşătoare.

— Mi-aş dori să ştiu ce să fac, spuse ea oftând.

— I-ai cerut călăuzire lui Dumnezeu?

Văzând că fata ezită, pastorul răspunse în locul ei.

— Îţi este greu să separi deruta cu privire la credinţă de cea cu privire la călătorie, nu-i aşa?

— Aşa este, oftă ea, bucuroasă oarecum că reverendul nu o va condamna şi pentru această lipsă.

— Atunci am să mă rog eu pentru dumneata până când ai să te simţi în stare să o faci personal, răspunse el, ca şi cum ăsta ar fi fost cel mai simplu lucru din lume. Ar fi de ajutor să ştiu motivul pentru care faci această călătorie.

Nicole şovăi din nou, după care răspunse în felul următor:

— Unchiul meu a primit o scrisoare... Ba nu, nu despre asta este vorba, nu e deloc vorba despre asta. Acesta este motivul pentru care face el această călătorie. Eu am un alt motiv.

Reverendul nu păru deloc deranjat de ambiguitatea cuvintelor sau de nevoia ei de a se opri pentru a-şi pune

ideile în ordine. În cele din urmă, fata ajunse la concluzia că pastorul merita să ştie adevărul, ba mai mult, ea chiar voia să îi spună adevărul.

— De fapt, adevăraţii mei părinţi sunt englezi.

Reverendul avu o reacţie de uimire.

— Poftim? bâigui acesta, albindu-se la faţă şi începând să tremure din tot corpul.

— Englezi, repetă ea, deloc bucuroasă de uluirea lui. Acesta este adevărul, în sieur, deşi aproape că nu vă vorbesc deloc graiul. Am aflat abia în urmă cu câteva săptămâni. Este adevărat. Mama mea s-a oferit să ducă un prunc francez suferind la un doctor englez, lăsându-mă pe mine în grija familiei de francezi. Trebuia să fie o despărţire de doar câteva zile. Dar în răstimpul acela, englezii – vocea îi tremură la rostirea cuvântului – i-au expulzat pe francezi din Acadia…

Se opri şi îl privi alarmată pe pastor. Acesta îşi apăsa încordat mâna pe piept, în dreptul inimii.

— Se întâmplă să… Să ştii numele satului în care te-ai născut? întrebă el, evident agitat.

— Şi în privinţa asta sunt nesigură, mărturisi ea.

Deşi era clar că bunul pastor era tulburat, discuţia cu el o liniştea.

— Toată viaţa am crezut că m-am născut în satul Minas. Părinţii mei au vorbit de când mă ştiu despre locul acesta.

— Minas, repetă aproape gemând reverendul Collins. Minas!

— Toate poveştile din copilăria mea erau despre satul Minas din Acadia. Aceste amintiri ne-au adus liniştea în perioadele cele mai grele, spuse ea, cu glasul gâtuit de emoţie, după care luă aer în piept.

Dar în primăvara aceasta, când mi s-a vorbit despre adevăraţii mei părinţi, am aflat că m-am născut, de fapt, în

Fort Edward, un sat englez din vecinătate.

— Şi cunoşti… Cunoşti numele părinţilor tăi englezi? întrebă pastorul, ducându-şi şi cealaltă mână la inimă.

— Da, răspunse ea, privindu-l oarecum mirată şi întrebându-se ce anume îl tulburase atât de tare. Andrew şi… Catherine… Harrow.

— O, Doamne! gemu el, întinzându-i o mână tremurândă. Doamne, Dumnezeule mare, Tată ceresc…

— Ce s-a întâmplat? strigă ea alarmată, văzând cât de tare tremură mâna bătrânului şi simţindu-se, la rândul său, scuturată de fiori de nesiguranţă şi mirare.

— Vino şi aşază-te aici, copilă dragă! spuse reverendul şi pomi clătinându-se spre o masă de lângă perete.

De data aceasta, el trebui să se sprijine de ea. Toate privirile din sală îi urmăreau. Cei doi ajunseră în cele din urmă la masă, şi fata îl ajută să se aşeze pe banca de lemn.

— Pot să vă aduc ceva? Un pahar cu…

— Ia loc, copilă, ia loc! N-am nimic, sunt doar consternat, răspunse el, studiind-o cu o nouă strălucire în priviri. Da, acum văd asemănarea. Remarcabil. Poate că am observat-o şi mai devreme, dar inconştient. Dar, da, acum chiar văd cât de mult semănaţi.

— M’sieur, comportamentul dumneavoastră începe să mă înfricoşeze.

— Nu are de ce să-ţi fie frică, copilă dragă, spuse el, şi, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, îşi puse mâna tremurândă peste a ei. Căci în astăzi ne aflăm în prezenţa lui Dumnezeu cel preaputernic, ce ştie sfârşitul tuturor lucrurilor încă de la bun început.

— Nu înţ…

— Semeni atât de mult cu mama dumitale, continuă el, zâmbind şi tremurând în acelaşi timp. Atât de mult! Parcă aş vedea-o pe ea…

Nicole îşi trase mâna şi şi-o apăsă pe piept pentru a se calma.

— Despre ce vorbiţi?

— Semeni cu amândoi. Şi cu mama, şi cu tatăl dumitale, spuse el cu buzele tremurânde şi cu ochii plini de lacrimi. Draga mea, Andrew şi Catherine Harrow au fost aici.

În momentul acela, dacă nu i s-ar fi înmuiat genunchii, fata ar fi sărit în picioare. Îşi duse degetele la buze şi îl privi fără să poată rosti un cuvânt.

— Da, au fost aici. Amândoi. Tatăl dumitale venise să studieze la seminarul nostru, apoi s-au întors în Acadia. Cât de legat de Dumnezeu e sufletul părinţilor dumitale! Da, sufletul, căci Andrew şi Catherine trăiau şi respirau ca o singură fiinţă, cum numai într-o uniune binecuvântată de Dumnezeu se poate întâmpla.

Pastorul clipi şi o lacrimă i se prelinse pe chipul brăzdat de riduri.

— Îmi amintesc noaptea aceea furtunoasă şi rece în care mi-au povestit despre fetiţa lor. Anne, pare-mi-se că se numeşte. Da, Anne… Mi-au istorisit cum dobândiseră acest copil pierzând un altul.

— Părinţii mei, murmură Nicole.

— Îmi amintesc, îmi amintesc… Continuă pastorul Collins, trăgându-şi puternic barba cu mâna tremurândă, ca şi cum ar fi încercat să-şi înlăture emoţia din glas şi de pe chip.

— Iar numele dumitale este de fapt… Este Elspeth – sau mă înşel?

— Nicole?!

Guy se apropie neobservat de masa lor şi privea contrariat când spre faţa fetei, când pe cea a pastorului.

— S-a întâmplat ceva?

Nicole nu răspunse, dar o făcu reverendul Collins în

numele amândurora.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, doar că tocmai am aflat că aveţi posibilitatea de a vă continua călătoria spre nord, precum şi motive întemeiate pentru a o face, în sieur, zise acesta, după care îşi adună cu greu puterile şi se ridică în picioare.

Nicole rămase aşezată pe bancă, imobilizată parcă de stupoare.

— Ai să-mi lipseşti, draga mea, îi spuse pastorul, privind spre ea. Şi te sfătuiesc să priveşti această zi ca pe un adevărat dar de la Dumnezeu.

CAPITOLUL 24

Anne coborî din căruţă şi, privindu-şi logodnicul aşezat pe capră, îşi dori să poată exprima cumva în cuvinte ceea ce simţea în momentul acela.

— Ai grijă de tine, iubitule.

Cyril Mann ţinea hăţurile cu o stângăcie de orăşean. Căruţaşul din Georgetown căzuse la pat, şi Cyril se oferise să-i ţină locul, spunând că nu avea niciun rost să angajeze un alt vizitiu din moment ce el trebuia oricum să se întoarcă la Halifax. Unde mai pui, adăugase el, că era şi timpul să înveţe cum se mână un atelaj. Procedând astfel, doctorul îşi asigurase simpatia sătenilor, care judecau valoarea omului după abilitatea de a fi un bun vecin.

Cyril privi spre conducătorul convoiului de căruţe, încă ocupat cu ajustarea harnaşamentului, şi îşi coborî apoi ochii spre logodnica sa.

— Am să fiu cel mai prudent vizitiu din câţi s-au văzut pe drumurile acestea, îi spuse el zâmbind.

Anne îşi dădea seama că gândul călătoriei îl încântă şi nu putea decât să fie bucuroasă că este atât de dornic să înveţe acest nou meşteşug – era una dintre calităţile pe

care le iubea la el. Totuşi, i se strângea inima văzând nerăbdarea lui de a porni în această nouă aventură ce-l purta… Departe de ea. Îşi muşcă buzele.

— Ani să număr zilele până când ne vom reîntâlni în Halifax.

— Iar eu, orele, spuse el.

Anne îl prinse de mână, fără a ţine cont de chicotelile şi glumele făcute pe seama lor de cei care erau de faţă. Cyril îşi folosi pălăria pe post de paravan pentru a-i da o mică sărutare – fapt ce stârni râsete binevoitoare în jur – apoi şi-o puse din nou pe cap. Anne îi studie faţa. Iubitul ei avea ochii de un albastru intens, aşa cum îşi închipuise ea întotdeauna că trebuie să fie cerul Angliei, presărat cu puncte de un auriu strălucitor, pe care voia să creadă că doar ea poate să le vadă.

— Inima mea are să te însoţească de-a lungul călătoriei, îi susură ea în ureche.

Conducătorul căruţei din fruntea convoiului dădu semnalul de plecare. Cyril îşi îndreptă spatele şi pocni din bici, apucând apoi hăţurile cu mai multă fermitate.

— Asta înseamnă că va trebui să o las pe a mea aici, cu tine. Să ne vedem cu bine, iubita mea, zise el în încheiere, privind-o cu un zâmbet ce îi încălzi inima.

Anne rămase acolo, făcând cu mâna până când căruţele cotiră şi îi ieşiră din raza vizuală, apoi se întoarse încet spre sat. Era luna iulie. Veniseră să le facă o vizită părinţilor ei, pentru ca aceştia să ajungă să-şi cunoască un pic mai bine viitorul ginere. Ştia că era bine să stea câteva zile în plus alături de ei, dar îi era deja teribil de dor de Cyril.

Deşi trecuseră doar zece săptămâni de când îşi lăsase casa părintească şi se mutase în Halifax, Anne privea cu încântare în jur pe tot parcursul drumului ce ducea înapoi în Georgetown. Deşi cunoştea aşezarea ca-n

palmă, acum o privea ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată. Nu pentru că ar fi uitat cum arătau împrejurimile, nici vorbă de aşa ceva, doar că acum privea totul dintr-o nouă perspectivă.

Mergea încet, sorbind cu nesaţ priveliştea, sunetele şi miresmele. Sporovăială voioasă a păsărelelor îi îndepărtă gustul amar al despărţirii de Cyril. Ramurile copacilor înalţi se legănau uşor în vânt, gravând parcă mesaje de bun venit pe nori şi pe întinderea albastră a cerului. Florile sălbatice se aplecau gingaşe şi tremurătoare în faţa ei. Culese un bucheţel şi se trezi gândindu-se la povestea spusă de mama ei despre florile sălbatice culese de pe pajiştea de deasupra satului Minas. La intrarea în sat, îi veni deodată ideea că poate ar fi plăcut să se întoarcă acolo şi să privească pajiştea – locul în care se legase prietenia dintre cele două mame ale sale şi în care i se hotărâse totodată destinul – cu ochi de adult.

Deschise portiţa grădinii şi o luă pe aleea ce ducea spre uşa casei, când deodată auzi pe cineva plângând. Se năpusti în casă şi o găsi pe mama sa stând pe balansoarul de lângă cămin, aplecată înainte, cu faţa îngropată în palme. Întregul corp îi era scuturat de plâns.

— Mamă! strigă Anne aruncând florile pe podea şi alergând spre ea. Mamă dragă, ce s-a întâmplat? O întrebă, îngenunchind lângă balansoar.

O fi avut loc vreo tragedie? S-o fi întâmplat ceva cu bunicul?…

— Of, Doamne! oftă Catherine, încercând să-şi îndrepte spatele. Nu ar fi trebuit să mă vezi în halul ăsta.

— Ce are a face? aproape că strigă Anne, cu vocea răguşită de spaimă. Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Nu credeam că are să fie cineva prin preajmă… Credeam că am să fiu singură o vreme, spuse Catherine, ştergându-şi faţa cu colţul şorţului. Sunt doar o bătrână

neghioabă.

— Nu eşti nici neghioabă, şi nici bătrână. Mamă, spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat!

— Este mult mai greu decât mi-am închipuit vreodată, suspină Catherine, cu privirea aţintită asupra şemineului rece. Mult, mult mai greu.

Anne îi strânse cu înfrigurare mâna.

— Ce anume? o întrebă ea cu o voce transfigurată de groază.

— Să aştept veşti de la Charles despre Elspeth, răspunse Catherine şi, deşi încercă din răsputeri să-şi stăpânească emoţiile, îi scăpă totuşi un suspin adânc. Călătoria asta a lui Charles m-a lăsat cu atâtea întrebări fără de răspuns!

— Cred că înţeleg, murmură Aline, răsuflând oarecum uşurată că nu era vorba de ceva mai grav. Îmi pare atât de rău, mămico…

— Sunt atât de egoistă… Aş vrea să pot lăsa toată această nesiguranţă la o parte şi să mă pot bucura pe deplin pentru tine şi pentru acest tânăr destoinic pe care l-ai adus în căminul nostru.

Lui Arme îi veni greu să nu izbucnească şi ea în lacrimi.

— Sunt atât de bucuroasă că tu şi tata îl îndrăgiţi pe Cyril!

— Of, fetiţa mea scumpă şi dragă, Cyril are toate calităţile pe care m-am rugat să le găseşti la un bărbat, şi încă pe atât, spuse Catherine, zâmbind printre lacrimi. Cred că voi doi aţi fost cu adevărat sortiţi unul altuia.

— Mulţumesc, mămico! suspină Anne.

— Iar asta mă îngrijorează şi mai tare. Pentru că, vezi tu, draga mamei, asta înseamnă că, nebucurându-mă pe deplin alături de voi, eu nu îmi fac rău doar mie, ci îl jignesc totodată pe Dumnezeu. Când de fapt ar trebui să îl

slăvesc pe Domnul, în ale cărui mâini se află fericirea voastră împreună. Cu toate acestea, nu pot să nu mă gândesc la Charles şi la… La cealaltă fiică a mea.

O lacrimă fierbinte se prelinse de-a lungul obrazului lui Anne. *Cealaltă* fiică a ei. Cuvintele acestea erau un dar nepreţuit pentru ea. Se prinse cu ambele mâini de braţul lui Catherine şi îşi lipi fruntea de el.

— Mi-e teamă de răspuns, oricare ar fi el, murmură Catherine. Cred că unele întrebări pur şi simplu nu ar trebui rostite.

Se opri o clipă, după care continuă.

— Am impresia că m-am înşelat crezând că sunt îndeajuns de puternică pentru a păstra în suflet pacea dăruită de Dumnezeu. Cred că niciodată nu ar fi trebuit să…

Clătină din cap, neputând să ducă fraza până la capăt.

Deşi ar fi vrut să rămână cu fruntea lipită de braţul mamei sale, Anne îşi ridică privirea şi căută în sufletul său un răspuns care să aline cumva durerea acesteia.

— Şi mie mi-a fost teamă, spuse ea în cele din urmă.

— Ţie? întrebă uimită Catherine, desprinzându-şi privirea de la căminul gol. De ce să-ţi fi fost teamă?

— Din mai multe motive. Toate egoiste.

Nu voia să spună nimic mai mult, sau cel puţin nu acum. Nu era momentul potrivit pentru a-i mărturisi frica pe care o simţea la gândul că are să devină cea de-a doua fiică în inima lor. Avea impresia că astfel de cuvinte şi de sentimente pur şi simplu nu îşi aveau locul în acea casă plină de iubire şi de graţie divină până şi acum, în aceste momente de nesiguranţă şi de retrăire a amintirilor dureroase.

— Spune-mi, Anne. Te rog! insistă totuşi Catherine.

— Îmi era atât de teamă că tu şi tata nu mă veţi mai

iubi la fel de mult…

— Of, Anne… Copilul meu scump…

— Ştiu că sună ridicol, dar mă temeam că, dacă se întoarce Elspeth, lucrurile nu vor mai fi la fel.

Cu mâna liberă, Catherine o mângâie pe păr, pe gât şi apoi pe spate. Anne cunoştea atingerea aceasta de o viaţă, dar acum mărturisirea pe care tocmai o făcuse părea să-i fi dat o nouă semnificaţie, mult mai adâncă.

— Dar cel mai mult m-am temut că aţi putea să… Să îmi cereţi să plec.

— Unde să pleci? exclamă Catherine îngrozită.

— La… La cealaltă familie. Of, mămico, ştiu că nu e bine să îmi fie atât de frică de cei care mi-au dat viaţă. Îi iubesc, dar nu îi *cunosc*. Pentru mine nu sunt decât nişte străini. Dacă ar trebui să vă las pe tine, pe tata şi pe bunicul Price…

— Taci, o opri blând Catherine, trăgând-o la pieptul ei. Eşti pe cale să-ţi întemeiezi propriul cămin, împreună cu iubitul tău logodnic. Nu mai trebuie să te temi vreodată de locul în care va fi căminul tău.

Deşi în adâncul sufletului se împăcase deja cu temerile sale, cuvintele mamei o liniştiră parcă şi mai mult.

— Dumnezeu mi-a dat puterea de a lăsa acele temeri deoparte. De a-mi găsi liniştea. Dea mă încrede în faptul că voi avea mereu un loc în sufletul vostru, chiar dacă se poate să am şi o altă familie. Am simţit că voi veţi rămâne pentru totdeauna familia mea şi că tu şi tata mă veţi iubi mereu.

— Aşa şi este, fata mamei. Cum s-ar putea altfel? răspunse Catherine, continuând să o mângâie pe păr. Nu am fost niciodată atât de mândră de tine.

Pe chipul brăzdat de lacrimi al mamei sale, Anne văzu pentru prima dată ceea ce numai o femeie poate să perceapă: puterea şi slăbiciunea, durerea şi bucuria,

iubirea şi preţul iubirii. Femeia din ea îi deschisese ochii să vadă toate acestea, iar Dumnezeu îi umpluse inima de compasiune, ca să le înţeleagă pe toate.

— Cum aşa, mămico?

— Sunt mândră datorită liniştii de care vorbeai adineauri. Datorită faptului că te-ai transformat într-o femeie deosebită, spuse Catherine zâmbind printre lacrimi – zâmbet ce o mişcă pe Anne până în adâncul sufletului. Vrei să te rogi împreună cu mine? Eşti bună să iI rogi pe Dumnezeu să îmi dea şi mie tăria şi pacea interioară pe care ţi le-a dat ţie?

Mama şi fiica se apucară strâns de mâini şi îşi plecară capetele pentru rugăciune.

CAPITOLUL 25

Trecuseră zece zile de la acostarea corăbiei în portul Boston. În acest răstimp, Charles inspectase terenurile ce îi fuseseră concesionate în partea de est a oraşului. Călătoria se dovedise mai dificilă decât s-ar fi aşteptat, căci la tot pasul apăreau semnele unei aversiuni crescânde a coloniştilor faţă de Anglia. În seara întoarcerii, crema societăţii din Boston organizase o serbare în cinstea lui, în cadrul căreia toată lumea se arătase îngrijorată de posibilitatea izbucnirii unor revolte şi chiar a unui război în viitorul apropiat. Deşi îi venea din cale afară de greu, Charles făcuse faţă vârtejului social şi intrigilor politice. În zilele ce au urmat avusese de îndurat un noian de petreceri, întruniri, dineuri prelungite şi dezbateri pe teme politice, care aproape că-l aduseseră în pragul disperării. În fiecare zi cerea să fie pus la curent cu stadiul reparaţiilor aduse corăbiei şi îl îndemna pe căpitan să grăbească lucrările.

În după-masa celei de-a cincea zile de la întoarcerea sa în Boston, Charles găsi o scuză plauzibilă pentru a evita o nouă întâlnire cu înalta societate – organizată pentru a

se discuta despre numărul tot mai mare de colonişti ce doreau secesiunea faţă de Anglia – şi o porni pe jos prin labirintul de străzi pietruite. De trei ori trebui să se oprească şi să ceară indicaţii, şi de fiecare dată regreta că nu se îmbrăcase în straie de marinar înainte de-a porni la drum. Veşmintele sale elegante atrăgeau priviri şi comentarii duşmănoase. Deşi înainte nu se sinchisise niciodată de reacţiile celorlalţi, ele îl afectau acum în mod deosebit. Nu-şi dorea decât să se poată întoarce în apartamentul său din Beacon Hill şi să uite de toată tărăşenia. Totuşi, simţul obligaţiei şi sentimentele confuze din inimă îl îndemnau să meargă mai departe.

Când ajunse lângă chei, era deja negru de supărare. Se opri în dreptul unui bărbat îndesat, cu o barbă cenuşie, ce mătura aleea lată de lângă debarcader, fredonând ceva ce suna a cântare religioasă. Omul purta o haină preoţească de culoare neagră, cu guler alb, şi o pălărie neagră bizară, cu calota bombată şi colţurile tari şi uşor răsfrânte. Charles privi din mai multe unghiuri placa de aramă de pe zidul de piatră, dar literele erau acoperite de umbră şi nu reuşi să citească adresa.

— Pot să vă ajut? îl întrebă binevoitor celălalt bărbat.

Charles trase adânc aer în piept.

— Caut seminarul, zise el în cele din urmă.

— Ei bine, l-aţi găsit, răspunse bărbatul, fără a părea nici surprins, şi nici năucit de faptul că un englez atât de ferchezuit voia să viziteze seminarul. Bine aţi venit, stimate prieten. Cum…

Bătrânul se opri brusc. Soarele strălucea încă puternic şi trebui să-şi mijească ochii pentru a-l vedea mai bine. Deodată se făcu alb la faţă şi trebui să se sprijine în mătură.

— Vă simţiţi bine? exclamă Charles, întinzând îngrijorat braţul spre el.

— Ştiţi… Eu… Dumneavoastră…

Bărbatul înghiţi greu, fără a-şi putea dezlipi ochii de pe chipul lui Charles.

— Vă rog să mă iertaţi. Pentru o clipă am crezut că văd stafia unui vechi prieten, explică el.

Charles rămase uluit. Ştia că bărbatul se referă la Andrew. Fratele său îşi lăsase amprenta chiar şi aici.

— De fapt, stimate domn, cred că sunt fratele stafiei, zise el zâmbind uşor. Numele meu este Charles Harrow. Sunt…

— Fratele lui Andrew! exclamă bărbatul, după care aruncă mătura cât colo, făcu un pas înainte şi-i întinse mâna, zâmbind cu toată faţa. Viaţa mea este cu adevărat plină de minuni. Fiţi binevenit, domnul meu!

— Andrew a fost un student bun. Aş minţi să spun că a fost cel mai bun, căci trebuie să recunosc că nu se străduia din cale-afară să memoreze buchea cărţii, dar a fost unul dintre cei mai zeloşi studenţi din câţi am văzut, zise reverendul Collins, învârtindu-se de colo colo prin biroul ticsit, pe care se părea că îl împarte cu câţiva dintre ceilalţi profesori.

Era o încăpere spaţioasă, cu tavanul înalt şi două ferestre uriaşe, scăldate de razele soarelui. Pe lungimea sălii erau aşezate patru mese late, toate pline cu cărţi şi hârtii. Ceainicul începu să fluiere şi pastorul îl ridică de pe plita încinsă.

— Cum serviţi ceaiul, domnul meu?

— Fără lapte, răspunse Charles. Mulţumesc, dar chiar nu trebuia să vă deranjaţi, adăugă el, acceptând cana pe care i-o întinsese reverendul.

— Ei aş, care deranj? Nu am parte de o asemenea bucurie în fiecare după-amiază, spuse chicotind bătrânul şi se aşeză pe un scaun cu spătar înalt, de cealaltă parte a

mesei. Deşi miracolele par să se întâmple tot mai adesea zilele acestea.

— Nu cred că înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Bătrânul ridică bine dispus din sprânceană, zâmbind spre ceva nevăzut, apoi luă o înghiţitură de ceai şi se întoarse cu faţa spre fereastră.

— Te rog să mă ierţi, Charles. Sper că nu te superi că te tutuiesc.

— Nicidecum, domnule pastor.

Charles nu îi vorbise blajinului reverend despre căutările, averea sau titlurile sale, iar Andrew se părea că nu menţionase faptul că are un frate. Andrew îl şterse din viaţa lui în asemenea măsură, încât nu pomenise de el nici măcar unui prieten apropiat. Charles nu putea decât să îi dea dreptate.

— Sunt onorat să o faceţi, adăugă el.

— Iar eu sunt Samuel. Samuel Collins, spuse pastorul şi, dintr-un motiv oarecare, enunţarea propriului nume îl făcu să chicotească. Ce mai face Andrew? întrebă el apoi, aplecându-se în faţă.

— Este bine, sănătos. Ba chiar mai mult, zise Charles şi se opri să ia o gură din ceai. Se pare că localnicii din Georgetown îl consideră un adevărat sfânt.

— O, înseamnă că Dumnezeu i-a întărit şi mai mult credinţa. Vai, cât de mult mă bucură lucrul acesta! Şi Catherine?

— Catherine este o soţie pe măsura fratelui meu.

Rostirea acestor cuvinte îl făcu să-şi conştientizeze propria singurătate, aşa cum nu o mai făcuse niciodată, nici chiar atunci când îşi condusese cea de-a doua soţie pe ultimul drum.

— Este o femeie încântătoare din toate punctele de vedere, adăugă el.

— Catherine este cu adevărat un dar de la

Dumnezeu, confirmă pastorul, clipind din ochi. Şi ce mai face fetiţa lor? Anne, pare-mi-se că se cheamă.

— Fiica lor se numeşte, într-adevăr, Anne, dar nu mai este nici pe departe o fetiţă. Are optsprezece ani şi este frumoasă ca…

Charles era pe cale să spună că Anne seamănă cu mama sa. Bine, dar cu *care* dintre ele? După ce stătu o clipă pe gânduri, ajunse la concluzia că Anne seamănă cu amândouă.

— Şi este frumoasă ca o zi senină de vară.

— Sunt atât de bucuros să aud asta! Să ştii că îi faci o mare bucurie acestui om bătrân, spuse pastorul, după care sorbi încă puţin ceai şi puse cana la o parte. Aşadar, Charles, ce te-a adus aici în această minunată după-amiază?

Bătrânul pastor îl luase pe nepregătite. Vru să vorbească despre Nicole, dar atunci ar fi trebuit să-i spună cine este el cu adevărat. Şi, implicit, felul mişelesc în care şi-a tratat propriul frate. Nu, nu putea să îi mărturisească asta. Totuşi, când reuşi să-şi îndepărteze din minte toate aceste aspecte, se confruntă cu altele, mai noi şi cu o semnificaţie mult mai adâncă, ce abia acum începea să se contureze cu claritate.

Îşi ridică privirea şi îl studie pe bărbatul aşezat de cealaltă parte a mesei. Reverendul Collins nu era doar un bărbat amabil şi plăcut. Era mult mai mult de atât. În ochii săi cenuşii şi blânzi strălucea o lumină ce semăna cu cea pe care o văzuse în ochii lui Andrew. O strălucire ce oglindea o pace interioară despre care până acum Charles crezuse că este posibilă doar în basme. Totuşi, ea exista cu adevărat. O văzuse în ochii lui Andrew, ai lui Henri şi ai Louisei Robichaud, şi acum în ochii acestui om. În acea lumină erau o forţă şi o siguranţă ce păreau să poată rezista chiar şi celor mai cumplite încercări ale vieţii. Era,

într-adevăr, o lumină aproape nepământească.

Aşteptarea nu părea să îl deranjeze deloc pe Samuel Collins. Din experienţa de dascăl combinată cu cea de pastor învăţase, de bună seamă, că trebuie să aştepte răbdător până când interlocutorul său era pregătit să-şi deschidă sufletul. Charles trase uşor aer în piept.

— Adevărul este, domnule pastor, că motivul pentru care am pornit în acest voiaj nu mai este cel pentru care îmi continui călătoria, începu el, sigur de faptul că putea să aibă încredere în omul care stătea în faţa lui. Sau, mai bine zis, acesta nu mai este unicul meu ţel.

— Aşa vasăzică.

Atât spuse pastorul şi îşi încrucişă degetele pe burtă, părând dispus să aştepte o veşnicie, de avea să fie nevoie.

Charles trase din nou aer în piept şi începu povestirea de la momentul furtunii pe mare. Era un început la fel de bun ca oricare altul, dar, neputându-se abţine, reveneau în relatare frânturi despre peisajul din Louisiana. Pomeni de vegetaţia luxuriantă ce transforma braţele râului Vermilion în adevărate tuneluri. De satele înmiresmate şi pline de căldură de pe malul apei. Din experienţa trăită pe ocean, nu ar fi putut descrie tot ce se întâmplase în acele momente nici dacă ar fi avut zile sau chiar săptămâni întregi la dispoziţie. Asta deoarece, pe măsură ce se adâncea în subiect – explicând că, de fapt, nu a trebuit să înfrunte doar vijelia de afară, ci mai ales furtuna ce s-a dezlănţuit înăuntrul său – îi veneau în minte tot mai multe imagini. Era ca şi cum, cu o parte a minţii povestea despre corabie şi despre furtună, iar cu cealaltă parte se gândea la trecutul său. La faptul că, deşi s-a născut într-o familie bogată, a avut o copilărie complet lipsită de iubire. La intrigile politice de la curte. La cele două căsătorii pe care le încheiase nu atât din iubire, cât din dorinţa de a intra în posesia şi mai multor domenii şi

titluri. La traversarea Atlanticului. La reîntâlnirea cu Andrew. La momentul când a avut, în sfârşit, curajul să îl privească în faţă.

Dându-şi seama că se oprise din povestit, îşi îndreptă spatele cu un aer vinovat.

— Mă iertaţi, domnule pastor, gândurile mi-au zburat aiurea şi probabil că m-am abătut de la subiect…

— Nu face nimic, răspunse pastorul. Într-una din zilele astea tocmai îi spuneam cuiva că unele probleme devin adesea cele mai mari suferinţe ale vieţii noastre deoarece sunt legate de multe alte lucruri.

— De atât de multe! aprobă grav Charles. Atât de multe lucruri…

— Tocmai îmi spuneai că furtuna te-a constrâns să-ţi cercetezi sufletul.

— Da, pustietatea din suflet, zise Charles, mirându-se de uşurinţa cu care vorbea despre aceste lucruri cu un străin, un om de care îl lega doar un frate pe care nu îl cunoştea mai deloc. Golul interior, adăugă el, apoi tăcu.

Nu mai era nimic de spus. Orice experienţă, orice călătorie de care ar fi ales să vorbească ar fi dus la aceeaşi concluzie. La această mărturisire. Da, acum înţelegea că acesta era principalul motiv al călătoriei sale. Al acestei călătorii, al celei de dinaintea ei şi al celei pe care o începuse atunci când s-a născut.

Hotărât parcă să pătrundă în adâncuri în a căror existenţă Charles încetase să mai spere, pastorul îşi adună gândurile, apoi zâmbi şi ochii i se umplură de o lumină fermă şi puternică.

— În Evanghelia după Matei, Iisus vorbeşte despre faptul că fiecare dintre noi trebuie să deţină controlul. Nu, nu controlul asupra propriei vieţi. Acesta este doar un mit creat de cei bogaţi şi puternici, care pretind că deţin controlul vieţilor şi destinelor lor. Dar adevărul este că

niciunul dintre noi nu este stăpânul vieţii sale. Aceasta nu este decât o minciună, un văl al necredinţei cu care îşi acoperă ochii cei puternici. Făcând asta, ei nu reuşesc decât să fugă din faţa adevărurilor mai profunde.

— Cea mai neplăcută surpriză de pe parcursul acestei călătorii lungi şi chinuitoare a fost faptul că mi-am dat seama că nu am niciun fel de control asupra lucrurilor, murmură Charles.

— Păi, vezi? *Trebuie* să recunoaştem cinstit acest lucru. Totuşi, acceptând faptul că nu avem niciun control asupra *vieţii*, descoperim că deţinem în schimb controlul *alegerilor* pe care le facem.

Charles se aplecă înainte, împins fiind de o senzaţie necunoscută apărută în centrul fiinţei, de o sete de cunoaştere ce părea să izvorască de undeva din adâncul sufletului său.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Tot ceea ce există pe Pământ este trecător. Toate aceste lucruri cărora le dăm acum atâta importanţă se vor face în curând praf şi pulbere. Cu toate astea, continuăm să ne agăţăm de ele. Căutăm constant să ne mărim averile pământeşti şi ne e mereu sete de mai mult. Şi pentru că ne dorim cu atâta disperare această înavuţire continuă, nu ne dăm seama că şi asta constituie o alegere. Iar rezultatul unei asemenea alegeri este o viaţă tragică, trăită psalmodiind parcă la nesfârşit *„Doar lucrul acesta îl mai vreau, şi apoi mă opresc*”. După ce obţin ce vreau, am să fiu mulţumit şi fericit.

Pastorul se opri şi clătină din cap.

— Dar e o minciună, dragul meu prieten. O, da! O minciună atroce şi fatală.

Charles vru să aprobe din cap, dar fiorul ce îi zgudui întreaga făptură îl făcu să se lase pe spătar şi apoi să se aplece înainte, ca într-o închinare.

— Şi atunci, atunci ce e de făcut? întrebă el, cu sufletul pătruns de cuvintele pastorului.

— Există un singur răspuns la asta, dragul meu. Dacă ar fi existat orice altă cale ca oamenii din această lume căzută şi nemântuită să dobândească fericirea veşnică, Dumnezeu nu ne-ar fi îngăduit *niciodată* să îi pironim Fiul pe cruce, spuse Samuel Collins şi se aplecă spre Charles, fixându-l cu ochii săi cenuşii şi strălucitori. Adevărul e că viaţa pământească nu-i decât o prefaţă a ceea ce va să vie, zise el cu o voce fermă şi totodată blândă. Şi nu există decât o *singură* cale de a ajunge în împărăţia cerurilor. O *singură* cale de a ne mântui. O *singură* alegere pe care putem şi trebuie să o facem.

Deşi vorbise încet şi blând, reverendul privea în ochii lui Charles cu o asemenea intensitate, încât acesta simţi că spusele bătrânului, pătrunzându-i adânc în conştiinţă, răsunaseră cu forţa unui dangăt de clopot.

— Iar acea alegere este cea de a-L sluji pe singurul Dumnezeu adevărat. Cu tot ceea ce ai. Cu tot ceea ce eşti.

CAPITOLUL 26

Nicole se plimba ca un leu în cuşcă pe puntea măturată de vânt.

Din cer se revărsa o perdea rece şi neguroasă de stropi de ploaie. Vântul bătea în vârtejuri atât de puternice, încât doar unii dintre picuri căzeau – mulţi pluteau razant cu marea, iar alţii păreau chiar să zboare în sus. Fata nu reuşea să se încălzească nicicum, deşi era înfofolită, la fel ca toţi ceilalţi membri ai familiei, cu mai multe rânduri de haine. Învăţase repede că nu era indicat să stea pe loc, fiindcă atunci frigul îi pătrundea în oase. Nu, era mult mai bine să înfrunte direct vremea rea, mişcându-se, agitându-se şi strângând din dinţi.

Era începutul lunii august, şi ea dârdâia de-a binelea. Nu-şi amintea să-i mai fi fost vreodată atât de frig. Ba nu, se înşela. Într-un cotlon al memoriei găsi amintirea prăfuită a unei ierni friguroase din timpul copilăriei sale. Mama ei se îmbolnăvise grav, iar ea fusese nevoită să lase jocurile copilăriei şi să preia toate sarcinile gospodăreşti. Îşi aminti cum stătea în pragul bordeiului lor din Carolina, privind ninsoarea şi întrebându-se cum de puteau să pară atât de blânzi fulgii aceia reci ca gheaţa. Aici, la nord de Boston, pe întinderile cenuşii ale oceanului, frigul şi umezeala umblau mână în mână, pătrundeau peste tot şi păreau să nu se mai sfârşească niciodată. Până şi visele ei erau presărate cu furtuni, nori şi vânturi năprasnice.

Traversă din nou puntea, îndreptându-se spre Emilie. Aceasta stătea în picioare lângă parapet, legănându-şi în braţe bebeluşul ce plângea şi fredonând încet un cântecel în încercarea de a-l linişti.

— Hai, lasă-mă s-o ţin şi eu o vreme, îi spuse Nicole.

— O, eşti un înger!…

Emilie era încercănată şi trasă la faţă. Nu reuşea să doarmă decât foarte puţin. Ca ei toţi, de altfel.

— A început iar să-i curgă lichid din acela gălbui din nas. Uite, îi lăcrimează şi ochii.

— E doar din cauza febrei, spuse Nicole, luându-i copilul din braţe şi întorcându-se repede cu spatele, pentru ca Emilie să nu vadă îngrijorarea şi spaima din ochii ei.

Traversă puntea, legănând-o în braţe pe cea mică. Fetiţa scâncea, dar mintea obosită a lui Nicole era fixată în continuare asupra amintirilor şi a nesfârşitului cenuşiu ce o înconjura din toate părţile. Valurile vâscoase ca păcura se ridicau spre cer şi apoi cădeau spre adâncuri, după care se contopeau în depărtare cu orizontul nevăzut. Vântul se înteţi şi o rafală o împinse de la spate, îndemnând-o parcă să-şi urmeze ţelul până la capăt. Care era ţelul acestei

călătorii? Nu mai ştia sigur, dar era clar că nu avea să se încheie la destinaţia pe care şi-o fixase iniţial. Asta părea să-i spună vântul.

Îşi aminti cuvintele pe care i le adresase reverendul la despărţire. Când îi strânsese mâna în palmele lui, o făcuse cu atâta căldură, încât gestul îi păruse fetei la fel de intens ca o îmbrăţişare.

— Îţi doresc să ai parte de o călătorie plăcută şi plină de bucurii! îi urase el.

Stânjenită încă de mărturisirea făcută puţin mai devreme, fata râse forţat.

— Nicio călătorie pe ocean nu poate fi plină de bucurii, în sieur. Şi niciuna nu trece destul de repede. Adevărul fie spus, am deja impresia că aceasta este o călătorie fără de sfârşit.

— Ba nicidecum. Călătoria dumitale nu numai că are un sfârşit, dar are şi un scop bine întemeiat, – răspunsese pastorul Collins în stilul său calm şi blând. Când ai să simţi că îţi pierzi răbdarea, aminteşte-ţi că Dumnezeu face ca toate lucrurile să se întâmple la timpul lor. Timp asupra căruia noi nu avem nicio putere. Pentru orice întârziere există o cauză. Găseşte acea cauză şi vei ajunge mai repede la destinaţie, chiar dacă timpul scurs va rămâne acelaşi.

— Nu… Nu sunt sigură că înţeleg ce vreţi să spuneţi, se bâlbâise fata, impresionată din nou de înţelepciunea bătrânului şi de grija profundă pe care i-o arăta.

— În această călătorie ai de învăţat o lecţie de viaţă, draga mea. Întrucât nu este lecţia mea de viaţă, va trebui să o descoperi de una singură, răspunsese el, şi zâmbetul larg ce îi apăruse pe faţă părea a fi o confirmare a încrederii că Nicole va vedea în cele din urmă ceea ce se afla chiar în faţa ochilor ei. De vrei să găseşti răspunsul, continuase reverendul, găseşte întâi calea către

Dumnezeu. În acest fel ai să găseşti raţiunea întregii existenţe şi a tuturor călătoriilor vieţii.

În drum spre corabie şi spre noua etapă a călătoriei sale, Nicole cugetase nu doar la cuvintele pastorului, ci şi asupra faptului că ele veneau din partea unui englez, naţie pe care o detestase de când se ştia. Naţie din care făcea, de fapt, parte şi ea…

Nicole strânse fetiţa la piept, încercând să se liniştească. Răspunsul era ascuns ochilor săi şi, oricum, ea nu se simţea vrednică de el. Cine era ea, la urmei urmei? O fată fără cămin, fără rădăcini şi fără un rost în viaţă, ce plutea ca o barcă pe valurile unui ocean cenuşiu, nesfârşit, fără speranţa că va putea ieşi vreodată la liman.

Sub imperiul oboselii şi al tristeţii, se lăsă purtată pe apele unui alt ocean: cel al amintirilor. De data asta, imaginea din mintea ei era mult mai clară decât priveliştea cenuşie ce o înconjura. Vedea cu ochii minţii anii lor de pribegie. Şi atunci avusese impresia că se află într-o călătorie fără de sfârşit. Legănă bebeluşul, întrebându-se cum de a putut uita cât de lungă i se păruse călătoria aceea, şi acolo, pe puntea acelei corăbii legănate de valuri, se lăsă în voia amintirilor.

Călătoria clanului din Carolina până în Lousiana durase aproape un an, deoarece de trei ori fuseseră nevoiţi să se oprească şi să găsească de lucru, pentru a câştiga banii de care aveau nevoie pentru a merge mai departe. Experienţa lăsase urmele cele mai adânci asupra fratelui ei mijlociu. Acesta mai avea coşmaruri şi la doi ani după sosirea în Louisiana, deşi între timp membrii clanului întemeiaseră deja satul şi începuseră să-şi ridice propriile case. Când Henri îl întrebase ce îl înfricoşa atât de tare, băiatul răspunsese plângând că nu poate să uite ziua în care, la trecerea printr-un sat din Georgia, localnicii

aruncaseră cu pietre în ei, strigându-le că nu sunt decât nişte gunoaie, nişte vagabonzi şi nişte hoţi. „Şi poate că într-adevăr aşa era”, continuase copilul printre sughiţuri. Căci pe vremea aceea rătăceau de colo colo, fără să fi avut vreodată o casă a lor şi fără să întâlnească vreodată un loc în care să fie bine-veniţi.

În ziua aceea, Henri rămăsese mult timp tăcut. Tăcerea lui o intrigase pe Nicole într-o asemenea măsură, încât lăsase mâncarea pe foc şi se dusese să vadă ce se întâmplă. Într-un târziu, Henri se ridicase în picioare, se dusese până la copacul cel mai apropiat şi smulsese de pe crengile lui un mănunchi de fire de Tillandsia, după care se întorsese şi se aşezase lângă fiul său.

— Vezi firele astea de Tillandsia? Sunt nişte plante neînsemnate, nu-i aşa? Cresc pe toţi copacii din ţinutul acesta, fără ca noi să le băgăm în seamă. Şi totuşi, până şi ele îşi au rostul lor. Chiar unul important, de stăm să ne gândim bine. Le punem pe foc pe cele uscate, pentru că fumul lor ţine insectele la distanţă. Le amestecăm cu lut pentru a obţine chirpiciul cu care ne construim casele. Le răsucim sub formă de frânghii cu care ne legăm bărcile de mai…

Henri se oprise şi scuturase sugestiv plantele cenuşii, după care continuase în felul următor:

— Dacă Domnul Dumnezeul nostru a dat un *rost* unei plante atât de comune, înzestrând-o cu asemenea calităţi de o însemnătate *vitală*, ia gândeşte-te ce trebuie să îţi fi hărăzit ţie, fiule?! Ce ţeluri măreţe! Ce destin glorios! Ce existenţă plină de sens!

Nicole se plimba pe punte cu gândul la cuvintele pline de forţă şi de iubire ale tatălui său şi întrebându-se oare ce ţel îi rezervase ei Dumnezeu.

Nu ştia dacă nava era zgâlţâită de un val sau de o rafală de vânt, dar în clipa aceea avu impresia că o mână

tocmai coborâse din înaltul cenuşiu al cerului şi îi atinsese sufletul. Auzi clar cuvintele în minte, ca şi cum cineva i le-ar fi strigat drept în faţă. *Întreabă-L pe Dumnezeu*!

Deşi părea un lucru uşor, ei îi venea din cale afară de greu să facă asta. Ar fi însemnat să-şi plece capul şi să accepte faptul că Dumnezeu există cu adevărat. Ba mai mult, ar fi însemnat să accepte faptul că *are nevoie* de El, că nu îşi poate găsi calea de una singură. Că Domnul ştie mai multe decât ea, că El are răspunsurile pe care ea nu le poate găsi pe cont propriu. Ar fi însemnat că trebuie să înveţe să se încreadă în El. Cu toată fiinţa ei.

Îşi şterse faţa udată de lacrimi şi de stropi de ploaie şi observă că Guy îşi ţinea soţia în braţe. Aveau amândoi capetele plecate şi aproape lipite unul de altul. Era clar că se rugau. Făceau asta tot mai des în ultima vreme, ca şi cum doar în acest gest simplu ar fi găsit puterea de a înfrunta lumea rece şi misterioasă. Se îndreptă spre ei cu paşi şovăielnici. Nu s-ar supăra dacă li s-ar alătura… Nu, sigur nu s-ar supăra.

CAPITOLUL 27

Norii cenuşii se lăsaseră în jos, până aproape de corabie, pictând apele în culoarea ardeziei şi încremenindu-le. Nu se simţea nicio adiere de vânt şi pânzele navei atârnau neînsufleţite şi la fel de cenuşii ca restul peisajului. Nu era parâmă, punte, catarg, velă, pălărie sau pelerină pe care să nu şiroiască stropii de ploaie.

Charles se simţea ca un leu în cuşcă. De două zile ploua neîncetat, şi corabia părea împotmolită pe apele nemişcate. De două zile, simţea că parcă se îndepărtează de scopul călătoriei sale, în loc să se apropie. Acum, după două zile de frustrări şi nelinişti, gândul celor aflate cu

ocazia celei de-a doua întâlniri cu pastorul îl făcea să se simtă mai nerăbdător ca niciodată.

Închise ochii şi, făcând abstracţie de negura ce-l înconjura, îşi aminti de cea de-a doua vizită făcută reverendului Collins. În ziua ce a urmat primei lor întâlniri, Charles a fost înştiinţat că nava era gata să îşi ridice pânzele, aşa că hotărâse să se întoarcă la seminar pentru a-şi lua rămas-bun şi pentru a-i mulţumi bătrânului. Profesorul îi strânsese îndelung mâna, după care îl întrebase:

— Aş putea să aflu, dacă nu ţi-e cu supărare, scopul călătoriei dumitale?

Pentru o clipă Charles voise să aleagă calea uşoară şi să îi spună că se întorcea în satul fratelui său. Totuşi, apropierea pe care o simţise faţă de pastor cu prilejul primei lor întâlniri, precum şi efectul puternic pe care l-au avut cuvintele acestuia asupra sa, îl făcuseră să se răzgândească.

— Este destul de complicat, începuse el şovăielnic.

— Ah, făcu bătrânul, dând înţelegător din cap şi invitându-l prin tăcerea sa să continue.

Aşa că îi povestise pe scurt care era adevăratul motiv al călătoriei sale. Pe măsură ce el povestea, reverendul îl privea cu o uimire crescândă.

— Păreţi surprins, domnule pastor, spuse Charles în cele din urmă, nemaiputându-se abţine.

— „Surprins” e puţin spus. Adevărul este că nu pot decât să mă minunez, spusese pastorul, trăgându-se de barbă. Prietene, pregăteşte-te să auzi ceva la care nici cu gândul nu gândeşti, adăugase el, oftând adânc.

— Poftim?…

— Încă de la prima vizită pe care mi-ai făcut-o m-am întrebat dacă e bine să-ţi vorbesc despre o „întâlnire întâmplătoare” pe care am avut-o cu puţin timp în urmă şi

care îl priveşte direct pe fratele dumitale. Judecând după ceea ce mi-ai spus acum, înţeleg că întâlnirea aceasta te priveşte direct şi pe dumneata.

Pastorul Collins trăsese aer în piept, apoi continuase:

— A fost aici.

— Cine?

— Nicole.

Când înţelesese despre ce vorbea bătrânul, se simţise ca lovit de trăsnet şi sărise în picioare ca ars, făcând scaunul pe care şezuse să se răstoarne şi să cadă pe podea cu o bufnitură teribilă.

— Vreţi să spuneţi că aţi întâlnit-o pe Nicole… Fiica lui Andrew şi a lui Catherine?…

— Da. Chiar aici, la misiune, confirmase pastorul Samuel Collins.

— Nu este cu putinţă! exclamase atunci Charles cu glasul sugrumat.

— La naştere, a fost botezată cu numele Elspeth, am dreptate? E ciudat că, după toţi aceşti ani, încă îmi mai aduc aminte, zisese Samuel Collins şi apoi se ridicase în picioare, ocolise masa şi ridicase scaunul, punându-l la loc. Ia loc, te rog.

Dar Charles nu mai era atent la vorbele lui. Gândurile i se învălmăşiseră, confuze, în minte. Nu îi venea să creadă. Nepoata lui fusese aici. Chiar aici. Atât de aproape. Şi totodată atât de departe. Iar el se afla în acelaşi oraş, aşteptând repararea corăbiei, ascuns în odaia unui han nenorocit şi participând la diverse evenimente sociale care nu îl interesau câtuşi de puţin.

— Şi spuneţi că a plecat deja?

— Da, acum două zile. Este o fată cu adevărat încântătoare. Andrew şi Catherine vor fi atât de fericiţi să o aibă din nou alături! închipuieşte-ţi, după toţi aceşti ani… Un miracol, asta este! Un adevărat miracol. A stat aici

puţin peste o săptămână împreună cu familia unchiului ei, continuase el zâmbind. Veniseră cu o corabie ce îşi pierduse catargul într-o furtună. Charles, ce s-a întâmplat de te-ai albit aşa la faţă? întrebă el, lăsând îngrijorat capul într-o parte.

— A spus că este franţuzoaică, gemuse Charles cu o voce răguşită.

— Vrei să spui că ai *întâlnit-o*? exclamase surprins Samuel Collins.

În momentul acela, Charles simţise că i se înmoaie picioarele şi se prăbuşi pe scaun.

— Am călătorit pe aceeaşi corabie timp de trei săptămâni şi niciodată nu am…

— Nu ţi-a spus cine este?

— Nici măcar un cuvânt, răspunsese Charles, nereuşind să înţeleagă cum de lucrurile se întâmplaseră în felul acesta. Sunteţi sigur că vorbim despre aceeaşi domnişoară? O tânără înaltă, mlădioasă, dar totodată puternică…

— Cu părul de culoarea frunzelor de toamnă şi ochii strălucitori ca o pajişte într-o zi de vară. Da, este o fată plină de iniţiativă, puternică şi hotărâtă, spusese pastorul, din nou cu zâmbetul pe buze.

Îmi va lipsi. Tânăra aceasta are mintea unui profesor şi inima unei persoane aflate permanent în căutarea adevărului. Ce combinaţie fantastică! îmi aduce aminte de tatăl ei.

Lui Charles, pur şi simplu nu-i venea să creadă. Nepoata sa fusese la doi paşi de el. Călătoriseră zile în şir pe aceeaşi corabie, fără ca el să ştie cine este ea cu adevărat. Ce ironie a sorţii! Dumnezeu îşi bătea, cumva, joc de el? Lua El, oare, în derâdere scopul pentru care pornise în această călătorie? Sau îi rezerva ceva mult mai important decât găsirea unui moştenitor?

Pastorul îl privise în tot acest timp, aşteptând răbdător să se reculeagă.

— Sincer, domnule pastor, nu ştiu ce să fac, spusese Charles într-un târziu.

— Acesta nu este neapărat un lucru rău, murmurase Samuel Collins. De multe ori, important nu e să găsim răspunsul corect, ci să punem întrebarea corectă, adăugă el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu prea… De fapt… Poate că înţeleg.

— Aşa. Nu ar fi rău să te întrebi care poate să fie motivul pentru care Dumnezeu a ales să vă reunească o vreme şi apoi să vă despartă din nou, zise pastorul, şi lumina din ochii săi păru să străbată distanţa care îi despărţea şi să pătrundă până în adâncul sufletului lui Charles. O fi, oare, posibil ca planul Domnului în ceea ce te priveşte să nu aibă de-a face cu scopurile tale lumeşti? Şi, dacă aşa stau lucrurile, ce trebuie să faci pentru a descoperi care este scopul Său?

În momentul acela începuse să bată clopotul bisericii.

— Mă tem că trebuie să plec. Am o întrunire şi, dacă eu nu ajung la timp, au să trimită pe cineva să mă caute, spuse atunci Collins, întinzându-i mâna. Călătorie uşoară! Să ştii că am să mă rog pentru dumneata.

Charles îi strânsese la rându-i mâna, privind chipul senin şi surâzător al reverendului, ochii săi luminoşi, şi nu mai ştiuse ce să zică.

Din fericire, ceea ce se citea în privirea sa constitui un răspuns cât se poate de mulţumitor pentru Samuel Collins.

— Îţi doresc numai bine! Şi mult noroc în *tot* ce îţi propui să faci.

Stând în picioare pe puntea scăldată de ploaie,

Charles îşi imagina cum vântul umflă pânzele corăbiei pe care se afla Elspeth, făcând-o să zboare spre locuri pe care el nu le va afla niciodată. A şti că fata voia să ajungă la Halifax şi să-şi întâlnească familia nu îl ajuta cu nimic. Dacă se rătăcea pe drum? Dacă se scufunda corabia cu toţi cei aflaţi la bordul ei? Dacă se îmbolnăvea? Dacă era atacată de tâlhari? Dacă… Îi venea să dea cu pumnii în parapet şi să urle de necaz.

Au împărţit aceeaşi corabie până la Boston, au trecut împreună prin acea furtună înfiorătoare, şi în tot acel timp el habar nu a avut cine este ea. Când a aflat adevărul de la preot, pur şi simplu nu i-a venit să creadă. La drept vorbind, nici acum nu-i venea să creadă. Şi, dacă era adevărat, cum de a fost cu putinţă aşa ceva? Ce joc ciudat al sorţii era acesta? Ce rost avea ca Dumnezeu să îi aducă atât de aproape unul de altul numai pentru a-i despărţi din nou? Cum de ajunsese el, al optulea conte de Sutton, bătaia de joc a întregii lumi şi chiar a lui Dumnezeu?

Privi cu ochii goi în zare. Borurile pălăriei sale îmbibate de apă erau ca o pâlnie triunghiulară prin care se scurgeau necontenit stropii de ploaie. Privi neputincios firul de apă şiroind prin colţul din faţă al pălăriei. Realiză că nimic din ceea ce îi definise întreaga viaţă – nici setea de avere, nici lupta acerbă pentru putere – nu avusese absolut niciun sens în afară de acela de a-l aduce aici, pentru a-l pune faţă în faţă cu propria neputinţă. Era ţinut pe loc de o furtună mocnită ce refuza să se dezlănţuie şi de pâcla groasă care-i învăluia, prin care nu reuşea să vadă clar nici măcar parapetul din partea opusă a punţii, darămite scopul călătoriei sale. Era departe de lumea şi de lucrurile pe care, cu puţin timp în urmă, le considerase atât de importante, şi era nevoit să recunoască faptul că de unul singur nu avea nicio putere şi nu putea merge mai departe.

Într-adevăr, ce motiv ar fi avut Dumnezeu să nu îşi râdă de el? Cuvintele pastorului avuseseră un efect straniu şi răscolitor asupra lui, dar încă nu studiase Sfânta Scriptură, aşa cum îşi promisese atunci. Încă şovăia în privinţa asta. Mândria încă nu îi permitea să recunoască faptul că are nevoie de Dumnezeu. Totuşi, vieţile şi cuvintele persoanelor pe care le întâlnise de curând îi dovediseră clar că nu putea să facă abstracţie de acest adevăr.

Îşi aminti cât de tulburat păruse fratele său în amvon şi de transformarea pe care o suferise în mijlocul predicii. Transformare care sfredelise un gol şi mai mare în sufletul său. La fel s-a întâmplat şi în biroul pastorului. Dar în această călătorie învăţase măcar un lucru: să fie cinstit cu el însuşi.

Atunci de ce mai avea reţineri? Ce avea de pierdut, mai ales acum, când devenea din ce în ce mai conştient de neputinţa şi de vidul său interior? Ce-ar avea de câştigat dacă ar reuşi să renunţe la orgoliu?

Privi pe lângă parapet negura ce învăluia corabia, şi în momentul acela ştiu care era răspunsul. Încă îşi dorea să reuşească de unul singur, să-şi atingă scopurile prin puterea propriei lui voinţe.

Îşi încleştă mâinile pe parapet şi îşi plecă fruntea. Prin colţul din faţă al pălăriei ţâşni un şuvoi de apă ce i se revărsă peste încheieturile mâinilor. Închise ochii şi încercă să-şi facă ordine în gânduri şi în sentimente pentru a găsi măcar câteva cuvinte pe care să le poată adresa lui Dumnezeu *„Ajută-mă, Doamne*!” în momentul acela avu impresia că aude o şoaptă tăcută şi se opri. Când continuă, cuvintele păreau să îi vină mai uşor şi mai clar. „Ajută-*mă să te cunosc*. *Ajută-mă să înţeleg cine sunt şi pentru ce motiv Ţi-ai dori să mă apropii de Tine*. *Ajută-mă să înţeleg ce vrei să fac*”.

Apoi îşi înălţă capul şi deschise ochii. Nu era cine ştie ce rugăciune, dar deocamdată trebuia să se mulţumească şi cu atât. Se întoarse cu spatele la balustradă. Nu înţelegea nici în ruptul capului de ce refuzase să se roage până acum. Era atât de uşor. Odată ce începuse să rostească rugăciunea, cuvintele parcă au venit de la sine.

Se îndreptă, înfrigurat şi ud până la piele, către treptele ce duceau spre cabina lui. Trebuia să-şi schimbe hainele înainte de a i se alătura căpitanului la cină. Când puse piciorul pe scară, avu impresia că o mână nevăzută îl mângâie pe obraz. Se opri şi se întoarse. Din ungherele tainice ale memoriei ţâşni la suprafaţă amintirea vagă a unui cântec de leagăn fredonat de mama sa pe vremea când era copil. Un cântec despre atingerea unei aripi de înger.

Zâmbi. În momentul acela, marinarul cocoţat în vârful catargului strigă:

— Se stârneşte vântul!

CAPITOLUL 28

Ceaţa ce învăluise golful Halifax în dimineaţa aceea se risipi ca un giulgiu îndepărtat de o mână nevăzută, lăsând oraşul să strălucească în lumina zorilor. De pe crengile înverzite ale copacilor se auzeau triluri de păsărele, iar glastrele de la ferestrele caselor proaspăt construite erau pline cu flori. Nicole ar fi apreciat toate acestea dacă ar fi avut starea sufletească necesară. Deşi era o zi frumoasă, ce nu aducea cu sine nici ploaia, şi nici frigul paralizant pe care le avusese de îndurat în timpul călătoriei, nu putea să se bucure decât cu jumătate de inimă. Soarele strălucea atât de puternic, încât îşi dorea să-şi poată lăsa boneta neagră pe spate pentru a simţi căldura razelor direct pe firele de păr. În timpul verii,

şuviţele ei de culoare mai închisă căpătau o nuanţă caldă, de un auriu roşiatic, ceea ce, în secret, îi făcea mare plăcere, deoarece considera că asta îi scoate şi mai mult în evidenţă verdele strălucitor al ochilor. Sau cel puţin asta îi spusese Jean cândva, în vremuri de mult apuse, la care nu mai avea niciun drept să se gândească.

Ştia că ar trebui să fie bucuroasă că ajunseseră în sfârşit în Halifax şi, întrucâtva, chiar era. Totuşi, oraşul nu părea tocmai raiul pe pământ. Deşi se afla pe uscat, corpul său păstra încă ritmul legănat al valurilor, făcând-o să se simtă uşor ameţită chiar şi acum, când păşea pe pământul sigur al ţărmului.

Nu erau bine-veniţi aici. Localnicii îi priveau cu ostilitate tăcută. Ori de câte ori încercase să intre în vorbă cu cineva, Nicole se lovise de chipuri întunecate şi de voci pline de aversiune şi de încordare.

Faptul că nu vorbeau bine limba engleză constituia un impediment serios. Guy cunoştea doar câteva cuvinte, învăţate cu ocazia unor tranzacţii încheiate cu nişte englezi, plus cele câteva expresii pe care le aflase Nicole şi care puteau fi folosite la târg. *Please*. [Vă rog.] *Thank* you. [Mulţumesc.] *A good day to you*. [Ziua bună.] *Excuse me*, *please* [Mă scuzaţi.]. *What is your name*? [Cum vă numiţi?] *How much the cost*? [Cât costă?] Totuşi, acestea nu-i îmbunau defel pe negustorii englezi, care o priveau cu suspiciune şi adesea cu aversiune. Pentru locuitorii oraşului-port nu conta faptul că acum acadienii aveau oficial dreptul să revină în regiune. Era clar că lor nu li se ceruse părerea în această chestiune, pentru că, dacă ar fi fost după ei, acadienii ar fi rămas acolo unde fuseseră trimişi. Adică împrăştiaţi în cele patru zări.

Guy găsise cu chiu, cu vai găzduire într-o magherniţă şi Nicole ar fi dat orice să nu fie nevoită să iasă din odăiţa lor sărăcăcioasă, dar trebuia să rezolve întâi o problemă.

Plimbându-se prin oraş pentru a cumpăra de-ale gurii, văzuse pe faţada unei clădiri o emblemă căreia îi cunoştea semnificaţia. Clădirea era sediul unui cabinet medical, iar ei aveau nevoie de un doctor.

Toţi se îmbolnăviseră. Toţi, cu excepţia lui Guy. El bătea acum străzile oraşului în căutarea unui loc de muncă pentru el şi Pascal. Era dispus să accepte orice, pentru că aveau nevoie să câştige o leafă. Banii lor erau pe terminate. Emilie zăcea la pat, strângându-şi bebeluşul la piept. Celălalt copil avea în continuare febră şi era, oricum, prea mic pentru a porni singur în căutarea unui medic. Aşa că sarcina aceasta îi revenea lui Nicole, care se întremase îndeajuns pentru a face faţă unei ieşiri scurte.

Era, ce-i drept, încă epuizată în urma călătoriei şi a bolii, dar copilaşul de lângă ea avea nevoie de îngrijire medicală. Cu o mână îl ţinea pe băiat, iar în cealaltă ţinea înfrigurată bănuţii pe care îi primise de la Guy, legaţi strâns în colţul unei cârpe curate.

Se temea. Nu atât pentru siguranţa lor, cât din cauza faptului că ar putea da greş. Că bruma ei de engleză nu va fi de ajuns pentru a explica ce aveau nevoie.

Micuţul Michel scânci, iar ea îl trase mai aproape de poalele pelerinei sale de vară.

— Nu mai e mult de mers, spuse ea, încercând să-l liniştească. E chiar aici, după colţ.

Când deschise uşa, fu imediat frapată de ordinea şi curăţenia din micuţul cabinet medical, care o duseră imediat cu gândul la casa ei din Louisiana. După luni întregi petrecute într-un haos total, în odăi neîncăpătoare, în care stăteau cu toţii claie peste grămadă, vederea unui loc atât de cochet, unde totul era curat ca în palmă, era de-a dreptul reconfortantă.

Probabil că băieţelul simţise acelaşi lucru, căci îşi întinsese mânuţele ca şi cum ar fi vrut să strângă la piept

acea atmosferă liniştitoare.

Toate scaunele din încăpere erau deja ocupate. Când auziră uşa, pacienţii ce se aflau deja în sala de aşteptare îşi întoarseră imediat privirile spre ea. Nicole rămase şovăind în prag, cu o mână pe umărul lui Michel. Un bărbat între două vârste se ridică de pe scaun şi îi făcu semn să se aşeze. Recunoscătoare şi uşor stânjenită, Nicole traversă încăperea şi se aşeză, dând din cap în semn de mulţumire şi zâmbindu-i celui care le cedase locul. Nu avea curajul să-şi exprime recunoştinţa în cuvinte, pentru că ştia că, în momentul în care avea să deschidă gura, atmosfera din sala de aşteptare se va schimba radical. Ridică băieţelul bolnăvior în braţe şi îl strânse la piept. Era un mod de a se linişti amândoi.

Uşa din spate se deschise, şi în încăpere apăru o tânără care-i atrase imediat atenţia. Era o făptură micuţă, cu o constituţie delicată, dar calmă şi sigură pe ea. Se apropie de o persoană ce ţinea un copil în braţe, îşi coborî ochii căprui spre cel mic şi spuse ceva zâmbind. Deşi nu înţelegea cuvintele, Nicole îşi dădu imediat seama de natura lor. Erau cuvinte liniştitoare şi pline de compasiune.

Aşteptarea era lungă şi epuizantă. După o vreme, băieţelul îşi pierdu răbdarea şi deveni agitat, după care, extenuat şi febril, adormi în braţele ei. Cum de putea o făptură atât de mică să fie atât de grea, parcă mai grea în timpul somnului? Pacienţii plecau rând pe rând, şi în locul lor veneau alţii. Tânăra cu bonetă albă apărea din când în când, anunţând numele pacientului care urma şi conducându-l zâmbitoare în încăperea din spate. Unii dintre bolnavi ieşeau de la domnul doctor cu sticluţe cu leacuri, pe care le strângeau înfăşuraţi în palme, ca şi cum ar fi fost nepreţuite.

Michel se trezi şi începu din nou să se agite. Trecuse

multă vreme, avea iar febră mare şi îi era şi foame. Nicole ştia toate astea, dar tot ce putea face era să încerce să-l liniştească şi să aştepte răbdători să le vină rândul. Într-un sfârşit, tânăra cu bonetă albă le făcu zâmbind semn cu capul. Nicole îl lăsă jos pe Michel şi îl conduse de mânuţă spre uşa din spate.

Îi era frică şi nu ştia ce să facă. Ce să spună? Cele câteva cuvinte pe care le rupea în limba engleză nu puteau nicidecum să descrie boala lui Michel. Probabil că nesiguranţa i se citea în ochi, căci zâmbetul tinerei ce o însoţea se transformă în îngrijorare. Spuse din nou ceva, dar Nicole nu înţelese nici de această dată. Totuşi, îşi ridică uşor fruntea şi îşi îndreptă umerii. Trebuia să ia taurul de coarne. De dragul acestui copilaş suferind.

— Michel, spuse ea, arătând spre băieţel. Doc-to-ri-e.

— Cum vă numiţi, vă rog? întrebă tânăra soră medicală, arătând spre ea.

De această dată Nicole înţelese întrebarea, dar nu ştia cum să răspundă. Toată viaţa ei fusese dată peste cap din cauza faptului că femeia care îi dăduse naştere încercase să ducă un copil francez la un medic englez. Oare medicul ar refuza să-i primească dacă le-ar spune numele ei francez? Ar refuza, oare, să-i acorde ajutor acestui copilaş care se agăţa de ea cu o mânuţă fierbinte ca focul?

— Elspeth. Elspeth Harrow, spuse ea bâlbâindu-se.

Făptura plăpândă din faţa ei fu scuturată de un fior puternic. „O, Doamne!” îşi spuse Nicole îndurerată. „Medicul nu are să mă primească. Un nume englezesc nu rezolvă nimic dacă este rostit cu accent francez”.

Apoi avu loc un alt lucru ciudat. Ochii căprui ai tinerei cu bonetă albă se umplură iarăşi de căldură. Chiar şi aşa, deşi se străduia să-şi recapete stăpânirea de sine, pe faţa ei delicată se citea încă tulburarea. Tânăra înghiţi

în sec, plecându-şi capul.

— Mă scuzaţi, şopti ea cu o voce sugrumată şi se făcu nevăzută înainte ca Nicole să apuce să spună ceva.

Nicole voi să plece, dar în ultima clipă se răzgândi. Îşi îndreptă din nou umerii, plimbându-şi sfidător privirea prin sala ticsită de pacienţi ce aşteptau să le vină rândul. Nu era corect. Nu, nu va pleca. Va aştepta aici până când va căpăta doctoria de care are atâta nevoie Michel.

Se întoarse la scaunul ei, împingând cu fermitate copilul înaintea ei. Nu se va lăsa aruncată în stradă înainte de a primi leacul de care avea nevoie. Nici gând.

Dacă doctorul Mann nu ar fi fost ocupat cu un pacient, Anne ar fi dat buzna în cabinet şi s-ar fi aruncat în braţele lui. În situaţia aceasta, însă, tot ce putea face era să se ducă în mica magazie cu articole medicale şi să-şi îngroape tremurând faţa în palme. Corpul ei firav era zguduit de suspine. Nu ştia sigur de ce plânge, dar emoţiile ce o năpădeau în valuri incontrolabile erau de netăgăduit.

Nu putea fi adevărat. Şi totuşi, era cu neputinţă să existe două persoane cu numele de Elspeth Harrow. Tânăra spunea adevărul. Vedea asta în ochii ei. Aceasta… Aceasta era sora ei. Fără să fie, totuşi, sora ei de sânge. Era o persoană a cărei viaţă se întrepătrundea într-un mod straniu cu a ei. O persoană pe care nu o cunoştea, dar de care era unită printr-o legătură imposibil de descris în cuvinte. Aceasta era femeia în care se transformase fetiţa separată de mamă, aceasta era persoana care avusese parte de viaţa ei.

Totul era atât de derutant, atât de cutremurător pentru mintea şi pentru sufletul ei… Aceasta era fiinţa care îi luase locul. Care fusese formată de lumea care ar fi trebuit să fie a ei. Femeia al cărei loc îl luase ea, care a

avut parte de o viaţă şi de o educaţie ce nu erau, de fapt, ale ei, oferite de nişte părinţi ce nu îi aparţineau… Şi care erau, totuşi, părinţii ei. Pentru prima dată în viaţă, Anne se simţi în derivă. Cine era ea, de fapt? Cine era femeia căreia îi datora numele primit la botez, cu atâţia ani în urmă?

Roagă-te, se auzi o voce tăcută. *Roagă-te*. Anne îşi rezemă capul de raftul cu faşe medicale şi începu să se roage. În timpul rugăciunii, suspinele i se împuţinară, iar umerii încetară să-i mai tremure. Îşi suflă nasul. Începea să-şi recapete calmul. Trebuia să se întoarcă în sala de aşteptare. Pacienţii aveau nevoie de ea. O aşteptau cei suferinzi. O aştepta Elspeth Harrow…

Îşi şterse ochii şi faţa. „Ajută-mă, Doamne!” spuse apoi în şoaptă şi, făcându-şi curaj, se pregăti să se întoarcă la lucru. Îşi dorea cu ardoare să îi vorbească tinerei. Între patru ochi. Să îi spună cine este ea de fapt. Totuşi, în adâncul sufletului ştia că acesta nu este momentul potrivit pentru o asemenea dezvăluire. O astfel de mărturisire ar cauza, fără îndoială, o scenă. „Ca *Iosif*, se auzi vocea şoptită şi, în clipa aceea, Anne înţelese cu adevărat povestea din Geneza. Nu e de mirare că, la vederea fraţilor săi, Iosif s-a retras să plângă. Nu e deloc de mirare.

Când deschise uşa şi văzu că tânăra aştepta încă acolo, cu copilaşul în braţe, Anne răsuflă uşurată. Se aşeză la biroul ei şi spuse calm şi răspicat:

— Elspeth Harrow.

Nicole făcu un pas în faţă, răsuflând la rândul ei uşurată. Aveau să fie primiţi până la urmă.

— Înainte ca domnul doctor să vă poată primi, avem nevoie de câteva informaţii, rosti Anne calm şi privind-o din nou surâzătoare.

Nicole rămase cu gura căscată. Femeia din faţa ei vorbea perfect limba franceză, cu un accent englez

aproape imperceptibil.

CAPITOLUL 29

În seara aceea, lui Anne îi fu aproape cu neputinţă să nu plângă.

Toată ziua fusese ocupată cu pacienţii şi încă nu reuşise să-i spună lui Cyril despre incredibila întâlnire din acea după-amiază; iar acum se ocupau cu văruitul odăilor din noua lor casă. Din căminul lor.

Cyril văzuse casa la începutul săptămânii, când se întorcea de la o vizită făcută unui pacient. Întrebând vecinii, aflase că locuinţa era destinată familiei unui tânăr comerciant, dar acesta fusese trimis în coloniile din sud înainte de a apuca să se mute. Casa nu fusese, aşadar, locuită niciodată. Întrucât proprietarii – patronii societăţii la care lucra tânărul comerciant – erau dornici să scape de ea cât mai repede, cu trei zile în urmă, Cyril o dusese pe Anne să o vadă. Se temea că tinerei sale logodnice s-ar putea să-i displacă odăile mari şi goale, pereţii nefinisaţi şi podelele nelăcuite ale casei. Totuşi, contrar aşteptărilor sale, Anne fusese de-a dreptul încântată. Aproape că nu-i venea să creadă că această casă spaţioasă, în care nu mai locuise nimeni până acum, ar putea fi căminul lor, pe care să îl poată modela după pofta inimii. Acum ea şi viitorul ei soţ văruiau în alb pereţii sufrageriei şi două enoriaşe din Georgetown lustruiau podelele odăilor din spate. Ar fi trebuit să fie fericită într-un asemenea moment. Şi, totuşi, ea plângea. Îşi şterse lacrimile pentru a putea să vadă pe unde să dea cu pensula.

— Să ştii că nu mă supăr dacă îmi spui şi mie, zise în cele din urmă Cyril, în timp ce stătea ghemuit şi zugrăvea peretele din celălalt capăt al camerei.

— Ce să-ţi spun? întrebă ea, încercând să pară bine

dispusă.

Cyril se ridică în picioare, traversă odaia şi, apucând-o strâns de încheietura mâinii, o făcu să lepede pensula în găleată.

— Vai, dar mai avem atât de mult de lucru! protestă ea. Şi prietenele noastre…

— Am să-ţi spun un secret, draga mea, o întrerupse el, trăgând-o în sus cu blândeţe şi conducând-o afară, pe verandă. Vom lucra la casa aceasta câte zile avem de trăit. Aşa se întâmplă cu un loc pe care îl iubeşti: îţi doreşti mereu să adaugi câte un detaliu care să-l facă mai cald şi mai primitor.

Una dintre femei privi înspre ei din holul casei.

— Aţi muncit amândoi din greu toată ziulica, aşa că faceţi bine de vă odihniţi niţel, zise ea, făcându-le semn să plece liniştiţi, după care se întoarse la treaba ei.

Cele două femei se aflau acolo atât pentru a ajuta la aranjarea casei, cât şi în calitate de însoţitoare ale lui Anne. Nu că şi-ar fi făcut cineva griji în privinţa conduitei doctorului Cyril. Nici gând de aşa ceva. Totuşi, uzanţele cereau ca viitorii miri să nu fie lăsaţi singuri înainte de nuntă.

Cyril o aşeză pe treptele verandei, apoi aduse din casă felinarul lor cu ulei de balenă. Lumina puternică, mai mult albă decât gălbuie a felinarului se răsfrângea pe chipul lui Anne, conferindu-i parcă o strălucire caldă.

— Aşadar, micuţa mea doamnă, spune-i doctorului ce te doare, spuse Cyril, aşezându-se lângă ea.

Anne respiră adânc. Aerul mirosea a flori de vară, a cherestea proaspăt tăiată şi a var. Se întoarse şi privi chipul iubitului său. Inteligenţa şi bunătatea acestui bărbat cu faţa pistruiată şi un aer de băieţandru o atrăgeau ca o lumină în întuneric. Era bărbatul a cărui iubire era depăşită doar de iubirea pentru Dumnezeu, bărbatul care

o ceruse de soţie, bărbatul care urma să-i împlinească visul vieţii. Îşi ascunse faţa în palme şi începu să plângă cu suspine amare, mai-mai să se sufoce.

Deşi părea un băieţandru, doctorul Mann avea totuşi experienţa lucrului cu oamenii, aşa că aşteptă răbdător lângă ea, mângâind-o tandru pe spate.

— Nădăjduiesc că nu te-ai răzgândit în privinţa căsătoriei noastre, spuse el cu blândeţe atunci când suspinele lui Anne se domoliră.

— Poftim? făcu buimăcită tânăra, ridicându-şi repede capul şi întorcându-şi spre el faţa brăzdată de lacrimi.

— Ştiu că totul s-a întâmplat foarte repede, spuse el cu nesiguranţă în glas, privind-o posomorât. Putem să aşteptăm puţin mai mult, dacă tu…

— O, Doamne, cum poţi să spui aşa ceva? exclamă Anne, apucându-i strâns mâna în palmele sale udate de lacrimi. Nu este vorba despre tine. Îţi jur că asta nu are nicio legătură cu noi.

Cyril răsuflă uşurat.

— Atunci Spune-mi despre ce este vorba, ca să pot să-ţi fiu alături.

Fetei îi tremura bărbia.

— Mă tem că nu mai e nimic de făcut în privinţa asta, spuse ea, încercând să-şi stăpânească plânsul.

— Atunci spune-mi despre ce este vorba, ca să pot să plâng împreună cu tine.

Anne îşi sprijini fruntea pe umărul lui şi asta păru să îi dea putere.

— Of… Elspeth a fost astăzi la cabinet.

— Elspeth? Fiica lui Andrew şi a lui Catherine? întrebă Cyril vădit şocat.

— Da. Este franţuzoaica aceea încântătoare, cu părul auriu-roşcat, care l-a adus pe băieţelul bolnav de ftizie.

— A, da. Este într-adevăr o tânără încântătoare, dar

te înşeli, draga mea. Copilul ei nu este bolnav de ftizie. Este doar slăbit de o boală la plămâni ce nu a fost tratată la timp.

— Nu este copilul ei, spuse Anne, ştergându-şi faţa cu mâna, după care îşi schimbă poziţia pentru a-l vedea mai bine. Încearcă să-ţi aminteşti înfăţişarea ei. Nu-i aşa că seamănă cu mama?

— Da, acum că ai adus vorba despre asta, trebuie să recunosc că există o mică asemănare între ele două, răspunse Cyril după o clipă de gândire.

— Asemănarea nu este deloc mică, dragul meu. Nu e deloc mică. Parcă aş vedea-o pe mama în tinereţe.

— Iubirea mea, sunt sigur că nu ai să iei vreo hotărâre importantă pe baza unei asemănări fizice, indiferent cât de…

— Mi-a spus că se numeşte Elspeth Harrow.

Cyril voia să-şi ducă fraza până la capăt, dar, la auzul acestor cuvinte, se opri înmărmurit.

— Poftim?

— Când am întrebat-o, a spus că se numeşte Elspeth Harrow. Nu vorbeşte aproape nicio boabă de engleză şi, totuşi, acesta este numele cu care s-a prezentat, continuă ea, începând din nou să lăcrimeze. Băieţelul este copilul unchiului său, care în prezent îşi caută un loc de muncă şi a cărui soţie era prea slăbită în urma călătoriei şi a bolii pentru a-şi aduce copilul la medic. Tocmai au sosit din Lousiana. Acestea sunt lucrurile pe care le-am aflat. Tata l-a trimis pe unchiul Charles să o caute pe Elspeth tocmai în Louisiana. Şi acum Elspeth este aici.

Cyril îşi mişcă buzele de câteva ori fără să poată rosti niciun cuvânt.

— Elspeth…

— Este *aici*. Soarta a făcut ca ea să calce azi pragul cabinetului şi să-mi spună cum se numeşte. Ea nu ştie cine

sunt. Nu i-am spus nimic. M-am rugat toată viaţa pentru sora mea, iar azi ea mi-a ieşit pur şi simplu în cale…

O sugrumă din nou plânsul şi fu nevoită să se oprească.

— La început am rămas fără grai, continuă ea când reuşi să se liniştească puţin. Am fugit în odaia din spate şi am plâns. Nu am putut să-i spun cine sunt nici după ce m-am întors în sala de aşteptare.

— Nu ştie…

— Nimic. Nu ştie decât că medicul din Halifax are o asistentă cu ochii foarte roşii, care vorbeşte o franceză execrabilă, spuse ea, privindu-l printre lacrimi. Ce să fac în privinţa mamei? Vestea asta are s-o… Ar trebui să îi spun numaidecât, ca să nu fie la fel de şocată cum am fost eu? Această întâlnire neaşteptată pur şi simplu m-a zguduit. Atunci cum are să reacţioneze mama? Este copilul ei. Copilul pe care l-a pierdut! Cum are să reacţioneze tata? Să nu le spunem nimic şi să aşteptăm până când se vor trezi cu Elspeth la poartă? Of, Cyril, ce să fac? Cum să procedez? Şi cum va reacţiona Elspeth la aflarea unei asemenea veşti? Părea… Atât de… Neliniştită. Şi curajoasă totodată. Cum va reacţiona când îi voi spune cine sunt? Va aduce copilaşul la cabinet pentru o a doua vizită, deci am s-o revăd.

Se aştepta ca el să-i spună că timpul le rezolvă pe toate, că trebuie să aibă răbdare, că lucrurile par mai puţin negre dimineaţa. Îl auzise de atâtea ori spunându-le aceste cuvinte mamelor cu copii bolnavi, în încercarea de a le linişti. Totuşi, de data aceasta, Cyril îşi frecă bărbia şi nu spuse decât:

— Da, da, înţeleg… Cred că nici eu nu aş fi ştiut ce să spun, dacă aş fi fost în locul tău.

Anne se întoarse din nou cu faţa spre el.

— Ai aşteptat acest moment toată viaţa, continuă el,

privind adânc în ochii ei. Şi credeai că nu are să vină niciodată. Când s-a întâmplat pur şi simplu, fără surle şi trâmbiţe, e firesc că, luându-te pe nepregătite, nu ai ştiut ce să spui şi ce să faci, spuse el cu căldură în glas. Tot ce pot să spun este că în această întâlnire e mâna lui Dumnezeu.

Cuvintele lui avură un impact spectaculos asupra lui Anne şi, ca prin minune, ea se înseninã.

— Ce să fac, Cyril?

— Dacă asta e voia Domnului, şi în privinţa asta nu am nicio îndoială, atunci Dumnezeu este Cel care îţi va călăuzi paşii mai departe, spuse el cu siguranţa unui om care trăia într-o legătură strânsă cu Creatorul său. Când are să se reîntoarcă la cabinet, am să o rog să ţi se alăture în rugăciune. Dacă se învoieşte, ascultă cu atenţie vocea Domnului.

Vântul aduse dinspre ocean o ploaie rece şi mult prea cumplită pentru o dimineaţă de august. Nicole acoperi cât putu de bine copilul cu pelerina ei şi iuţi pasul pe caldarâmul alunecos. Sub copertinele ridicate deasupra trotuarelor bătea un vânt rece, cu iz sărat de mare. Nicole mergea cât putea de repede pe străzile aglomerate, încercând să ţină piept sentimentului că furtunile din sufletul său o urmaseră şi aici, pe ţărm, hotărâte, parcă, să o tortureze la nesfârşit. Totuşi, exista şi o parte bună a lucrurilor. Măcar aici, pe uscat, avea o libertate de mişcare mult mai mare decât pe puntea unei corăbii şi putea deja să se gândească la următorul pas pe care trebuia să-l facă pentru a-şi atinge scopul.

Un cal necheză ascuţit, protestând parcă împotriva ploii, a noroiului şi a greutăţii căruţei pe care o trăgea. Nicole şi Michel abia avură timp să se ferească din calea atelajului, dar tot nu scăpară de şuvoiul de sudălmi pe care

căruţaşul le revărsă asupra lor. Tânăra ajunse la cabinet udă leoarcă şi împroşcată cu noroi aproape din cap până în picioare.

Când întinse mâna să prindă clanţa, spre surprinderea ei, uşa fu deschisă din interior şi dădu cu ochii de aceeaşi tânără cu ochi strălucitori pe care o întâlnise cu o zi înainte.

Nicole încremeni şi îşi puse protectoare braţul în jurul lui Michel. Ştia ce avea să urmeze. Tânăra îi va spune că, din cauza reacţiei adverse a localnicilor, doctorul refuza să îl vadă din nou pe copil. Ei bine, ea se va lupta cu toată puterea şi va insista să fie totuşi primiţi.

Însă, contrar aşteptărilor ei, femeia o întâmpină cu un surâs sincer ce părea să lumineze precum soarele în această zi rece şi ploioasă.

— *Bonjour*! spuse ea, trăgându-i repede înăuntru. Ţi-am pregătit un prosop încălzit pe sobă. Dă-ţi jos boneta şi şterge-ţi faţa şi părul. Şi te rog să-mi spui Anne.

— *Merçi*! răspunse Nicole mirată, luptându-se emoţionată să-şi dezlege şnurul bonetei. Probabil că arăt înfiorător.

— Nici vorbă. Arăţi doar ca o femeie udată de o ploaie de vară. Cum se simte Michel în dimineaţa aceasta?

— Mai bine, mulţumesc.

— O, cât mă bucur! Şi mama lui?

— Ştiind că Michel are parte de îngrijirile necesare, azi-noapte a dormit mai bine, zise Nicole şi, văzând amabilitatea tinerei, precum şi îngrijorarea sinceră ce se citea pe chipul ei, îndrăzni să continue. Când te-am văzut la uşă… M-am temut că… Am crezut că…

— Ce ai crezut?

— M-am temut că domnul doctor nu vrea să îi mai trateze pe pacienţii francezi.

— Cum de ţi-a trecut prin cap una ca asta? exclamă

tânăra şi bărbia începu să-i tremure. Aici sunt trataţi toţi pacienţii, indiferent de limba pe care o vorbesc.

— Domnul doctor pare, într-adevăr, foarte amabil, aprobă Nicole.

— Îmi pare atât de rău, spuse tânăra, întunecându-se la faţă. Ştiu că am fost cam repezită ieri, dacă te-am făcut să crezi că vei fi respinsă. Am fugit în camera din spate şi te-am lăsat să aştepţi lângă birou, cu toţi ochii aţintiţi asupra ta. Îmi pare foarte rău! repetă ea, şi de această dată ochii i se luminară, ca şi cum ar fi strălucit de lacrimi. Haideţi, domnul doctor vă aşteaptă. În timp ce el îl consultă pe cel mic, aş vrea să stăm de vorbă între patru ochi, dacă se poate.

— Da, desigur, răspunse şovăitoare Nicole, întrebându-se dacă era bine să-l lase pe copilul unchiului său singur cu un străin.

O fi fost domnul Cyril Mann un medic cu ochii plini de blândeţe, dar tot străin era. Totuşi, înainte de a apuca să se împotrivească, tânăra o conduse în biroul doctorului. Când se întoarse din nou cu faţa spre ea, Nicole nu putu să nu observe lacrima ce i se prelingea pe obraz. Totuşi zâmbea, şi-i spuse doar atât:

— Am să-l anunţ pe domnul doctor că sunteţi aici.

Cabinetul pentru consultaţii era aranjat cu aceeaşi simplitate ca sala de aşteptare. Lângă fereastră se afla o masă lungă, iar pe pereţii văruiţi în alb erau agăţate doar câteva plăcuţe decorative. Abia avu timp să arunce o privire în jur, că uşa se deschise din nou şi doctorul intră în încăpere.

— Bună dimineaţa, domnişoară Harrow, spuse el în limba engleză. Înţeleg că băieţelul se simte mai bine.

— Da, pare să se simtă mult mai bine, răspunse Nicole, după ce ascultă traducerea făcută de Anne. În dimineaţa asta chiar a mâncat nişte terci de ovăz. Cred

că…

Văzând că Anne nu traducea, se opri şi, surprinzând un schimb de priviri complice între cei doi, rămase încă o dată consternată de ciudăţenia situaţiei. În cele din urmă, doctorul Mann îşi întoarse din nou atenţia asupra ei. Privirea lui avea o intensitate şi o blândeţe ce îi amintiră de pastorul din Boston. Medicul i se adresă lui Anne, dar aceasta, în loc să traducă, o privi pe Nicole cu ochii surâzători şi buzele tremurânde şi îi spuse:

— Dacă nu ai nimic împotrivă, am putea să ne retragem acum pentru a purta acea discuţie.

Nicole o urmă de-a lungul coridorului îngust. În minte i se învălmăşeau o sumedenie de întrebări. În cele din urmă, intrară în apartamentul doctorului şi se opriră într-o bucătărioară. Anne scoase un scaun de sub masă şi o invită să ia loc.

— Serveşti o cană de ceai?

— D-da… Sigur, mulţumesc. Dar ce…

— Domnul doctor şi cu mine urmează să ne căsătorim peste şase săptămâni – îi explică Anne, ridicând ceainicul de fontă de lângă sobă şi turnând nişte apă dintr-o oală.

Puse două căni şi un ulcior mic cu lapte pe o tavă din răchită şi aşeză apoi tava pe masă, după care ridică şervetul de pe o farfurie care se dovedi a fi plină cu biscuiţi proaspeţi. Nicole îşi dădu seama că toate acestea fuseseră pregătite din timp.

— Nu vrei să guşti biscuiţii? I-am pregătit azi dimineaţă.

— Mulţumesc…

Nicole întinse mâna spre farfurie, dar rămase cu ea suspendată în aer. *Copilul*. Precis că era grav bolnav dacă…

— Micuţul Michel seva însănătoşi în curând, spuse Anne, văzând şocul şi spaima de pe chipul lui Nicole. Nu ai

de ce să te îngrijorezi. Viitorul meu soţ este cel mai bun doctor din câţi am întâlnit. Nu că aş fi întâlnit foarte mulţi la viaţa mea, adăugă ea, zâmbind timid. Dar i-am auzit pe mai mulţi dintre confraţii săi spunând că este un medic bun şi ştiu că are o inimă de aur. Verişorul tău are să se facă bine în curând.

Nicole acceptă biscuitul din politeţe şi ciuguli un colţişor, dar, după ce Anne îi umplu cana cu ceai şi o aşeză în faţa ei, puse biscuitul pe farfurioară, încleştându-şi degetele în poală.

Anne se aşeză de cealaltă parte a mesei, trase adânc aer în piept, după care ridică privirea şi pe chip îi apăru un surâs abia schiţat. Nicole începu să tremure incontrolabil. Ce Dumnezeu se întâmplă?!

— Mă întrebam… Dacă ai vrea… Să te rogi cu mine, spuse în cele din urmă Anne cu o voce abia şoptită.

— P-poftim?…

— Mă întrebam dacă ai vrea să ne rugăm împreună la Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc.

Vocea blândă a lui Anne avea aceeaşi forţă precum cea a pastorului din Boston. O forţă care nu necesita un ton ridicat pentru ca mesajul să atingă sufletul interlocutorului. „Este, oare, Dumnezeu Tatăl meu ceresc?” se întrebă Nicole. Începând cu acea zi din timpul călătoriei pe ocean, se rugase în fiecare zi, dimineaţa şi seara, împreună cu Guy şi Emilie. Uneori o făcea pentru că rugăciunea părea să-i umple sufletul de armonie, alteori se ruga în virtutea obişnuinţei. Dar credea ea cu adevărat în Dumnezeu?

Intensitatea privirii lui Anne o duse cu gândul la mama sa. Uneori pe chipul Louisei apărea exact aceeaşi expresie. În acele momente fruntea i se încreţea de concentrare şi îi apăreau riduri fine între sprâncene şi în colţurile ochilor. Dacă stătea bine să se gândească, exista

o asemănare frapantă între chipul mamei sale şi chipul acestei tinere. Amândouă aveau pometii înalţi şi amândouă dădeau impresia unor persoane fragile, dar totodată puternice. Sau poate că îşi imagina toate acestea din dorinţa de a găsi ceva familiar pe aceste meleaguri străine şi reci. Poate că afecţiunea şi căldura din privirea şi din glasul acestei femei o făcuseră să se simtă mai puţin străină. Totuşi, asemănarea exista şi îi aducea linişte în suflet, făcând-o să se simtă puţin mai aproape de casă. Trase adânc aer în piept.

— Adevărul este, mademoiselle, că eu nu sunt atât de sigură în privinţa asta, mărturisi cu ochii în jos. Credinţa mea în Dumnezeu nu este deloc fermă, atât pot să spun.

La auzul acestui răspuns, dintr-un motiv pe care Nicole nu-l putu înţelege, ochii lui Anne se umplură de lacrimi.

— Dacă aş fi trecut prin câte ai trecut tu, mă întreb dacă nu cumva mi-aş fi pierdut complet credinţa în Dumnezeu, spuse ea cu vocea tremurândă.

— De unde ştii ce fel de viaţă am dus eu? întrebă Nicole, lăsându-şi, stupefiată, capul într-o parte.

— Toţi cei care trăiesc aici sau, cel puţin, toţi cei care nu sunt interesaţi doar de nevoile lor meschine, au auzit de tragica poveste a acadienilor. Părinţii mei au…

Anne fu din nou cât pe ce să izbucnească în plâns şi nu-şi putu înfrâna lacrimile decât cu mare greutate.

— Te întreb din nou, vrei să te rogi cu mine?

— Da, dacă aşa vrei dumneata, răspunse Nicole şi abia după ce îşi coborî capul realiză că tânăra vorbise de *acadieni*.

Încercă să-şi amintească dacă ieri făcuse cumva vreo referire la faptul că este acadiană, dar era cât se poate de sigură că singurul amănunt pe care îl dăduse despre persoana sa fusese numele ei englez. Atunci cum de… Dar

gândurile îi fură întrerupte de neobişnuita tânără din faţa sa, care începu să se roage.

— Tatăl nostru, Carele eşti în ceruri, îţi mulţumim pentru această zi, începu Anne cu vocea sugrumată, după care se opri şi trase aer în piept. Cât de lungă a fost aşteptarea, Doamne, cât de lungă! Şi acum, Te rugăm să ne vorbeşti. Îţi mulţumim pentru binefacerile Tale cu care tainic ne înconjori. Minunată este măreţia Ta, Doamne! Te rugăm să ne vorbeşti.

Felul în care se ruga tânăra aceasta o surprindea şi o liniştea totodată. Ce legătură strânsă trebuie să aibă ea cu cele nevăzute, dacă se roagă nu doar pentru liniştea sufletului, ci şi pentru a auzi ceea ce este cu neputinţă de auzit! Realiză că Anne tăcea şi brusc simţi şi ea nevoia de a se alătura rugii. Cu voce tare. Faptul de a se ruga împreună cu o persoană de seminţie engleză, când ea îi considera pe englezi inamici de când se ştia, faptul de a rosti acum cuvinte pe care nu fusese capabilă să le rostească ani de zile, constituia, în sine, un miracol. O binefacere tainică. Gândul o făcu să zâmbească. Ce contează toate aceste amănunte lumeşti când vorbeşti cu Dumnezeu? Dacă El există cu adevărat, ce importanţă mai au toate aceste mărunţişuri? Aşa că respiră adânc şi dădu glas unor cuvinte ce păreau să izbucnească singure.

— Doamne, eu chiar nu Te cunosc. Şi nici nu cred că Te-am cunoscut vreodată. Dar, dacă exişti, atunci trebuie, trebuie să te cunosc. Nu pot să-ţi cer să-mi vorbeşti. Nu sunt vrednică de asta acum, şi probabil că n-am să fiu niciodată. Dar, dacă exişti cu adevărat, eu sunt pregătită!

Se opri, uluită de claritatea celor rostite. Rezumau perfect ceea ce simţea. Pentru că da, chiar după toate chinurile şi toate greutăţile înfruntate, ea asta simţea.

— Dacă exişti cu adevărat, eu sunt pregătită! repetă ea.

Când deschise ochii, văzu că tânăra brunetă era zguduită de plâns. Anne îşi întinse suspinând mâinile spre ea, Nicole le prinse strâns într-ale ei şi rămaseră aşa vreme îndelungată. Nicole îşi simţea inima împăcată şi nu o deranja să aştepte ca tânăra să-şi revină, deşi nu înţelegea care putea fi motivul lacrimilor ei. Cu toate că era înconjurată de mister şi de necunoscut, în momentul acela îi era de ajuns să ştie că îi vorbise lui Dumnezeu şi că Dumnezeu o auzise. Acum începea să înţeleagă cuvintele pastorului Collins. Scopul călătoriei sale nu consta exclusiv în găsirea părinţilor ei englezi şi a căminului său lumesc. Acum ştia că viaţa o condusese către acest moment, în care să poată face abstracţie de firea ei puternică, acceptând faptul că puterea ei nu este şi probabil că nu a fost niciodată de ajuns; şi recunoscând faţă de Dumnezeul nevăzut faptul că, dacă există cu adevărat, ea este pregătită. Este pregătită cu toată fiinţa ei să primească tot ceea ce i se va arăta.

Anne se ridică de pe scaun şi se şterse la ochi, continuând să-i strângă mâna cu putere lui Nicole.

— M-am rugat toată viaţa pentru acest moment. Iar acum că a sosit, abia de reuşesc să leg două cuvinte, spuse ea.

Nicole aşteptă continuarea cu o linişte interioară care ştia că nu era meritul ei. I se ridicase o mare greutate de pe suflet şi, deşi nu înţelegea bine ce se petrece, era dispusă să stea şi să aştepte. Ştia că răspunsurile vor veni la momentul cuvenit.

— Elspeth…

Anne se prăbuşi din nou pe scaun şi clătină din cap, încercând din răsputeri să nu izbucnească din nou în plâns.

— Eşti acasă, reuşi ea să spună într-un sfârşit.

Da, era adevărat. Asta simţea în adâncul inimii. Să fi

fost vocea lui Dumnezeu? Pentru moment, se mulţumi să presupună că nu auzea doar cuvintele rostite de Anne, ci şi cuvintele nespuse. Deşi nu înţelegea vorbele stranii ale acestei femei ce şedea de cealaltă parte a mesei, cu degetele încleştate pe mâna ei, nu putea decât să îi dea dreptate. Era, într-adevăr, acasă.

Anne îşi îndreptă spatele, îi eliberă mâna din strânsoare şi scoase o batistă albă de olandă, cu care îşi şterse ochii şi faţa. Spre surprinderea lui Nicole, tânăra scoase din buzunarul fustei încă o batistă curată şi o puse pe masă fără să spună nimic; apoi îşi îndreptă umerii delicaţi, cu ochii săi căprui şi strălucitori plini deşi mai multă căldură.

— Iartă-mă! începu ea. În următoarele clipe poate că ai să crezi că bat câmpii. Te rog… Te rog să fii îngăduitoare şi să mă asculţi până la capăt. Există un motiv bine întemeiat pentru care mă comport atât de ciudat…

Anne se opri şi trase adânc aer în piept, după care continuă.

— Ceea ce… Ceea ce am să-ţi spun se poate să te ia prin surprindere. Îi… Îi cunosc pe părinţii tăi.

Nicole rămase perplexă. Cu siguranţă că tânăra nu se referea la Henri şi Louise Robichaud… Ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru: aceasta vorbea despre Andrew şi Catherine Harrow. Înghiţi în sec. Nu era în stare să scoată niciun cuvânt.

— Şi îţi cunosc, de asemenea, povestea vieţii.

— Îmi cunoşti…

— Povestea despre boala de care am suferit în copilărie… Despre, schimbul de prunci…

Anne se opri din nou, încercând din răsputeri să-şi păstreze cumpătul.

— Dar cum e posibil?…

— Părinţii tăi te-au căutat ani de zile. Au încercat pe toate căile…

Văzând expresia de pe chipul lui Nicole, Anne se opri şi aşteptă o vreme înainte de a continua.

— Nu au primit răspuns la niciuna dintre scrisorile trimise.

— Sunt… Sunt încă în viaţă? întrebă Nicole cu vocea sugrumată de emoţie.

În momentul acela înţelese că da, îi păsa cu adevărat. Era o revelaţie şocantă, care izvora din adâncurile fiinţei sale. Ochii i se umplură de lacrimi şi întinse mâna după batistă.

— Da, sunt în viaţă, răspunse tânăra cu un surâs tremurat. Sunt bine, sănătoşi. Au să cadă în genunchi şi au să-l mulţumească lui Dumnezeu când vor afla că te-ai întors acasă.

— Sunt aici?

— Nu, răspunse Anne cu o clătinare din cap ce făcu să îi foşnească boneta scrobită. Sunt acasă la ei, în satul Georgetown.

Nicole se lupta încă să înţeleagă pe deplin cele auzite. Întrebările ce i se îngrămădeau în minte îi încreţiră fruntea netedă şi îi întunecară privirea. Totuşi, simţea că se apropie de adevăr. Nu putea să creadă că întâlnise o persoană care-i cunoştea pe părinţii săi, ba mai mult de atât, ştia exact unde se aflau aceştia. Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? Lucrează cu adevărat Dumnezeu pe căi atât de misterioase? Şi atât de repede?

— Dar nu înţeleg… Spuse ea într-un târziu. Cum de ştii toate acestea?

Tânăra duse batista la ochi şi respiră adânc.

— Eu sunt Anne, zise ea încet. Antoinette Robichaud.

Nicole simţi că i se taie răsuflarea. Privea năucită, încercând să digere cuvintele pe care tocmai le auzise. Da.

Da, acum vedea clar asemănarea. În faţa ei stătea chiar Antoinette, fiica Louisei, şi pe chip i se prelingeau lacrimi fierbinţi. I se puse un nod în gât şi întinse braţele peste masă. Anne îi cuprinse mâinile într-ale sale şi cele două tinere îşi aplecară, plângând, capetele una spre cealaltă.

CAPITOLUL 30

Anne auzise că, într-o căruţă uşoară trasă de bidivii rapizi şi puternici, era posibil să ajungi în Georgetown într-o zi şi jumătate. Până acum nu avusese nici dorinţa, şi nici banii de a purcede într-o călătorie atât de rapidă, dar astăzi avea toate motivele din lume să o facă. Azi toate păreau să o îndemne să se grăbească: dealurile, păsările, razele soarelui. Până şi vânticelul ce sufla cu blândeţe în această zi de vară părea să o zorească. Cea care fusese pierdută a fost regăsită. Sora ei se întorcea acasă.

Cele două femei erau însoţite de Cyril, căruia un pacient recunoscător îi împrumutase nişte cai rapizi, şi de unul dintre servitorii proprietarului, o călăuză ce cunoştea ca-n palmă drumurile pline de hârtoape ale asprului ţinut de frontieră. Deşi cei doi bărbaţi le acordau intimitatea necesară, lui Anne îi era aproape imposibil să-i vorbească lui Nicole. Avea atât de multe să-i spună despre ceea ce simţea, despre cât de mult visase la acest moment, dar toate cuvintele păreau să i se oprească în gât.

Nicole era, la rândul ei, tăcută, dar Anne nu ştia din ce motiv şi îi era teamă să o întrebe. Tânăra vorbise o singură dată pe parcursul acelei zile, puţin mai devreme, când îi rugase să nu îi spună Elspeth. „Numele meu este Nicole”, le spusese ea. Lucrurile erau deja îndeajuns de confuze. A fi strigată pe un nume pe care îl auzise pentru prima dată în urmă cu doar câteva luni, ei bine, ar fi fost mult prea mult.

Atitudinea reţinută a tinerei franţuzoaice dusese la o tăcere generală pe parcursul întregii călătorii. Se opriseră peste noapte într-un binecunoscut loc de popas, lângă o apă curgătoare, fără să vorbească prea mult. Adunaţi în jurul focului, înfometaţi după o zi lungă petrecută pe drum, mâncaseră cu poftă, apoi îşi spuseseră rugăciunile şi se culcaseră.

Anne stătea întinsă şi asculta cum trosneşte focul. Nu putea să adoarmă. Nu înainte de a pune o întrebare. Măcar una. Se răsuci şi o surprinse pe Nicole privind-o. Chiar şi aşa, îi venea greu să dea glas tuturor întrebărilor ce rămăseseră nerostite şi noianului de sentimente ce îi năpădiseră inima.

— Poţi să-mi vorbeşti despre Louise şi Henri? întrebă ea în şoaptă.

Chiar şi pronunţarea celor două nume o făcu să simtă că i se pune un nod în gât.

— Ai putea să mi-i descrii?

Nicole se întinse pe spate şi îşi aţinti ochii spre cer. Acesta era singurul semn că îi venea greu să răspundă. Cerul era acoperit cu nori ce, scăldaţi în razele argintii ale lunii, păreau a fi spuma valurilor pe o mare întunecată. În lumina lunii şi a focului ce ardea mocnit, Anne desluşi pe chipul puternic şi hotărât al lui Nicole încordarea legată de tot ceea ce rămăsese nerostit.

— Tot ce am eu mai bun în suflet nu oglindeşte decât o fărâmă din bunătatea şi nobleţea sufletelor lor, spuse ea într-un sfârşit.

Cuvintele avură un efect atât de liniştitor asupra lui Anne, încât simţi că poate să se lase în sfârşit purtată pe aripile somnului. Acum că primise acest răspuns, toate celelalte mai puteau să aştepte. Închise ochii, lăsând de o parte întunericul nopţii şi misterele vieţii, şi era cât pe ce să adoarmă, când o auzi pe Nicole şoptind:

— Şi cum sunt Catherine şi Andrew?

— Catherine şi Andrew se numără printre aleşii lui Dumnezeu, răspunse Anne cu ochii deja lipiţi de somn. Mâine ai să te convingi singură de lucrul acesta.

La revărsatul zorilor, când se trezi, Anne descoperi că rogojina lui Nicole era goală. Scrută cu privirea siluetele ce se distingeau în capătul opus al locului de popas şi, nezărind-o nici acolo, se ridică, îşi puse cizmele şi boneta şi porni în grabă să o caute.

O găsi stând în picioare la marginea drumului, ascunsă vederii celor din tabără de o curbă largă ce ocolea un povârniş abrupt. Auzind zgomot de paşi, Nicole se întoarse, după care, văzând că este ea, reveni cu privirea asupra dealurilor ce se profilau spre răsărit. Anne se apropie şi, privind-o prin lumina difuză a dimineţii, văzu pe chipul ei aceleaşi emoţii pe care le trăia şi ea. Îşi întoarse privirea spre dealuri, aşteptând în tăcere să se lumineze pe deplin.

Dealurile erau învăluite în ceaţa dimineţii, iar aerul era plin de parfumul florilor şi al verii. În jurul lor, păsările se întreceau în triluri ce sunau ca un imn închinat răsăritului. Întunericul începea să se împrăştie, descoperind privirii un cer fără nori, de un albastru infinit. Şi apoi apăru soarele. Se ridică în depărtare, deasupra unui deal, şi rămase acolo, încoronând parcă ziua şi lumea întreagă. Ceaţa se transformă într-o mare cu sclipiri aurii, presărată cu insule arămii şi verzi. Anne rămase cu ochii aţintiţi spre soare până când lumina acestuia deveni prea puternică pentru a putea fi suportată de privirea omenească. Îşi simţea inima plină de bucurie. Se întoarseră la unison una spre cealaltă şi îşi zâmbiră.

— Ce loc straniu! spuse Nicole. Acum pare a fi rece, aspru şi neprietenos, iar în momentul imediat următor îmbracă o frumuseţe nemaivăzută.

Avea foarte mare dreptate. Anne îşi alese cu grijă cuvintele în limba franceză pentru a-i relata o amintire de suflet legată de acest lucru.

— Pe vremea când eram mică, mama mi-a explicat că ea şi Louise şi-au schimbat pruncii între ele deoarece eram foarte suferindă şi trebuia să mă ducă la un doctor din Halifax. Încercând să-mi descrie exact ceea ce a simţit în momentele acelea, mi-a povestit că, în timpul călătoriei spre Halifax, într-o dimineaţă s-a trezit cu un sentiment de groază în suflet. Nu îl mai simţea pe Dumnezeu aproape. Ca să spun adevărul, ceaţa a fost cea care m-a dus cu gândul la asta. Mama mi-a zis că, atunci când s-a trezit, totul era învăluit într-o ceaţă deasă, după care, ca prin minune, ceaţa s-a risipit, cerul s-a înseninat şi ea a putut să vadă clar pe o distanţă de mile întregi. A simţit ca şi cum ar fi putut să vadă până la capătul pământului. Până la capătul timpului, al îngrijorării, al neliniştii şi al încordării, aşa obişnuia ea să-mi spună. Până la porţile raiului. Şi în acel moment, deşi era speriată şi îi era dor de pruncul ei…

Anne îşi întoarse faţa şi îşi muşcă buzele. Nu voia ca emoţiile din sufletul ei să strice această zi însemnată. Şi nici acest binecuvântat moment de apropiere.

— Deşi îi era foarte dor de pruncul ei, a ştiut atunci că dimineaţa aceea era un dar de la Dumnezeu şi că făcuse ceea ce trebuia să facă, încheie ea.

— Ceea ce trebuia să facă, spuse încet Nicole după un moment lung de tăcere.

— Tu şi familia ta… Familia mea… Trebuie să fi înfruntat clipe foarte grele, zise Anne la fel de încet, întorcându-se spre ea.

— Atât de grele, încât îmi vine greu până şi să-mi aduc aminte de ele, murmură Nicole.

Anne întinse braţul spre ea şi o luă de mână.

— Eu trăiesc doar datorită ţie, spuse ea.

— Poftim? tresări Nicole, întorcându-se spre ea.

— Atunci doctorul din Halifax a spus că n-am să-mi revin niciodată complet. Şi a avut dreptate, răspunse Anne, privind-o în ochi şi continuând să o ţină blând, dar ferm de mână. Singurul motiv pentru care sunt în viaţă şi urmează să mă căsătoresc cu acest bărbat minunat este ceea ce s-a întâmplat atunci. Tu ai suferit toate acele greutăţi în locul meu. Eu nu aş fi supravieţuit.

Se opri, simţind că un simplu „mulţumesc" nu era nicidecum de ajuns pentru a-şi exprima recunoştinţa. Tăcută şi gânditoare, Nicole îi studie, rând pe rând, fiecare trăsătură a feţei. Deşi Anne se simţea copleşită de extraordinara încărcătură emoţională a întâlnirii ce urma să aibă loc, în sufletul ei se contură deodată un răspuns clar.

— Mâna lui Dumnezeu este asupra acestei călătorii, zise ea cu convingere în glas.

Andrew se gândea că aceasta este una dintre cele mai minunate zile dăruite de Dumnezeu.

După prânz se aşezase afară, pe banca de sub fereastra de la bucătărie. Deşi, ca mai tot timpul, avea de lucru, hotărâse că va lăsa munca deoparte până luni sau chiar marţi. Nu exista nimic care să nu poată aştepta până atunci. Se rezemase cu spatele de zidul casei, lăsându-se pătruns de lumina şi de căldura după-amiezii. Câteva albine pluteau leneşe în aerul nemişcat, zumzăind satisfăcute. Catherine lucra în bucătărie, la masa de lângă fereastră, fredonând încet o cântare pe care Andrew hotărâse numaidecât că trebuia să o includă în slujba de duminică.

Un vecin care trecea pe lângă portiţa grădinii îi urase amiază bună şi îl apostrofase în şagă că trândăveşte.

Andrew încuviinţase chicotind şi îşi întinsese picioarele.

Se poate să fi aţipit; nu mai ştia sigur. Soarele părea să-şi fi schimbat locul pe cer, iar Catherine fredona deja o altă cântare. Preţ de o clipă luă în considerare posibilitatea de a se ridică şi de a intra în casă pentru a trage un pui de somn aşa cum se cuvine, dar razele soarelui erau parcă prea plăcute şi ziua prea frumoasă pentru a le pierde sub un acoperiş. Era, într-adevăr, o zi minunată.

Până la sfârşitul vieţii sale, Andrew urma să-şi amintească ziua aceasta drept momentul regăsirii – cel în care reveniseră la viaţă toate amintirile dintr-un trecut pe care îl credea pierdut pentru totdeauna.

Soarele strălucea puternic şi trebui să-şi mijească ochii pentru a vedea mai bine. În spatele portiţei grădinii se distingea o siluetă.

Ba nu, erau două siluete. Două persoane care stăteau acolo şi se uitau spre banca pe care el stătea cu spatele rezemat de zidul casei, înconjurat de tufele de trandafiri ale lui Catherine, de glicina înflorită şi de cântecul păsărilor. Se îndreptă de spate, neştiind sigur dacă este treaz sau visează. Anne părea să fi apărut brusc la poarta lor, deşi era vorba că vine abia peste două săptămâni. Şi nu era singură. Stătea acolo cu o altă tânără, puţin mai înaltă decât ea, a cărei faţă, deşi rămânea parţial un mister din cauza razelor soarelui şi a privirii lui tulburi, îi părea cunoscută.

Îşi încordă privirea şi simţi că inima începe să-i bată mai repede. Era ca şi cum nu ar fi privit în spaţiu, ci în timp. Ca şi cum s-ar fi întors în urmă cu ani de zile, într-un trecut din care nu mai rămăseseră decât amintirile frumoase. În această după-amiază perfectă, îi era dat să o vadă pe Catherine, aşa cum era ea în ziua nunţii lor, strălucind de tinereţe şi de frumuseţe. Imaginea avu un impact atât de puternic asupra lui, încât i se păru că aude

clopotele bătând a sărbătoare. Ba nu, clopotele bisericii din sat chiar băteau de-adevăratelea, aşa cum se întâmpla în fiecare după-masă de sâmbătă. Iar aceasta nu era o imagine din trecut. Nu. Aceasta era o fiinţă în came şi oase, care stătea chiar acolo, lângă scumpa lui fiică.

Pipăi cu mâna suprafaţa băncii în căutarea unui sprijin, dar pur şi simplu nu avea puterea de a se ridica în picioare. Văzu că tânăra aceea cu trăsături cunoscute începe să verse lacrimi. Voia să-i spună „Nu plânge, totul este în regulă, totul este aşa cum trebuie să fie", dar nu putea să scoată niciun cuvânt, şi, dintr-odată, nu mai văzu nimic, căci şi ochii lui se umpluseră de lacrimi. Nu ştia de ce plânge. În momentul acela, pur şi simplu nu mai era în stare să gândească limpede. Plângea şi nu ştia de ce.

Apoi din bucătărie se auzi un icnit şi un sunet ce semăna cu primul ţipăt al unui nou-născut. Se auzi zgomot de sticlă spartă, apoi încă un ţipăt, mai pătrunzător, ce venea, de această dată, din cadrul uşii. Andrew se întoarse şi văzu pe chipul soţiei sale răspunsul pe care mintea lui părea incapabilă să îl formuleze. Se întoarse spre silueta învăluită în razele soarelui de după-amiază şi, în momentul acela, deşi nu putea să rostească niciun cuvânt şi nici să-i spună pe nume, înţelese cine era. Da, ştia exact cine este. Întrebarea era cum de nu îşi dăduse seama numaidecât, aşa cum era evident că o făcuse soţia lui. Catherine alerga parcă zburând spre portiţă, strigând de bucurie.

În cele din urmă, Andrew găsi puterea de a se ridica în picioare, apoi privi cum Anne se dă cu un pas înapoi. Fusese primită acasă cu braţele deschise de multe ori, dar acesta nu era momentul ei. Acesta era momentul mamei sale şi al lui Elspeth.

Andrew îşi găsi cu greu echilibrul. Simţea că se învârte lumea cu el. Sosise ziua care credea că nu are să vină niciodată. Ziua după care tânjise din tot sufletul. Ziua

la care visase noaptea în somn şi ziua cu ochii deschişi. Dar, în fiecare vis, regăsirea avea o sumedenie de etape: aflarea unor prime indicii, urmarea mai multor piste, cercetări ulterioare şi, într-un târziu, stabilirea unui contact la distanţă. Dar niciodată, niciodată nu visase că într-o bună zi fiica lor va apărea pur şi simplu la poartă. Totul era atât de brusc şi de uluitor! îşi urmă, clătinându-se, soţia.

Când Catherine ajunse la poartă, tânăra păru să şovăie, dar în ultima clipă făcu un pas înainte, deschizându-şi larg braţele şi lăsându-se cuprinsă în îmbrăţişare.

Când Andrew ajunse lângă ele, Catherine şi Nicole se legănau uşor, strâns înlănţuite. O auzi pe soţia sa suspinând înăbuşit „Fetiţa mea, copilaşul meu”. Cuvintele păreau să poarte toată durerea şi suferinţa anilor de despărţire.

Andrew nu putea decât să aştepte să-i vină şi lui rândul. Anne se apropie, iar el o luă în braţe şi, privind-o printre lacrimi, observă că şi ea plângea.

— E o minime! Un adevărat miracol, şopti el la urechea Annei, iar ea încuviinţă din cap.

Habar nu avea cât timp urma să treacă până când Catherine avea să o elibereze pe fiica lor din strânsoare, dar adevărul era că nu conta. Va aştepta să îi vină rândul. Va aştepta bucuros.

CAPITOLUL 31

După îmbrăţişări, au urmat plânsete, râsete, şi din nou plânset, mama şi fiica se loviseră curând de realitatea dulce-amară: deşi se regăsiseră, erau practic două străine. Trăiau în lumi diferite, aveau vieţi şi obiceiuri diferite, vorbeau două graiuri diferite, se îmbrăcau diferit, se

comportau diferit. Nu păreau să aibă absolut nimic în comun. Lui Nicole, situaţia i se părea derutantă şi dificilă. Deşi Catherine înfrunta totul cu un zâmbet curajos şi plin de blândeţe, fata ştia că nici ei nu avea cum să-i fie uşor.

— Anii de despărţire îşi spun cuvântul, şi este firesc să fie aşa. Voi aţi dus o viaţă foarte diferită de a noastră, spusese Catherine într-o seară, în timp ce coseau amândouă lângă foc.

Când Nicole o întrebase odată cum de vorbeşte atât de bine limba franceză, Catherine îi explicase că i-au fost de mare ajutor lecţiile pe care i le predase lui Anne de-a lungul anilor.

— Am avut şi noi perioade de restrişte, dar nu ne-am confruntat niciodată cu greutăţile prin care aţi trecut voi, continuă Catherine. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că Henri şi Louise au rămas statornici în credinţă şi că te-au învăţat că, în momentele de cumpănă, Dumnezeu este singurul nostru sprijin adevărat. M-am rugat pentru tine... În fiecare zi de când ai venit pe lume.

Cuvintele lui Catherine o stânjeneau, dar îi plăcea sunetul vocii ei. Era liniştitor să stea aici, la căldură, alături de ea, în timp ce afară, dincolo de zidurile solide ale căsuţei, vântul şuiera ameninţător. Erau doar ele două. Neputând să stea mult timp departe de lucru şi de iubitul său Cyril, Anne se întorsese la Halifax în ziua imediat următoare sosirii lor; iar în unele seri, cum se întâmpla şi acum, Andrew şi John Price plecau să-i viziteze pe enoriaşi, oferindu-le astfel celor două femei câteva clipe de intimitate.

Nicole simţea că sufletul îi iese parcă din corp şi priveşte scena din afară. Cât de aproape stăteau una de cealaltă! Şi, totuşi, câte lucruri păreau să le despartă... Încerca din răsputeri să facă ordine în tumultul de gânduri şi de sentimente ce o asaltau.

— Eşti bună să-mi descrii satul tău din Louisiana? o rugă Catherine. Ia-mă la o plimbare printr-o zi din viaţa ta, în care să te pot urma peste tot. În care să pot să miros, să pipăi şi să văd lumea ta. Ajută-mă să te *cunosc*, rogu-te!

Nicole încercă să-i descrie o zi din viaţa ei, deşi ştia că aşa ceva nu se poate pune în cuvinte. Catherine nu ştia cum e să simţi praful uliţei pe picioarele bronzate de soare, în timp ce alergi să-ţi întâmpini tatăl ce se întoarce de la pescuit. Nu avea cum să cunoască mirosul de nămol putred al canalelor din Louisiana, şi nici înfăţişarea întunecoasă şi rece a ochiurilor de apă ascunse sub firele de Tillandsia. Nu ar putea nicicând să înţeleagă ce înseamnă să te chinuieşti îmi de zile pentru a ajunge într-un loc care să fie al tău – şi azi, şi mâine, şi mereu.

Deşi Catherine o asculta cu acelaşi viu interes, Nicole îşi dădu repede seama că povestirea îi trezea şi mai mult dorul de casă. Era mult prea dureros să continue. Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer, iar Catherine nu o presă să continue.

În lumea lui Catherine, pe de altă parte, erau atâtea lucruri pe care *ea* nu le cunoştea şi pe care nu avea să le înţeleagă vreodată. De ce era, de pildă, obligatoriu să se acopere tava pentru servit ceaiul cu o dantelă? Sau de ce apa pentru ceai trebuia pusă la fiert la ora patru fără zece minute fix? De ce se apretau şorţurile? De ce nu se cosea o bordură viu colorată pe tivul unei fuste? De ce să ungi felia de pâine cu unt *şi* cu gem? Pe zi ce trecea, Nicole ştia că deveneau amândouă tot mai conştiente de diferenţele dintre lumile lor.

Cu toate acestea, încercau amândouă să treacă peste prăpastia pe care timpul şi împrejurările o săpaseră între ele. Nicole hotărî că era mai bine să lase deosebirile la o parte şi să caute, în schimb, ceea ce aveau în comun. Acum, de pildă, în timp ce coseau cu spor la lumina caldă a

focului din cămin, fata observă cu satisfacţie că aveau aceeaşi formă a mâinilor. Ba chiar le şi mişcau aproape la fel. Mâinile Louisei erau puţin mai late şi abordau ceva mai direct şi mai apăsat orice activitate.

— Duminică soseşte Anne, spuse Catherine cu un oftat, întrerupându-i şirul gândurilor. Fiecare vizită a ei mă umple de bucurie.

Nicole ridică privirea.

— În curând va avea casa ei şi va veni tot mai rar pe la noi…

Catherine se întrerupse şi o privi.

— Mă întrebam… Credeam că ţi-ar… Vreau să spun… Ai vrea să vezi pajiştea?

— Ar fi posibil? exclamă entuziasmată Nicole.

— Nu este foarte departe. Mi-ar face plăcere să mergem acolo. Doar noi trei.

Nicole zâmbi. Abia aştepta.

Excelenţa Sa, contele Charles, cel de-al optulea conte de Sutton, sfetnic al Majestăţii Sale Regele George al III-lea, fost membru al ambasadei britanice pe lângă curtea Majestăţii Sale Regele Ludovic al XIV-lea al Franţei, cavaler al ordinului Jartierei şi magistrat regal al comitatelor Devon şi Somerset, călărea obosit pe drumul cunoscut sub numele de Fundy Trail.

În loc de a călători comod, ca de obicei, în trăsura sa aurită trasă de opt splendizi bidivii negri pur-sânge arab, nobilul Sir Charles călărea o mârţoagă mizerabilă, cum nu mai avusese vreodată neplăcerea să vadă, darămite să încalece; iar în loc de înalţii dregători ai curţii regale, tovarăşii săi de drum erau acum nişte căruţaşi ce duceau o încărcătură de butoaie în ţinutul cunoscut de toată lumea drept patria merelor. Renunţase, din pricini lesne de înţeles, la veşmintele sale de catifea cu volane de dantelă,

nasturi de argint şi pene de păun, adoptând în schimb portul mai practic al căruţaşilor – o pereche de nădragi din piele rezistentă de căprioară, o cămaşă albă bine strânsă la gât contra colbului, cizme simple de călătorie, o pălărie strâmtă care să nu-i zboare de pe cap şi o manta de lână, deocamdată deschisă din pricina zădufului.

Deşi lăsaseră oceanul în urmă, pătrunzând încă de dimineaţă spre interiorul continentului, Charles simţea încă în nări mirosul de sare. De jur-împrejur se ridicau, aidoma unor turnuri, brazi mai înalţi decât clopotniţa Catedralei St. Paul din Londra. În acest lăcaş în aer liber, dangătul clopotelor era înlocuit de foşnetul brizei printre ramurile copacilor, iar în loc de coruri bisericeşti se auzea cântecul păsărilor, închinat unei veri ce venise prea încet şi trecea prea repede.

Consternarea lui Charles nu era cauzată de felul în care călătorea sau de tovarăşii săi de drum. El fusese cel care alesese să călătorească astfel. Când ajunsese în Halifax, guvernatorul era plecat într-o călătorie oficială, iar oraşul era cuprins de o activitate frenetică. I se explicase că, spre deosebire de Anglia, unde clima era mult mai blândă, aici oamenii lucrau atunci când le-o permitea vremea de afară. August şi septembrie erau lunile cele mai obositoare, căci atunci se pregăteau toate transporturile de blănuri, lemn, minereuri şi produse agricole. În această perioadă, toţi negustorii, adică aproape întreaga populaţie a oraşului Halifax, lucrau zi şi noapte. Asta deoarece, deşi natura era în floare, iar pădurile şi câmpiile erau pictate în nuanţe strălucitoare de verde şi auriu, iarna pândea după colţ.

Pentru această călătorie spre Georgetown, Charles nu solicitase o escortă oficială sau o companie aleasă, ci se dusese la bancherul său de încredere şi îi ceruse să-i găsească nişte însoţitori de încredere, care să cunoască

bine drumul.

— Cred că aţi avut o călătorie pe cinste, spusese bancherul, observând ţinuta de om al mării arborată de Charles şi respectul evident cu care îl trata căpitanul navei cu care sosise din sud.

Charles se gândise să protesteze, spunând că era încă departe de a-şi atinge scopul călătoriei, dar îşi dăduse imediat seama că nu prea ştia care este acesta cu adevărat. Aşadar, nu spusese decât:

— Mă aflu azi aici doar datorită măiestriei căpitanului Dillon şi a echipajului domniei sale.

— Lordul Charles a înfruntat urgia cu o inimă neînfricată, spusese căpitanul. Îndrăznesc să spun că acest gentilom este cu adevărat un tovarăş de nădejde atunci când eşti lovit de furtunile vieţii.

— Sunt profund onorat de cuvintele domniei voastre, răspunsese Charles, înclinându-şi capul.

Bancherul se uitase lung întâi la unul, apoi la celălalt, după care repetase:

— A fost, într-adevăr, o croazieră pe cinste.

În cele din urmă, bancherul găsi în scurt timp nişte căruţaşi care să-l însoţească pe conte în călătoria pe uscat. Multe căruţe aveau ca destinaţie târgul din Georgetown, iar dorinţa lui Charles de a călători însoţit era considerată cât se poate de firească, având în vedere dificultatea traseului. Însă problema reală fusese găsirea unui cal. Nu puteai cumpăra un armăsar mai acătării nici dacă îi plăteai greutatea în aur, îi explicase bancherul, aşa că lordul îi acceptase scuzele – şi pe mârţoagă odată cu ele –, considerând-o pur şi simplu drept parte a misterului ce învăluia această călătorie.

Acum lăsaseră pădurile de coastă în urmă, iar peisajul devenea tot mai deschis pe măsură ce înaintau spre regiunile înalte din interiorul ţinutului. În faţa ochilor

lui Charles, se deschidea o panoramă formată dintr-o alternanţă de pete verzi şi albastre ce păreau să se întindă la infinit. În depărtare, se înălţau nişte coloane subţiri de fum. Charles îşi miji ochii şi i se păru că vede clopotniţa unei biserici.

Dădu pinteni calului şi se apropie de primul căruţaş.

— Domnul meu, fii bun şi-mi spune: ceea ce se vede în faţă este cumva aşezarea Georgetown?

Bărbatul se opri din mestecat, scuipă lângă drum o zeamă maronie, apoi îşi mută cu limba tutunul într-o parte a gurii şi răspunse:

— Nu-s domn şi nici bun, da târgu îl ghicişi bine. De nu ne lasă vreo roată iarăşi, ar trebui să ajungem în Georgetown pe la ceasurile trei ale după-amiezii.

— În acest caz, nu-mi rămâne decât să vă doresc o călătorie plăcută în continuare. Eu am s-o iau înainte.

— Cum doreşti, cumetre, răspunse căruţaşul, fluturând mânerul biciului în chip de bun rămas. Mergi drept înainte pe cărare şi n-ai cum să dai greş.

La auzul acestor cuvinte complet lipsite de eticheta cu care era el obişnuit, Charles nu îşi putu reţine un zâmbet. Îşi ridică pălăria, după care dădu pinteni calului şi se îndepărtă cu o viteză remarcabilă.

Nu ştia ce avea să spună când va ajunge la casa fratelui său. De fapt, habar n-avea de ce goneşte atât de tare. Tot ce ştia era că, după nu mai puţin de şase luni şi o săptămână, în care traversase Atlanticul din Anglia până la Halifax şi navigase de-a lungul întregii coaste răsăritene a noului continent, înfruntând furtuni, frustrări şi incursiuni în misterele şi tragediile vieţii, acum se apropia, în sfârşit, de capătul călătoriei.

Gonea tot mai tare pe măsură ce se apropia. Mârţoaga părea să ştie încotro se îndreaptă, căci prinsese o viteză de-a dreptul surprinzătoare pentru o asemenea

namilă de animal, făcând să răsune poteca prăfuită sub copitele sale mari cât nişte farfurii. Spinarea calului se legăna ca o corabie zguduită de valuri. Charles trebui să-şi ferească iute capul pentru a nu se lovi de ramurile mai joase ale copacilor. Cu o mână apucă strâns frâul, şi pe cealaltă şi-o înfipse în coama calului. Fremăta de nerăbdare.

Trecu ca o săgeată pe lângă casele de la marginea târgului, coti pe lângă biserică şi începu să urce pe cărarea îngustă. Când văzu căsuţa şi grădina de zarzavaturi trase puternic hăţurile. Calul se opri fornăind şi izbi pământul cu copitele din faţă, de parcă ar fi regretat faptul că goana luase sfârşit. Charles sări din şa, bătu recunoscător grumazul animalului, după care îl priponi de gard şi deschise portiţa.

Fratele său apăru în uşă, fără a părea câtuşi de puţin surprins să-l vadă. Îl primi cu acelaşi zâmbet blând şi cu aceeaşi privire senină ca data trecută şi îl strânse puternic în braţe. De data aceasta, Charles îi răspunse din toată inima la îmbrăţişare şi, în timp ce îl strângea cu putere, îşi dădu seama că acest moment era o realizare în sine. Închise ochii şi, reuşind să dea la o parte lunga călătorie şi toate greutăţile înfruntate, simţi că într-adevăr se întorsese acasă.

— Bine-ai venit, Charles, bine-ai venit! Ne-ai lipsit atât de mult!

— Şi voi mi-aţi lipsit mie, frate. Şi voi mi-aţi lipsit mie, răspunse Charles, eliberându-l din îmbrăţişare şi dându-se cu un pas în spate. Elspeth a…

— Ah, ştii de sosirea ei?

Charles încuviinţă din cap.

— Închipuieşte-ţi, am bătut mările în lung şi-n lat în căutarea ei, şi în tot acest răstimp, ea era în drum spre voi, spuse el, după care se opri, clătinând din cap. Ei bine, nu

pot pretinde că eu v-am adus fiica înapoi. Nu am absolut niciun merit în această privinţă.

— Singurul lucru care contează este că ea se află acum aici, răspunse Andrew. Cum i-a călăuzit Dumnezeu paşii încoace este o cu totul altă poveste. Noi nu putem decât să îi mulţumim că a făcut-o.

Făcu o pauză şi îşi puse mâna pe braţul fratelui său.

— Acum i se spune Nicole, dar bănuiesc că ştii deja. Nu este aici, continuă el cu o urmă de regret în voce. A plecat pentru câteva zile împreună cu Catherine şi cu Anne.

Pentru o clipă, Charles se simţi dezamăgit, dar imediat după aceea fu cuprins de o adâncă pace interioară. Ca şi cum comoara pe care o căuta nu mai era scopul pentru care pornise iniţial la drum. Nu putea explica acest sentiment mai bine de atât. Nici măcar faţă de el însuşi.

— Frate, o viaţă nu mi-ar fi de ajuns pentru a-ţi cere iertare; doar atât reuşi să spună.

Privirea lui Andrew deveni mai pătrunzătoare şi parcă şi mai luminoasă decât de obicei. Îşi apucă strâns fratele pe după umeri şi îl conduse spre casă.

— Haide, trebuie să te răcoreşti după un drum atât de lung. Ce zici de nişte cidru?

Charles îşi scoase pălăria şi o aruncă pe banca de sub fereastră, după care intră în casă. Atunci când Andrew îşi pusese braţul pe umerii săi, se simţise cuprins de atât de multă căldură, încât acum această căsuţă simplă de ţară i se părea cel mai frumos palat de pe faţa pământului.

— Da, ar fi de-a dreptul dumnezeiesc să bem nişte cidru!

Îşi petrecură după-masa povestind despre cele întâmplate în timpul călătoriei. Urmărind cum jocul umbrelor marca trecerea timpului pe pardoseala de lemn,

Charles îi povesti fratelui său despre oamenii şi locurile întâlnite, de la ţinutul mlăştinos din Louisiana şi până la seminarul din Boston. Totuşi, încă nu îi vorbise despre întâlnirea cea mai importantă. Într-un târziu, Andrew se ridică şi începu să taie nişte felii subţiri de jambon pentru cină.

— Ai avut dreptate, mărturisi Charles după câteva momente de tăcere.

— Poftim? făcu Andrew, ridicându-şi ochii.

— Ai spus că scopul acestei călătorii nu era doar găsirea fiicei tale. Ai avut dreptate.

Charles se opri, după care deschise gura să spună ceva şi apoi o închise la loc, căutând cuvintele potrivite.

— Acestea au fost cele mai grele momente din viaţa mea, spuse el într-un sfârşit.

— Din câte mi-ai povestit, îmi dau seama că aşa trebuie să fi fost, răspunse Andrew.

Charles privi înspre el, după care adăugă:

— Dar şi cele mai frumoase.

Andrew rămase cu cuţitul suspendat în aer, luminat din spate de razele soarelui ce tocmai asfinţea.

Charles privi atât spre fratele său, cât şi spre lumină.

— M-am trezit dorindu-mi să am ce ai tu, şi dorinţa aceasta m-a făcut să mă simt din cale-afară de sărac.

Urmă un nou moment lung de tăcere.

— Şi ai găsit ceea ce căutai? întrebă într-un târziu Andrew.

— Cred… Cred că da.

— Ţi-a vorbit Dumnezeu?

— El încearcă să o facă, răspunse Charles, schiţând un zâmbet. Mă tem însă că îi este greu să se facă auzit prin pereţii de piatră ai sufletului meu…

— Nimic nu este prea greu pentru Dumnezeu, răspunse Andrew, clătinând solemn din cap. Dacă lucrează

încet, o face din compasiune şi blândeţe.

Şi de această dată, Charles simţi că are o revelaţie.

— M-am rugat. Pe corabie. Nu în timpul furtunii, ci după aceea. M-am bucurat, să ştii, că am avut puterea să nu cad în genunchi atunci când era primejdia mai mare. Am aşteptat să se domolească furtuna şi să pot vedea clar în sufletul meu, pentru a şti că mă prezint în faţa lui Dumnezeu dintr-un motiv lăuntric, şi nu împins de nişte împrejurări venite din afară.

Andrew lăsă cuţitul jos, se şterse pe mâini cu un şervet şi ocoli masa.

— Înţeleg.

— Nu spun asta din mândrie. Cred că aceasta a fost mai puţin alegerea mea şi mai mult voia lui Dumnezeu.

Se lumina pe măsură ce rostea cuvintele, ca şi cum faptul că Andrew le asculta le-ar fi conferit claritate.

— Dacă aş fi fost împins spre rugăciune de o furtună din afara fiinţei mele, după trecerea vijeliei m-aş fi bazat din nou pe puterea mea; dar pe marea calmă am fost silit să văd cât de săracă este, de fapt, viaţa mea. Cât de lipsită de iubire şi de linişte sufletească.

— Charles…

Andrew se duse până la fereastră şi privi îndelung lumina soarelui ce scăpăta, apoi se întoarse şi se aşeză lângă fratele său.

— Vrei să ne rugăm acum împreună?

— Aş fi onorat.

Totuşi, mai trebuia să spună ceva înainte de a-şi putea coborî capul cu inima împăcată.

— Andrew, frate dragă, am pornit în căutarea fiicei tale mânat de motive egoiste. Nu mi-a păsat deloc de tine şi de familia ta. Singura mea dorinţă era să o găsesc pentru a o putea lua încă o dată de lângă voi. Am greşit… Şi îţi cer iertare.

Andrew întinse mâna şi îi strânse braţul.

— Pentru aceste cuvinte, frate dragă, dacă Elspeth hotărăşte să plece cu tine, eu mă învoiesc.

CAPITOLUL 32

Nicole se opri în mijlocul potecii şi privi înapoi spre Catherine. Ea şi cu Anne se înţeleseseră din priviri şi mergeau mai încet pentru ca ea să poată ţine pasul cu ele.

— Este chiar aici, după pâlcul acela de copaci, spuse Catherine, gâfâind uşor. Nu îmi aminteam să fie un urcuş atât de abrupt.

Totuşi, când Anne făcu un pas înainte şi întinse mâna să dea la o parte ramura care le stătea în cale, Catherine o opri.

— Cred că am, totuşi, nevoie de un mic răgaz, spuse ea, şi, închizând ochii, trase adânc aer în piept.

Anne se duse la ea şi o luă de mână. „O înţelege mai bine decât mine”, se gândi Nicole, privindu-le. „Ştie ce gândeşte şi ce simte Catherine în momentul acesta. Dacă ar fi mama, şi eu aş…”

Gândul ce începuse să se contureze în acele cuvinte o răscoli. De când venise în Acadia încercase din răsputeri să o vadă pe Catherine ca pe mama sa. Să simtă asta ca pe ceva firesc. Să lase în urmă ceea ce s-a întâmplat în trecut, să nu se mai gândească la durerea şi la pierderea suferită. Dar nu putea să o facă renegându-şi cealaltă mamă. Acum era sigură de asta. Câte zile va avea, în adâncul sufletului său, mama ei va rămâne Louise.

Catherine îşi deschise încet ochii şi schiţă un surâs.

— Acum sunt pregătită, spuse ea cu vocea puţin tremurândă.

Anne dădu la o parte ramura, continuând să o ţină pe mama sa cu cealaltă mână. Catherine respiră adânc şi păşi

înainte. Nicole le urmă tăcută. După doar câţiva paşi, erau deja pe pajişte. Catherine întinse mâna spre Nicole şi îşi încleştară tustrele degetele, privind nemişcate tabloul ce li se întindea în faţa ochilor.

— Nu s-a schimbat deloc, murmură Catherine. Mi-era atât de teamă că ar putea să fie complet diferit faţă de cum îmi aminteam eu. Că vraja acestui loc s-ar putea să fi dispărut.

Nicole îşi lăsă privirea să alunece peste iarba unduitoare şi tufele joase ale pajiştii. Înaintea ei, pământul era acoperit de un covor multicolor şi bogat de flori de toamnă. Luminişul era înconjurat de copaci înalţi, iar într-o parte se deschidea panorama golfului de dedesubt. În depărtare se zărea o barcă de pescuit ce se legăna singuratică pe apele liniştite ale după-amiezii. Păsările ţâşneau ca nişte săgeţi de pe o tufă pe alta şi ciripeau fericite, umplând pajiştea cu cântecele lor de bucurie. Nicole sorbi cu nesaţ frumuseţea din jur şi apoi îşi ţinu răsuflarea, de parcă ar fi vrut ca acest moment să dureze o veşnicie.

— Uite, acolo am văzut-o prima oară pe Louise. Îmi amintesc ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Parcă văd şi acum în faţa ochilor rochia ei viu colorată. Vai, aproape că am invidiat-o! Eu trebuia să port nişte straie atât de cenuşii! Şi ochii ei… N-am să uit niciodată privirea aceea! Din când în când surprind aceeaşi expresie pe chipul tău, Anne.

Nicole simţi că aşteptase toată viaţa acest moment de comuniune.

— Şi, priviţi, afine! Amândouă ne umpleam coşurile cu afine. Coşurile şi gurile, adăugă Catherine râzând. Nu o dată s-a întâmplat să ne surprindem una pe alta cu buzele pătate de afine, spuse ea, după care o luă înainte pe pajişte, ţinându-şi în continuare de mână ambele fiice. Iar acesta este locul în care culegea flori Louise atunci când

am văzut-o prima dată. Eu stăteam acolo, lângă arborele acela pitic. Culegeam amândouă flori pentru buchetele noastre de nuntă… Deşi la început niciuna dintre noi nu ştia că şi cealaltă o face pentru acelaşi prilej fericit.

Nicole închise ochii şi şi-o imagină pe Louise foarte tânără, cu braţele pline de flori şi cu un zâmbet jucăuş pe faţă.

— Aveam şi un buştean preferat. Îmi este şi teamă să mă uit după el. A trecut atât de mult timp de atunci… Mă tem că a fost ros din scoarţă în scoarţă de ani, de furtuni şi de insecte. Îmi amintesc că era chiar acolo, lângă molidul acela înalt.

Cele două fete o traseră de mână şi se îndreptară tustrele în direcţia indicată de Catherine.

— O, *încă* este aici! exclamă femeia extaziată. Uite, a rămas aproape neschimbat după toţi aceşti ani! Dumnezeule mare!…

Îi dădură lacrimile. Lăsă mâinile fetelor, făcu un pas în faţă şi mângâie scoarţa bătrână a buşteanului.

— Doamne, Dumnezeule!… Câte poveşti ar putea să spună acest buştean bătrân… Ne aşezam aici şi discutam despre câte în lună şi în stele. Şi Louise mă tachina pentru cunoştinţele sărăcăcioase de franceză şi mă ajuta să pronunţ corect cuvintele. Stăteam aici şi citeam Biblia… Ore în şir. Am avut necazuri din cauza acelor întâlniri. O bătrână bârfitoare din sat ne-a dat de gol. Iar Andrew a avut mari probleme din cauza asta. Cât de rău mi-a părut! … Acela a fost începutul sfârşitului carierei sale militare.

Ochii i se înceţoşară, dar dădu imediat la o parte gândurile negre. Ca pe un covoraş uzat de pe verandă, se gândi Nicole privind-o.

— Obişnuiam să ne lăsăm bileţele… Uite aici, în această scorbură, continuă Catherine, vârându-şi mâna într-o deschizătură ascunsă de pe buştean. O, asta mă face

să mă simt atât de aproape de Louise!…

Anne se aplecă, culese o floare ce îi fremăta lângă fustă şi o strânse la piept cu ambele mâini. Văzându-i ochii împăienjeniţi de lacrimi, Nicole îşi dădu seama că această pajişte era locul în care Anne îşi întâlnea mama pe care nu a cunoscut-o niciodată. Fără să stea pe gânduri, îşi trecu braţul în jurul taliei subţiri a surorii sale şi în faţa ochilor nu le mai văzu pe Catherine şi pe Louise în tinereţe, ci alte două tinere ce îşi deschideau sufletul una alteia, împărtăşindu-şi temerile şi visurile.

— Şi aici am stat înainte de a ne schimba odoarele… Fiecare dintre noi şi-a legănat pruncul, i-a dat o ultimă sărutare şi apoi s-a despărţit de el. Nu ştiam că…

I se puse un nod în gât şi trebui să aştepte mult timp pentru a-şi recăpăta glasul.

— De unde era să ştim că despărţirea avea să dureze mai mult de câteva zile?…

Izbucni în plâns şi ambele fete se apropiară de ea să o liniştească.

— Of, de-ar fi şi Louise aici! zise ea printre suspine. De-ar împărţi cu noi această clipă…

— Mămico… Putem să ne rugăm? întrebă Anne cu vocea tremurândă.

Catherine încuviinţă din cap şi le conduse pe cele două fete la bătrânul buştean. Se aşezară şi se prinseră strâns de mâini. Gândurile şi sentimentele lor se întrepătrunseră şi Anne începu să rostească rugăciunea, cu o voce surprinzător de calmă.

— Tată ceresc, Care ne-ai creat, ne iubeşti şi ne călăuzeşti pe căile noastre, îţi mulţumim pentru această clipă minunată pe care ne-ai dăruit-o aici, în acest loc drag. Îţi mulţumim pentru binecuvântările Tale şi pentru iubirea Ta nemărginită. Am fost binecuvântate. Nu înşelate, ci binecuvântate. Fii alături de Louise! Fă-o,

Doamne, să simtă în acest moment iubirea noastră! Şi, dacă aşa Ţi-e vrerea, fă să vină ziua în care să fim din nou împreună. Trup şi suflet. Întru iubire şi bucurie. Întru credinţă. Căci Tu eşti plin de bunătate şi credincioşie şi noi Te iubim pentru ceea ce eşti şi pentru ceea ce ai făcut. Amin.

Rugăciunea fu continuată de Catherine. Deşi cuvintele rostite de ea cu o voce tremurândă erau diferite, exprimau în mare parte gândurile cărora Anne le dăduse deja glas. Când Catherine spuse „Amin", a părut firesc ca Nicole să rostească, la rându-i, o scurtă rugăciune. Dintr-odată, fata simţi risipindu-se toată încordarea legată de încercarea de a se acomoda într-un mediu necunoscut, de dorul de casă, de sentimentele confuze pe care le avea cu privire la persoanele din viaţa ei şi la locul pe care ar fi trebuit să îl ocupe acestea în inima sa. Louise avusese dreptate. Era de două ori mai norocoasă decât restul lumii. Pentru că avea două mame care o iubeau şi care o iubiseră toată viaţa.

— Tată ceresc, spuse ea simplu, îţi mulţumesc că ne cunoşti atât de bine. Îţi mulţumesc că ne iubeşti. Îţi mulţumesc că îţi pasă de noi şi că îţi arăţi puterea. Că vrei şi poţi să hotărăşti pentru noi. Îţi mulţumesc că *exişti*. Amin.

Nu era sigură dacă Anne şi Catherine înţeleseseră rugăciunea ei, dar ştia că Dumnezeu, Tatăl ei ceresc o înţelesese. Inima ei ajunsese, în sfârşit, acasă. Acum era liberă să-şi trăiască viaţa fără de amărăciune, durere sau sentimente de vinovăţie.

CAPITOLUL 33

Soarele era atât de binevoitor, încât lui Nicole îi venea parcă greu să creadă că înfruntase vreodată furtuni

şi zile cenuşii sau că în curând avea să vină iarna.

Plimbându-se împreună cu Anne prin Georgetown, Nicole atrase atenţia tuturor. Toţi se adunau în jurul lor, dornici să îi dea bineţe fiicei pastorului, cea regăsită după atâta amar de vreme. Toţi voiau să vadă cu ochii lor visul devenit realitate. Până şi locuitorii din aşezările dimprejur auziseră de povestea fetiţelor schimbate între ele în fragedă pruncie şi acum toţi simţeau nevoia să le vadă de aproape pe cele două tinere domnişoare ce stăteau una lângă alta. Târgoveţii şi sătenii le priveau cum zâmbesc sfielnic, iar gândul legăturii strânse care le unea umplea de lacrimi ochii celor care îi îndrăgeau pe pastor şi pe soţia acestuia.

Anne o conduse pe Nicole în afara târgului, până pe promontoriul ce se ridica abrupt deasupra mării. Apele cu sclipiri aurii străluceau sub soarele amiezii ca nişte oglinzi. În depărtare se zăreau câteva bărci de pescuit şi nişte bărbaţi ce întindeau năvoade.

— Tata adoră pescuitul, zise Nicole.

— Cum este tatăl nostru?

— Nu e mare de stat, dar e puternic ca un stejar. El este înţeleptul satului nostru. Şi mult mai mult decât atât. Faptul că am rămas uniţi, că am ajuns până în Louisiana şi că ne-am reclădit căminele se datorează tăriei lui sufleteşti.

Gândurile îi zburară la zilele copilăriei. Odată şi odată avea să-i vorbească despre greutăţile prin care a trecut, dar acum nu era momentul. Voia să împărtăşească totul cu Anne, cu această făptură ce, dintr-o străină, se transformase rapid în prietena şi sora pe care nu o avusese niciodată, dar asemenea amintiri nu erau potrivite pentru o zi atât de liniştită şi de frumoasă ca aceasta.

— Tata este un om deosebit. Iar mama este femeia bună, blândă şi înţeleaptă ce merită să îi stea alături. Şi ea

e deopotrivă de puternică.

— Părinţii noştri par să se asemene foarte mult, spuse Anne încet.

— Aşa este. Andrew îmi aduce foarte tare aminte de Henri. Iar Catherine şi Louise par a fi surori. Poate că am impresia asta datorită faptului că amândouă au fost binecuvântate cu darul credinţei.

— Îţi vine greu să vorbeşti… Despre Dumnezeu? o întrebă Anne, privind înspre ea.

— Acum nu-mi mai este atât de greu… Văzând cum vă trăiţi voi viaţa în credinţă, am ajuns să înţeleg că îmi doresc şi eu acelaşi lucru. Ştii ce mă miră cel mai tare? întrebă ea zâmbind. Cât de uşor îmi vine să vorbesc cu tine. Nu doar despre Dumnezeu, ci despre absolut orice. Mai că sunt geloasă la gândul că Cyril are să-ţi acapareze tot timpul şi toată atenţia tocmai acum, când încep să te cunosc mai bine!

Anne o conduse la „banca” ei preferată, un buştean masiv pe care se aşezară amândouă confortabil.

— În ziua în care am aflat că unchiul Charles urma să pornească în căutarea ta, am venit aici; iar bunicul a venit după mine.

— Bunicul Price este un om minunat, murmură Nicole, aducându-şi aminte de prima lor întâlnire.

Fusese mişcată nu doar de lacrimile pe care le vărsase bătrânul, ci şi de ruga de mulţumire pe care acesta o înălţase lui Dumnezeu. O ţinuse în braţe ca şi cum ar fi ştiut-o dintotdeauna. Cu putere – deşi trupul îi era slăbit – şi cu bucurie – deşi inima îi era îndurerată.

— Vai, cât mă bucur să te aud spunând asta! exclamă Anne, îmbujorându-se de încântare. În ziua aceea, bunicul m-a găsit aici lăcrimând. Când m-a întrebat de ce plâng, eu i-am răspuns că îmi este teamă că, de vei fi găsită, familia noastră ar putea să se destrame.

Nicole deschise gura să spună ceva, dar Anne o fixă cu o privire atât de intensă, încât se opri. Îi studie osatura fină şi aerul fragil al feţei. Părul negru ca pana corbului şi ochii căprui dădeau impresia unei tării fizice care era, de fapt, inexistentă. Într-adevăr, Anne era sănătoasă acum, dar nu era nicidecum o femeie capabilă să înfrunte urgiile cele mai năprasnice ale vieţii. Nicole simţi brusc dorinţa de a o proteja.

— Bunicul a spus că nu trebuie să-mi fac griji în privinţa asta, deoarece Dumnezeu are să ne călăuzească paşii şi va transforma tot ceea ce va să vie într-un dar. Cred că în acel moment m-am încrezut mai mult în bunicul decât în Dumnezeu. Dar acum îmi dau seama că a avut dreptate. Simt că am câştigat o soră şi o prietenă.

— Şi eu la fel, murmură Nicole.

— O soră şi o prietenă, repetă Anne, după care o privi în ochi. Ştii că Cyril şi cu mine urmează să ne căsătorim la toamnă…

— Este un om bun, răspunse Nicole. Am ştiut lucrul acesta încă de prima dată când l-am întâlnit, atunci când l-a consultat pe micuţul Michel. Am văzut asta în ochii şi în mâinile lui. Am simţit asta în vocea lui.

La auzul acestor cuvinte, chipul delicat al lui Anne se îmbujoră de plăcere, apoi redeveni repede palid.

— Mă întrebam dacă… Dacă ai vrea…

Nicole o luă de mână şi aşteptă răbdătoare să ducă întrebarea până la capăt.

Anne trase aer în piept.

— Nicole, ai vrea să fii domnişoara mea de onoare?

Nicole se întinse spre ea şi o îmbrăţişă.

— Cu cea mai mare plăcere, zise ea, inspirând adânc parfumul de lavandă al Annei.

CAPITOLUL 34

Lui Charles nu îi venea să creadă cât de dulce este mirosul pământului. Şi cât de plăcut este plivitul unei grădini. Totuşi, această îndeletnicire simplă era o experienţă atât de nouă pentru el, încât, înainte de a intra în casă pentru a trage un pui de somn, John Price trebui să îi atragă de vreo două ori atenţia să nu mai smulgă şi zarzavaturile odată cu buruienile. În timp ce se desfăta lucrând, cu fruntea îmbrobonită de sudoare, printre plantele ce creşteau sub razele mângâietoare ale soarelui, Charles jură în sinea lui că, fie ce-o fi, la un moment dat avea să îşi cultive propria lui grădină. Fie ce-o fi.

Razele soarelui cădeau pe aleea din faţa casei şi fetele păşiră direct în lumină. De unde se afla, Charles le putu privi înainte ca ele să îl zărească. Anne şi Nicole mergeau braţ la braţ, zâmbind încântate şi totodată sfielnice datorită noii apropieri ce se crease între ele. Cele două tinere se asemănau extraordinar de tare şi erau totodată extrem de diferite. Delicateţea lui Anne ieşea şi mai mult în evidenţă acum, când păşea alături de o persoană atât de viguroasă ca Nicole. Cu prilejul puţinelor clipe petrecute în compania ei, Charles observase cu uimire că Nicole nu părea să fie absolut deloc conştientă de tăria ei înnăscută. Nici de tăria ei sufletească, şi nici de cea trupească. Puterea şi hotărârea ce i se citeau pe chip confereau un aer aparte frumuseţii ei. Charles clătină din cap şi reveni la săpat. Nicole era într-adevăr o tânără nu doar atrăgătoare, ci de-a dreptul remarcabilă.

Când îl zăriră, în sfârşit, în grădina din faţa casei, cele două fete îşi lăsară, sfioase, braţele în jos.

— Ce faci aici, unchiule Charles? îl întrebă Anne.

— Mă delectez, răspunse el, scuturându-şi mâinile de pământ. Nici n-am bănuit cât de plăcut poate să fie plivitul buruienilor.

Nicole se retrase, ca de obicei, într-o tăcere misterioasă. Întristat de faptul că prezenţa lui determinase o asemenea reacţie, pe care o considera absolut firească pe de altă parte, Charles se ridică în picioare şi îşi scoase pălăria în faţa fetelor.

— Ştii cumva unde e tata? îl întrebă Anne.

— El şi John Price l-au luat pe tânărul dumitale doctor şi au plecat să viziteze un enoriaş bolnav.

Anne se întoarse spre Nicole.

— De ce nu mai rămâi puţin aici, afară, să te bucuri de căldură? îi sugeră ea. Eu mă duc să o ajut pe mama să pregătească masa.

— Bine, dar…

Nicole îşi ridică mâna să protesteze, apoi o lăsă să cadă la loc. Reţinerea din glas i se citea şi pe chip. Când se întoarse încet către el, mijindu-şi ochii pentru a se feri de razele orbitoare ale soarelui, Charles văzu că are faţa încordată.

— Ţi-aş rămâne îndatorat dacă te-ai învoi să îmi ţii de urât preţ de o clipă, spuse Charles încet, pronunţând cu grijă cuvintele în limba franceză.

Ea încuviinţă din cap, dar fără tragere de inimă.

Charles aşteptă ca Nicole să ia loc pe banca de sub fereastra bucătăriei, apoi se aşeză lângă ea. Începu să se scuze că este murdar de pământ, dar îşi dădu imediat seama că nu era momentul potrivit pentru a se pierde în politeţuri. Aşteptă un moment, sorbind cu nesaţ căldura soarelui de după-amiază şi cântecele păsărilor, apoi spuse:

— Îmi închipui foarte bine ce părere trebuie să-ţi fi făcut tu despre mine.

— Habar nu aveţi de ceea ce gândesc eu, răspunse Nicole, clătinând hotărâtă din cap. Habar nu aveţi.

— O tânără porneşte în căutarea rudelor sale de sânge, înfruntând o călătorie lungă şi extrem de

anevoioasă, continuă Charles cu vocea scăzută, ştiind că vorbele sale interesau pe multă lume. Faptul că vorbea în limba franceză asigura întrucâtva caracterul confidenţial al discuţiei, dar adevărul este că nu l-ar fi deranjat nici dacă ar fi auzit toată lumea ceea ce avea de spus. El făcea parte din familie şi tocmai acesta era motivul pentru care rostea acum aceste cuvinte.

— În cursul călătoriei, tânăra întâlneşte un străin înstărit, care se dovedeşte a fi chiar unchiul său. Acesta soseşte în Georgetown şi, la numai câteva zile după întoarcerea ei dintr-un loc care îi aduce în suflet bucurie şi speranţa unui nou început, o întreabă dacă nu vrea să meargă în Anglia împreună cu el. Să fie moştenitoarea lui, să aibă avere şi titluri, să facă parte din crema societăţii. Totuşi, tânăra nu vede în toate acestea un dar. O, nici pe departe! Căci bărbatul acesta, cu propunerile lui extravagante, ameninţă să spulbere legăturile încă fragile pe care încearcă a le clădi cu o mamă şi o soră pe care abia le-a cunoscut.

Nicole întoarse capul spre el atât de încet, încât Charles avu impresia că fata făcea asta împotriva voinţei sale.

— Este adevărat, eu reprezint o ameninţare, adăugă el, continuând să privească spre grădina scăldată în razele soarelui.

Se opri o clipă, minunându-se de nou descoperita sa capacitate de a spune adevărul, chiar şi când acesta se opunea scopurilor sale.

— Reprezint o ameninţare în privinţa scopurilor pe care ţi le-ai stabilit la începutul călătoriei.

— Nu mai ştiu foarte bine care sunt scopurile mele, răspunse Nicole abia şoptit.

— Cred că se poate să fi făcut amândoi aceeaşi descoperire.

Nicole nu spuse nimic, ci doar aşteptă continuarea, fără a-şi lua ochii de la el.

Spre deosebire de tinerele domnişoare pe care le cunoscuse la Londra, Nicole era deopotrivă de puternică şi de răbdătoare. O parte din el s-ar fi dedat la orice pentru a o convinge. Ar fi pledat cu fervoare în favoarea propunerii sale, ar fi linguşit-o, ar fi încercat să o mituiască. Ar fi făcut absolut orice. Închise ochii. Nicole era inteligentă, talentată, puternică, înţeleaptă. Nu ar fi avut nicio problemă în a învăţa elementele de etichetă care îi lipseau. Era, într-adevăr, moştenitoarea perfectă. Este adevărat că trecuse prin greutăţi de neimaginat pentru a o găsi – de fapt, nu, nici chiar asta nu îl îndreptăţea să-şi asume vreun merit în privinţa găsirii ei –, dar Nicole îi depăşise toate aşteptările.

Într-un sfârşit, reuşi – cu greu, ce-i drept – să se destindă. Nu putea şi nu voia să forţeze lucrurile. Chiar dacă era posibil, el nu voia nici măcar să încerce. Nicole avea dreptul să facă propria ei alegere. Cunoştea greutăţile prin care fata trecuse şi tăria sufletească de care avusese nevoie pentru a ajunge aici. Dacă acesta era drumul ei, ce drept avea el să-i schimbe cursul căutărilor?

Dar simţea o schimbare şi în el însuşi. Propriile sale căutări începeau să se abată de la cursul stabilit iniţial. Nu ştia încotro se îndreaptă sau care îi era scopul final. Tot ce ştia era că în sufletul lui avea loc o transformare. Şi că nu mai era singur.

Când îşi deschise din nou ochii, văzu că Nicole continua să îl privească.

— Doreşti să spui ceva? o întrebă el.

— Mă gândeam cât de straniu este că am călătorit săptămâni întregi pe aceeaşi corabie şi abia acum am apucat să stăm de vorbă cu adevărat.

— În urmă cu câteva luni, aş fi spus că este o ironie a

sorţii. Şi aş fi folosit asta drept scuză pentru a-mi alege singur calea şi pentru a-i sili pe ceilalţi să mă urmeze.

— Şi acum?

— Acum, ei bine, acum…

Simţi pe frunte o adiere uşoară, care îl duse cu gândul la o după-amiază mult mai întunecată decât aceasta, petrecută pe ocean, când, în bătaia unui vânt năprasnic şi învăluit într-o ceaţă deasă ce părea să înfăşoare ca un giulgiu rămăşiţele unui scop de neatins, simţise pe obraz mângâierea unei mâini nevăzute.

— Acum recunosc faptul că voinţa mea nu înseamnă nimic. Că există o putere mult mai mare decât a mea, care pune toate lucrurile în mişcare. Şi că trebuie să accept Sursa acestei puteri neasemuite şi să mă supun voii Sale, spuse el, după care nu îşi putu reţine un zâmbet. Nu-mi vine să cred că spun aceste lucruri…

— Iar mie nu-mi vine să cred că sunt de acord cu ele, răspunse Nicole încet.

— Am căzut de acord de două ori într-o singură după-masă, spuse Charles, fără pic de sarcasm în voce.

— Într-adevăr, încuviinţă tânăra, întorcându-se şi ea cu faţa spre lumină şi lăsându-se confortabil pe spate. Simt ca şi cum m-aş confrunta din nou cu învăţăturile pe care părinţii mei s-au străduit să mi le transmită toată viaţa, dar pe care doar acum sunt pregătită să le accept. Învăţături despre alegerile pe care le facem în viaţă, despre ce înseamnă să începi prin a face *alegerea* corectă.

— *Alegerea*, murmură Charles. Bine spus. Foarte bine spus, întări el, după care se scufundară amândoi într-o tăcere odihnitoare.

— Pot să vă rog ceva? întrebă Nicole într-un sfârşit.

— Orice.

— Am rugămintea să păstraţi doar pentru dumneavoastră ceea ce urmează să vă spun.

Charles se întoarse spre ea, dar Nicole îi ocoli privirea.

— Cum doreşti, spuse el. Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu voi sufla un cuvânt.

— Atunci când a fost numit căpetenie a clanului, cu un an înainte de expulzarea din Acadia, tatăl meu a îngropat tezaurul agonisit de săteni pe un deal de lângă Minas. Unchiul meu a fost însărcinat să recupereze această comoară şi să găsească un mod de a o trimite acadienilor din Louisiana.

Charles se aplecă înainte, încântat de perspectiva că putea să se facă util acestei tinere remarcabile şi familiei ei.

— Doresc să intre în posesia comorii propriu-zise sau a valorii ei? Pot să scriu numaidecât un cec şi să-l trimit tatălui dumitale prin nişte persoane de legătură din New Orleans.

— Nu ştiu ce ar prefera ei să facă. Trebuie să discut despre asta cu unchiul, spuse ea, după care lăsă să îi scape un oftat. I-aţi cunoscut pe părinţii mei?

— Da. Am fost la casa dumitale din Louisiana.

— Şi ce părere v-aţi făcut?

— Mama dumitale este versiunea franceză a lui Catherine. N-am mai văzut niciodată două doamne care să se asemene atât de mult, fără a fi unite printr-o legătură de sânge. De-a dreptul remarcabil…

— Şi ce părere aveţi despre tata?

Charles îşi aduse aminte de contrastul dintre atmosfera dezolantă care îl întâmpinase în Plaquemine şi prosperitatea şi calmul ce domneau în Vermilionville.

— Tatăl dumitale este un adevărat rege, spuse el cu toată sinceritatea.

În acel moment întreaga natură păru să îşi ţină răsuflarea. Charles fu luat prin surprindere când fata îşi

puse mâna subţire pe mâna lui. Avea o mână uşoară şi totuşi incredibil de puternică, feminină, dar totodată bătătorită de muncă şi de greutăţi.

— Nu am apucat să vă mulţumesc că aţi pornit în căutarea mea, spuse ea încet şi calm. Indiferent de motivul pentru care aţi făcut-o. Şi pentru că ne-aţi primit pe corabia dumneavoastră. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă nu…

Privind-o, Charles văzu în ochii ei, verzi ca vara şi adânci ca oceanele pe care le traversase, urmele unui trecut şi ale unor călătorii de neînchipuit; şi în acel moment ştiu fără nicio urmă de îndoială că, indiferent de ceea ce le rezerva viitorul sau de distanţa care îi va despărţi, vieţile lor erau unite. Pentru totdeauna.

CAPITOLUL 35

Cărarea era lată, fără de hârtoape şi surprinzător de pustie pentru această perioadă a anului. Andrew călărea alături de Charles, iar în faţa lor cele trei femei călătoreau confortabil într-o trăsură nou-nouţă condusă de Cyril. John Price îi însoţise până la ieşirea din sat, le urase cu căldură în glas drum bun – chiar şi lui Charles – şi îi asigurase că, deşi nu se simţea în stare să călătorească până la Halifax, nu au de ce să-şi facă griji, căci se va descurca de minune de unul singur.

Trăsura era o adevărată minunăţie. Cele două banchete pe arcuri confereau o stabilitate mai mare pasagerilor şi atenuau totodată hurducăturile, făcând călătoria mult mai plăcută. Fusese o surpriză din partea lui Charles, care, pentru a evita orice posibile obiecţii, mersese întins la târg şi, fără să sufle cuiva un cuvânt, cumpărase trăsura şi caii, şi apoi trăsese atelajul la poarta soţilor Harrow. Cele trei femei fuseseră atât de

entuziasmate de cât de modernă şi de confortabilă era noua trăsură, încât Andrew nu mai putu zice nimic.

Catherine umpluse căruţa cu lucrurile pe care voia să le ducă la casa din Halifax a lui Anne şi a lui Cyril. Acum urmau să vadă pentru prima dată noua casă a viitoarei mirese, şi Catherine nici nu se gândea să meargă cu mâna goală. Deasupra grămezii pregătite de ea se aflau cadourile de casă nouă făcute de Charles: două covoare ţesute manual şi trei cuverturi de catifea, alcătuite din petice roşii, aurii şi mov. După ce le văzuse atârnate pe balustrada unei verande din Georgetown, Charles îşi petrecuse două zile încercând s-o convingă pe cea care le cususe să i le vândă; şi întrucât femeia le făcuse pentru familia sa, preţul plătit pentru ele fusese exorbitant – de ajuns pentru a comanda o cuvertură din mătasea cea mai fină taman din Franţa. Chiar şi aşa, Charles era din cale afară de încântat de achiziţie. Cuverturile acestea, care străluceau acum în razele dimineţii ca nişte curcubeie, i se potriveau lui Anne mult mai bine decât unele de mătase.

Andrew îi spuse lui Charles cât de bucuros era să poată călări din nou, explicându-i că nu urca în şa decât foarte rar, atunci când călătorea în compania unor enoriaşi mai înstăriţi, care aveau mai mulţi cai. Charles nu-l anunţase încă oficial că atât caii cât şi trăsura cea nouă erau, de fapt, ale lui, de teamă ca acesta să nu refuze cumva cadourile atât de generoase.

Cele trei femei sporovăiau voioase, în ton cu păsărelele ce ţâşneau de colo colo prin pădure umplând aerul cu cântecul lor. Aveau atât de multe să îşi spună… Trebuia să recupereze tot timpul pierdut. Toţi anii aceia plini de dor în care fuseseră despărţite.

Singurul nor pe cerul înseninat al zilei consta în faptul că Nicole nu se arăta câtuşi de puţin interesată să discute despre posibilitatea de a se muta în Anglia. De

când avuseseră conversaţia aceea în grădină, în urmă cu trei zile, fata părea să îl evite pe Charles – cel puţin atât cât i-o permitea spaţiul restrâns al căsuţei părinţilor ei.

Tocmai atunci, Catherine îşi lăsă capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs ce răsună până în vârful copacilor.

— Nu am văzut-o niciodată atât de fericită, îi spuse Andrew fratelui său, zâmbindu-i lui Catherine. Am avut o viaţă frumoasă şi plină de bucurie, dar abia acum, când simt cât de încântător e s-o aud râzând, îmi dau seama cât de mult mi-a lipsit râsul acesta pe care-l credeam pierdut pentru totdeauna.

— Andrew, am să te rog să mă asculţi fără să mă contrazici, zise Charles, apucând oblâncul şeii. Am să las unui bancher din Halifax o sumă de bani pe numele tău.

Îşi ridică glasul înainte ca Andrew să apuce să protesteze.

— Nu mă întrerupe, frate!

Catherine privi îngrijorată înspre ei, dar Andrew îi făcu semn cu mâna că nu are motive de nelinişte.

— Spune ce ai de spus!

— În testamentul său, mama ţi-a lăsat ţie tot ce avea, continuă Charles cu vocea răguşită.

Andrew întoarse capul atât de repede, încât calul său necheză şi lovi pământul cu copitele din faţă. Bărbatul mângâie animalul pe grumaz pentru a-l linişti, după care spuse:

— Nu ştiam nimic despre asta.

— Nici eu n-am ştiut până la moartea tatii. El a spus că moştenirea ta a fost inclusă în banii pe care ţi i-a trimis mai demult, aşa că eu pot să consider chestiunea rezolvată, dacă aşa poftesc. Acestea au fost cuvintele sale şi eu, de bună seamă, atât am vrut să ştiu. Nu aveam de gând să îndrept nicio nedreptate făcută la adresa

persoanei tale.

I se pusese un nod în gât şi abia mai putea să vorbească.

— Charles, te asigur că nu este deloc nevoie să…

— Ascultă-mă până la capăt. Te implor! spuse Charles, după care trase adânc aer în piept. Nu mai eşti nici tu tânăr. Iar eu nu am să părăsesc acest continent înainte să ştiu că ai intrat în posesia banilor ce îţi aparţin de drept. Nu am să fac una ca asta, m-ai auzit?

— Nu e nevoie să strigi, frate. Sunt chiar aici, lângă tine.

— Nu vreau să aud nicio obiecţie din partea ta, continuă Charles pe un ton mai scăzut. Nu mai poţi să fii şi pielar, şi pastor. Nu la vârsta ta. Îmi dau seama că nu ai să accepţi banii mei. Aşa că primeşte, în schimb, ceea ce ţi se cuvine de drept, conform unui testament legal ce exprimă clar dorinţa mamei noastre.

Andrew întinse mâna şi apucă strâns braţul fratelui său.

— Accept. Accept din toată inima. Mulţumesc, frate dragă!

— Bine, dar…

Charles îşi scutură capul, nevenindu-i parcă să-şi creadă urechilor.

— Cum de până acum nici nu ai vrui să auzi vorbindu-se despre bani şi acum, dintr-odată, accepţi?!

— Deoarece până acum voiai să mă cumperi cu banii pe care mi-i ofereai. Să-mi cumperi acordul. Înainte nu îmi ofereai acei bani din toată inima, aşa cum o faci acum.

— Ai dreptate. Aşa este, recunoscu Charles, încuviinţând solemn din cap.

— Charles, aş dori să-ţi poţi da seama de transformarea pe care a început să o facă Dumnezeu în tine.

Charles ridică privirea spre fâşia albastră de cer ce se zărea printre vârfurile înalte ale copacilor.

— Adevărul este, frate, că acum nu simt decât lipsa de sfinţenie a sufletului meu…

— Chiar Domnul a spus că mai lesne ar trece o cămilă prin urechile acului, decât să intre un om bogat în împărăţia Cerului, răspunse Andrew. Şi cu toate acestea, tu eşti acum pe calea cea bună şi sufletul îţi urcă continuu spre adevăr şi dreptate.

Trăsura încetinise, şi acum toţi îi priveau şi-i ascultau cu atenţie.

— Asta doar pentru că furtunile, mlaştinile Louisianei şi greutăţile călătoriei pe uscat mi-au scos înainte deşertăciunea vieţii pe care o duceam, mărturisi Charles cu voce joasă.

Lui Nicole îi venea mai uşor să se ascundă în spatele rezervei sale obişnuite şi să urmărească de la o distanţă sigură forfota veselă din jurul ei.

Zilele petrecute în Halifax fuseseră pur şi simplu minunate. Charles rezervase pentru ei toate odăile de la ultimul etaj al celui mai luxos hotel din oraş. Nicole ştia că ea reprezentase motivul pentru care Andrew acceptase invitaţia fratelui său. El şi cu Catherine voiau ca ea să aibă prilejul de a vedea exact la ce se putea aştepta în Anglia, întrucât ceea ce se petrecea în timpul şederii lor aici era un bun exemplu al unora dintre beneficiile de care s-ar fi bucurat acolo. Toată crema societăţii din Halifax păru să se adune pentru a-şi prezenta respectele faţă de Charles, şi acesta trebuia să refuze zilnic nenumărate invitaţii făcute de comercianţi şi de demnitari deopotrivă.

Faţă de Guy Belleveau, Charles simţea crescând o apropiere asemănătoare cu cea faţă de fratele său Andrew. În ciuda faptului că aveau culturi diferite şi că naţiunile lor

fuseseră până nu demult inamice, cei doi se acceptaseră reciproc de la bun început, fără pic de rezervă. Drept dovadă a acestui fapt, atunci când Nicole îi mărturisise că îi vorbise lui Charles despre tezaurul acadienilor, unchiul său nu doar că nu se supărase, ci chiar acceptase mărturisirea ei şi ajutorul oferit de Charles ca pe un dar de la Dumnezeu. Cei doi bărbaţi au petrecut mult timp împreună, discutând despre situaţia de aici şi cea din Louisiana, iar în cele din urmă, Guy a acceptat caii şi trăsura pe care i le pusese la dispoziţie Charles şi a pornit spre Minas.

Într-una dintre după-amiezii, guvernatorul în persoană veni să le facă o vizită la hotel. Sosise însoţit de trei argaţi îmbrăcaţi în redingote cu margini de catifea, într-o trăsură plină de dichisuri ce-ţi luau ochii, trasă de patru armăsari impozanţi. Nicole văzuse nesiguranţa de pe chipul lui Andrew atunci când Charles făcuse prezentările şi îl invitase să şadă alături de guvernator. Tânăra observa de la distanţă familiaritatea cu care se învârtea Charles în cercurile celor puternici şi influenţi. Învăţase deja îndeajuns de bine limba engleză pentru a înţelege ceea ce se discuta. Era fascinată de lumea lui Charles. Era o senzaţie atât de nouă, încât nici nu ştia cu ce să o asemene. Ştia că ar fi fost foarte uşor să accepte propunerea lui Charles, să meargă cu el în Anglia şi să se bucure de faima şi averea ce o aşteptau acolo. Ar fi fost chiar foarte uşor.

Anne şi Catherine erau ocupate cu planificarea cununiei ce se apropia cu paşi repezi. Nicole era binevenită să li se alăture ori de câte ori dorea. Fata simţea dorinţa lui Catherine de a se apropia şi mai mult de ea şi îi înţelegea nesiguranţa şi durerea din suflet. Şi ea tânjea, la rândul ei, să-şi poată cunoaşte părinţii mai bine, deşi încă îi venea greu să se gândească în termenii aceştia la oricine

altcineva în afară de Louise şi Henri Robichaud. Era ca şi cum a spune „mamă” şi „tată” altor persoane ar fi fost o lipsă de respect faţă de oamenii care o crescuseră.

Cum să aleagă? Era cu neputinţă. Orice alegere însemna o pierdere. Acest rezultat final al oricărei hotărâri pe care ar fi luat-o făcea să-i fie foarte greu să se gândească la ce ar avea de câştigat. Ce să facă? Urmărea dintr-un colţ îndepărtat anturajul lui Charles, format din oameni puternici şi privilegiaţi de soartă, ascunsă de privirile celorlalţi de draperiile grele ale ferestrelor înalte de pe holul hotelului. Da, oare ce ar fi trebuit să facă?

În minte îi apăru chipul zâmbitor al pastorului îndesat şi bărbos – acel străin de la seminarul din Boston, ce se transformase atât de repede într-un prieten – şi i se păru că aude vocea lui blândă, spunându-i simplu „*Fă alegerea corectă de la bun început*”. Da, aşa este. Dacă faci alegerea corectă de la bun început, toate celelalte devin clare ca lumina zilei.

Închise ochii şi, în cel mai fastuos mediu pe care îl văzuse vreodată, înconjurată de forfotă şi de servitori ce erau gata să sară la primul ei semn, începu să se roage. „Facă-se voia Ta, Doamne. Vreau să mă supun vrerii Tale. Te rog, Doamne, să îmi arăţi ce să fac. Nu ştiu pe ce cale să o iau. Orice hotărâre pare a fi corectă şi în acelaşi timp greşită. Ce vrei să fac?”

Când îşi ridică ochii, o descoperi pe Catherine stând în faţa ei şi privind-o surâzătoare.

— Te deranjez? o întrebă ea.

— Nicidecum. Ia loc, te rog! spuse Nicole, arătând spre scaunul de lângă ea. Mă rugam, adăugă ea încet.

— O, cât mă bucur să aud asta! exclamă Catherine.

Nicole nu putu să răspundă zâmbetului ei cald. Nu putea fi falsă într-un asemenea moment.

— Nu ştiu ce să fac, murmură ea cu tristeţe în glas.

— Nicole, în multe dintre clipele cele mai importante din viaţa mea am fost şi eu năpădită de întrebări fără de răspuns şi din cauza aceasta nu am putut să mă bucur deplin de ele, spuse Catherine, aplecându-se spre ea.

— Poţi să îmi spui Elspeth, dacă vrei. Nu mă supăr. Chiar nu mă supăr.

— Elspeth, murmură Catherine, şi buzele începură să îi tremure uşor. Nu. Andrew şi cu mine am discutat despre asta şi am ajuns la concluzia că trebuie să îţi spunem în continuare Nicole. Deşi în sufletul meu tu ai să rămâi mereu micuţa mea Elspeth, tu eşti totodată încântătoarea Nicole, crescută de Henri şi Louise Robichaud. Din respect pentru ei, eu am să-ţi spun în continuare Nicole.

Fata o privi îndelung. Cum putea să se simtă atât de apropiată de această femeie pe care nici măcar nu o cunoştea? Cum de îi venea să izbucnească în lacrimi ori de câte ori o avea alături?

— Mulţumesc, bâigui ea.

Catherine vru să o ia de mână, dar se opri şovăitoare şi apoi îşi lăsă mâna să cadă înapoi în poală.

— Noi două am mai vorbit despre trecutul nostru. Despre asemănările şi, mai cu seamă, despre deosebirile dintre vieţile noastre. Deşi au fost momente în care eram sigură că am să mă sting de dorul tău, trebuie să recunosc că viaţa a fost bună cu mine. Am fost binecuvântată cu atâtea momente de bucurie, încât uneori mă trezesc în toiul nopţii, întrebându-mă dacă pe unele dintre ele nu le-am lăsat cumva să-mi scape printre degete. Dacă am fost îndeajuns de recunoscătoare pentru tot ce mi s-a dat. Dacă nu cumva am tratat cu indiferenţă unele din acele clipe…

Spunând acestea, Catherine deschidea larg poarta sufletului său. Nicole nu ştia de ce îi venea atât de tare să plângă. Dar nu, nu avea să lase lacrimile să stea în calea acestei clipe de sinceritate.

Catherine continuă, fără a părea să-şi dea seama de efectul pe care îl avuseseră cuvintele sale asupra fetei.

— Dacă ar fi fost alegerea mea, ştiu că aş fi refuzat multe dintre binecuvântările ce s-au revărsat asupră-mi. Pentru a înţelege pe deplin cât mi s-a dăruit, trebuie mai întâi să încetez să compar ceea ce a fost cu ceea ce ar fi putut să fie. Trebuie să accept faptul că Dumnezeu este Păstorul meu, să urmez calea pe care îmi călăuzeşte El paşii şi să primesc darurile ce mi se fac în orişice împrejurare a vieţii.

Gâtuită de emoţie, Nicole nu putu decât să aprobe din cap. Totuşi, tristeţea era întipărită atât de adânc pe chipul lui Catherine şi aceasta părea atât de absorbită de propriile sale gânduri, încât fata se îndoia că era conştientă de faptul că vorbele ei o impresionaseră până la lacrimi.

Urmă un moment lung de tăcere, în care se auzi doar zarva şi forfota de pe coridorul hotelului. În cele din urmă, Catherine rupse tăcerea.

— Asta înseamnă totodată că trebuie să accept voia Lui şi în ceea ce îi priveşte pe cei dragi mie, zise ea abia şoptit.

Nicole vru să spună că nu e aşa, vru să găsească nişte cuvinte care să poată alina suferinţa evidentă a lui Catherine, dar nu putu să scoată niciun sunet.

— Ceea ce încerc să spun, draga mea, continuă Catherine, cu privirea aţintită în poală, este că, dacă tu consideri că este menirea ta să te întorci în Anglia împreună cu Charles, să ştii că ai binecuvântarea mea.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu o voce tremurândă şi pe obrazul femeii se prelinse, neobservată, o lacrimă.

— Să ştii că, oriunde te-ai afla, eu am să te păstrez mereu în inima mea şi nu am să încetez niciodată să mă

rog pentru tine, adăugă ea cu vocea din ce în ce mai nesigură.

Nicole închise ochii, căutând disperată un răspuns pe care ştia că nu îl poate găsi singură. În sufletul ei se înălţă un strigăt de deznădejde, ce i se păru că ar putea zgudui cerul şi pământul. „*Spune-mi ce să fac*”.

Guy şi fiii săi se întorseseră din Minas, aducând cu ei vestea bună că găsiseră comoara ascunsă pe deal cu ani în urmă; şi însoţiţi de Catherine, Emilie, Anne, Nicole, Charles şi Andrew se duseră direct la bancă.

Charles ridică unul dintre saci, îl şterse de pământ cât putu el de bine, apoi îl săltă în braţe şi, urmat de Guy, care căra celălalt sac, traversă sala principală a băncii şi urcă scările până la biroul directorului. Pentru că pânza putrezise şi cusăturile cedaseră, sacii nu putuseră fi prinşi decât de dedesubt, iar Charles nu-şi dăduse seama că se murdărise din cap până în picioare decât atunci când, văzându-i că leapădă sacii aceia mizerabili pe masa lustruită a bancherului, servitorul acestuia protestase oripilat.

Bancherul îi făcu semn servitorului să iasă şi tăie cu grijă cusăturile sacilor cu ajutorul unui cuţitaş pentru desfăcut scrisori, însoţitorii lui Charles şi ai lui Guy, ce se îngrămădiseră cu toţii în birou, îşi întinseră curioşi gâturile să vadă ce se ascundea înăuntru.

Cei trei bărbaţi împărţiră conţinutul sacilor în două grămezi. Grămada mai voluminoasă era alcătuită în mare parte din obiecte placate cu argint, iar cealaltă conţinea monede de diferite valori şi origini – ludovici de aur, lire sterline, ducaţi şi chiar pesos proveniţi din majoritatea coloniilor sudice. Unchiul lui Nicole aranja monedele, murmurând extaziat. Urmărindu-l, Charles se gândi că probabil acesta nu mai văzuse în viaţa lui atâta bănet la un

loc.

— Prietene, îi spuse el lui Guy, rostind rar şi atent cuvintele în limba franceză, pentru ca şi bancherul să înţeleagă ce zice, sunt bucuros să te anunţ că avem în faţă o avere considerabilă.

Se opri şi privi din nou spre grămada de bani.

— Nu sunt absolut sigur, dar aş zice că doar monedele de aici valorează cel puţin două sute de lire de aur, continuă el, după care luă un pumn de monede şi le puse în palmele bancherului uluit. V-aş sfătui să împachetaţi obiectele de valoare şi să le trimiteţi celor din

Vermilionville, pentru ca aceştia să le poată păstra ca parte a moştenirii lor culturale. Sunteţi de acord, domnule bancher?

— D-d-desigur, bâigui bancherul într-o franceză stricată.

— După care vă rog să le cereţi oamenilor dumneavoastră să numere aceşti bani şi să emită numaidecât un cec, continuă Charles. I-am promis lui Henri că îl voi ajuta, aşa că, la valoarea banilor de aici, se va adăuga şi suma oferită de mine.

— Când i-aţi făcut lui Henri această promisiune, în sieur? întrebă Guy uimit.

— Este o poveste lungă, pe care am să v-o spun cu altă ocazie, răspunse Charles şi o privi pe Nicole cu o intensitate ce adânci şi mai mult tumultul din inima şi din mintea fetei, după care se întoarse din nou spre bancher. Emiteţi un cec în valoare de o mie de lire sterline pentru Henri Robichaud şi unul în valoare de cincizeci de lire pentru Guy Belleveau.

Văzând că întregii adunări i se taie respiraţia, Charles se grăbi să adauge:

— Vă rog foarte mult să acceptaţi acest cadou, în sieur. Sunt sigur că Henri ar fi de acord ca o parte din

banii clanului să vă rămână dumneavoastră, pentru a vă ajuta să o luaţi de la capăt aici, în Acadia.

Guy îi mulţumi, bâlbâindu-se din cauza emoţiei şi a uimirii.

— Şi acum, trebuie să fac un anunţ, continuă Charles în limba engleză.

Atenţia tuturor celor aflaţi în încăpere se îndreptă asupra lui. Charles traversă biroul şi se opri între Catherine şi Anne.

— Am hotărât să mă îmbarc pe o corabie rapidă despre care am aflat că va porni în curând spre Anglia, spuse el privind spre Anne.

— Chiar trebuie să pleci atât de repede? îl întrebă Andrew cu o voce plină de regret.

— Da, trebuie, răspunse Charles, adânc mişcat de afecţiunea fratelui său. A trecut prea mult timp de când sunt plecat.

— Când pleci?…

— Peste trei zile.

În birou se stârni un murmur de protest, dar Charles continuă totuşi, adresându-i-se lui Anne.

— Draga mea, îmi pare extrem de rău că nu am să pot fi prezent la nunta ta; dar m-am tot gândit şi cred că am găsit cadoul perfect pentru acest prilej.

— Bine, dar mi-ai dăruit deja nişte cadouri de-a dreptul încântătoare. Covoarele şi cuverturile… Nu mai trebuie să îmi faci niciun alt cadou…

— O, ba da! exclamă el şi aşteptă până când Catherine traduse cuvintele sale pentru cei care nu vorbeau limba engleză. Contractul pe care l-am încheiat pentru vasul căpitanului Dillon este valabil până la sfârşitul sezonului navigabil şi, întrucât eu mă întorc cu alt vas în Anglia şi nu voi mai avea nevoie de el, aş dori să-i dau ordin căpitanului să purceadă fără de întârziere spre

sud.

Anne îşi duse mâinile la gură pentru a-şi înăbuşi geamătul. Catherine gemu şi ea şi, după ce traduse cuvintele lui Charles, la fel făcu şi Nicole.

— Am să îi invit pe Henri şi pe Louise să vină până aici cu corabia, continuă Charles. Vor fi nevoiţi să-şi petreacă iarna cu voi; dar am să fac aranjamentele necesare pentru ca ei să se poată întoarce în Vermilionville, dacă doresc să o facă, nu mai târziu de începutul primăverii.

Anne nu spuse nimic. Nici nu era nevoie să o facă. Recunoştinţa ce i se citea în ochi valora mai mult decât o mie de mulţumiri.

CAPITOLUL 36

În seara aceea au sărbătorit printr-o petrecere răsunătoare, organizată în noua casă a viitorilor însurăţei. Mesele au fost aduse din biroul lui Cyril, băncile, din sala de aşteptare a cabinetului, iar farfuriile şi tacâmurile de argint au fost împrumutate de la hotel. Lumea a râs ascultând traducerile făcute pe jumătate – pentru că niciuna nu ajungea să fie vreodată dusă până la capăt – şi s-a delectat privindu-i pe copilaşii lui Guy jucându-se de-a călăreţii. Cu o adâncă împăcare şi mulţumire în suflet, Charles a râs şi a discutat cu toată lumea – cu familia sa şi cu noii lui prieteni. Existenţa acestor oameni în viaţa lui era un adevărat dar ceresc, nu doar pentru acea seară, ci pentru toate despărţirile ce aveau să vină.

Ca parte a acestui dar, în acea noapte, pe drumul de întoarcere la hotel, Nicole hotărî să-i meargă alături.

— E clar că, dacă sosesc părinţii mei, va trebui să rămân aici, spuse ea când ajunseră la o depărtare de câţiva paşi de restul grupului.

— Am avut impresia că înclinai spre această hotărâre cu mult înainte de a afla asta, răspunse Charles încet.

Trecură pe lângă o fereastră luminată şi lumina lumânării se răsfrânse pe chipul lui Nicole, dându-i un aer plin de căldură.

— Cred că nu ţi-a fost uşor, murmură fata.

— Adevărul este că rar mi s-a întâmplat să fiu atât de sigur că am făcut alegerea corectă, mărturisi Charles.

Se lăsă o tăcere la fel de plăcută ca briza nopţii. După ce mai făcură câţiva paşi, Nicole întrebă:

— Pot să te iau de braţ, unchiule Charles?

— Aş fi onorat să o faci.

Fata îşi strecură braţul sub al lui, după care spuse:

— Înainte să spui că trimiţi corabia după părinţii mei, nu ştiam ce să fac. Nu vedeam decât ceea ce aveam de pierdut. Orice alegere părea să fie greşită.

— Să înţeleg că ai fi fost tentată să accepţi propunerea mea?

— Foarte tentată, răspunse fata şi, deşi era o noapte călduţă, Charles o simţi tremurând din tot corpul. E de speriat cât de tentată eram să accept.

— Poate că… Este posibil să le faci pe amândouă.

— C-c-ce vrei să spui cu asta?

— Poţi să rămâi aici şi să petreci iarna cu cele două familii ale tale, începu el precaut, iar la primăvară poţi să vii la mine, în Anglia.

Nu îndrăzni să se uite la ea, de teamă că sărise calul.

— Am să mă gândesc, răspunse ea într-un târziu. Şi am să mă rog pentru călăuzire.

Răspunsul veni ca o binecuvântare pentru Charles. Acum era sigur că procedase corect.

— Nu îţi cer nimic mai mult, răspunse el.

Nicole şedea lângă cămin, ascultând sfârâitul

liniştitor al focului, sorbind cidru fierbinte dintr-o cană voluminoasă şi lăsând căldura să-i umple trupul şi sufletul. Anne ieşise la o plimbare cu logodnicul ei. Tânăra hotărâse să-şi amâne nunta. Vor aştepta să sosească Henri şi Louise, indiferent cât de mult avea să dureze călătoria acestora până aici. Ştiind cât de important este pentru Anne să îi aibă alături, Cyril nu protestase împotriva acestei hotărâri, ci doar îi spusese viitoarei sale mirese, cu o figură din cale afară de gravă, că, dacă

Domnul îi ascultă ruga, aceasta urma să fie cea mai rapidă călătorie pe ocean din toate timpurile.

Ce minunat trebuie să fie să-ţi aştepţi ziua nunţii, se gândi Nicole. Dacă s-ar fi învoit să se mărite cu Jean Dupree? Abia acum înţelegea cu adevărat ce greşeală îngrozitoare ar fi făcut. Doar Dumnezeu a salvat-o, şi asta, într-o vreme când ea nici măcar nu îl cunoştea cu adevărat.

Andrew dădu să intre în sufrageria apartamentului lor de la hotel, dar rămase în cadrul uşii, privind-o în tăcere. În cele din urmă o rugă pe Catherine să o întrebe dacă este obosită.

Nicole duse mâna la gură pentru a-şi ascunde un căscat. Era straniu. Trupul îi era ostenit şi o îndemna parcă să se ducă la culcare, dar se simţea în acelaşi timp revigorată. Poate datorită faptului că tortura sufletească luase sfârşit. Deoarece încetase să mai încerce să înţeleagă totul de una singură.

— Da, sunt obosită. Dar mama trebuie să fie şi mai ostenită decât mine.

— Într-adevăr, trebuie să recunosc că sunt extenuată, mărturisi Catherine.

Femeia stătea de cealaltă parte a căminului, dar căldura din ochii ei era clar că nu reflecta doar scânteierea cărbunilor din vatră.

— Nu atât din cauza călătoriei, cât a noianului de emoţii pe care le-am încercat de când am ajuns aici. S-au întâmplat atât de multe lucruri în acest răstimp scurt! A fost un du-te-vino continuu.

Catherine se opri şi îi traduse lui Andrew cele spuse.

— Nădăjduiesc ca acum, la întoarcere, Charles să nu mai aibă parte de peripeţiile pe care le-a avut pe drum încoace, spuse acesta, după care se opri, şovăind. Am putea să te întrebăm dacă ai luat o hotărâre? întrebă el în cele din urmă cu nespusă blândeţe.

Nicole îşi coborî ochii, fixând cu privirea cana pe care o ţinea în mână.

— Te gândeşti să accepţi oferta lui Charles? întrebă Catherine încet.

Nicole o privi îndelung.

— Da, recunoscu ea într-un târziu.

Da, voia să accepte. Asta, de bună seamă, doar dacă Dumnezeu nu hotăra altfel.

— Dar nu plec decât la primăvară. Vreau să fiu aici să-i întâmpin pe Louise şi pe Henri şi să iau parte şi la nunta lui Anne.

Catherine îşi coborî privirea, dar nu lăsă să se vadă niciun pic din durerea pe care o simţea în suflet. În sinea sa, Nicole îi mulţumi lui Dumnezeu că mama ei primise vestea fără a protesta şi fără a vărsa lacrimi amare. Poate că ea ştia de mult că era posibil să se întâmple aşa.

— Este o hotărâre rezonabilă, spuse Andrew. Cu câteva luni în urmă, m-aş fi opus cu vehemenţă, dar acum… Dată fiind transformarea unchiului tău, nu mai am nicio teamă.

Catherine aprobă din cap.

— Tată, ai luat vreodată în considerare posibilitatea de a te întoarce în Anglia? întrebă brusc Nicole. Sunt sigură că moşia este destul de încăpătoare pentru două

persoane şi că acum unchiul Charles ar fi mai mult decât încântat să o împartă cu voi. Ai putea fi pastor acolo, dacă ai vrea, şi…

Andrew îi făcu semn să se oprească.

— Dumnezeu mi-a călăuzit paşii aici, în colonii, zise el simplu. Dacă va dori vreodată să mă duc altundeva, sunt sigur că îmi va da de ştire.

Catherine zâmbi uşor, răsuflând oarecum uşurată. Nicole ştia că mama sa avea rădăcini adânci în acest ţinut.

— Accept bucuros moştenirea oferită de Charles. Banii aceştia vor face viaţa mult mai uşoară pentru mama ta, continuă Andrew. Şi trebuie să recunosc că nu îmi va lipsi munca de pielar. Mai ales în toiul iernii. Iar acum, că avem un cizmar în Georgetown, munca mea nici nu mai este necesară.

— Am să mă rog în continuare pentru un răspuns, spuse Nicole. După cum am mai spus, încă nu i-am dat un răspuns ferm unchiului Charles.

— Ne vom ruga cu toţii, o asigură Andrew, îndreptându-şi spatele. Cred că putem să începem chiar acum, adăugă el, după care traversă încăperea, îngenunche între ele pe podea şi le luă pe amândouă de mână.

Privind chipurile părinţilor săi, Nicole se simţi cuprinsă de o linişte nemaipomenită. Nu ştia ce îi rezervă viitorul, dar un lucru era sigur: ajutată fiind de rugăciunile a doua mame şi a doi taţi, era cu neputinţă ca Dumnezeu să nu-i arate calea.

CAPITOLUL 37

În dimineaţa îmbarcării, văzduhul era acoperit de nori ondulaţi şi dinspre uscat bătea un vânt puternic, ca şi cum cerul şi pământul şi-ar fi dat mâna să umfle pânzele

corăbiei, pentru ca aceasta să ajungă cât mai grabnic la destinaţie. Charles stătea pe chei, înconjurat de familia sa. Deşi în urmă cu doar o jumătate de an nici măcar nu îi cunoştea pe aceşti oameni, acum ei aveau un loc extraordinar de important în inima sa.

Andrew stătea în faţa lui. Vântul îi răvăşea şuviţele cărunte ce i se iveau de sub pălărie. Cu privirea aţintită asupra firelor argintii din părul fratelui său, Charles simţi că i se strânge inima la gândul că în viitor ar putea urma alte despărţiri, care să nu fie doar vremelnice, ca aceasta.

— Andrew, nu ştiu dacă am tăria să-mi iau rămas-bun, mărturisi el. Catherine trecu pe lângă soţul ei şi îl îmbrăţişă pe Charles cu căldură.

— Cine ar fi crezut că acest moment are să-mi frângă inima? întrebă ea.

Charles îşi încleştă fălcile în încercarea de a ţine piept durerii despărţirii.

— Frate, ajută-mă! îl imploră el pe Andrew, privind peste capul lui Catherine.

— Oricât de greu ne-ar veni în această clipă, începu Andrew, oftând din greu, trebuie să ne amintim că nicio despărţire nu este definitivă în familia lui Dumnezeu.

Cuvintele fratelui său fură îndeajuns pentru a ridica greutatea ce apăsa pieptul lui Charles şi, respirând adânc, pentru prima oară în acea zi, o îmbrăţişă şi el strâns pe Catherine.

— Are să-mi fie dor de tine, soră dragă, spuse el când Catherine făcu un pas în spate.

Andrew le făcu semn celor două tinere să se apropie şi se strânseră cu toţii în jurul lui Charles. Vântul şuiera, valurile se spărgeau cu zgomot de pieptul de piatră al cheiului, iar deasupra lor, pescăruşii coborau şi urcau în zbor. Charles îşi coborî capul împreună cu ceilalţi şi ascultă cum Andrew îl roagă pe Dumnezeu să îi

binecuvânteze fratelui său călătoria şi să îl ajute să ajungă cu bine la destinaţie. Când Andrew se opri, Charles dădu glas propriei sale rugi. Prima rugăciune pe care o rostea cu voce tare. „Tată, acum înţeleg mai bine ca niciodată cât sunt de slab şi cât sunt de nevolnic. Te rog să îi ocroteşti pe ai mei, Te rog să mă binecuvântezi şi pe mine. Indiferent de ceea ce mă aşteaptă în viitor, Te rog arată-mi calea, Doamne, şi lasă-mă să te slujesc”.

Îmbrăţişările şi cuvintele de rămas-bun se înmulţiră şi nu păreau să se mai sfârşească. Nicole îl îmbrăţişă fără să spună niciun cuvânt, dar tăcerea el fu de ajuns pentru Charles. „*Fă*, *Doamne*, *aşa cum crezi Tu că este mai bine*”, se rugă el în sinea lui, eliberând-o din îmbrăţişare.

În timp ce se strângeau în braţe, cu inimile bătând la unison, Charles avu impresia că şi Andrew, la fel ca el, încearcă să amâne cât mai mult clipa despărţirii. Să oprească puţin timpul în loc.

În cele din urmă, nu avu încotro şi urcă în luntrea ce-l aştepta la debarcader. Rămase în picioare în mijlocul bărcii tot drumul până la corabie. De pe ţărm, membrii familiei lui Andrew îi făceau semn cu mâna şi au continuat să îi ureze drum bun până când strigătele lor au fost acoperite de ţipetele pescăruşilor. Ultimele cuvinte pe care le putu auzi clar au fost cele ale mult iubitului său frate. Cuvintele purtate de vânt în înălţimi păreau, ajunse până la el, rostite de o voce cerească.

— Mergi cu Dumnezeu!

Două surori, o singură moştenire…

Fiind singura rudă în viaţă a lordului Charles Harrow, Nicole călătoreşte din Noua Scoţie în Anglia, pentru a-şi prelua rolul de moştenitoare. Era pe vremea când începea Războiul de Independenţă. Năpădită de un dor adânc de casă, Nicole o roagă pe sora ei, Anne, să o însoţească în Anglia, iar aceasta acceptă să i se alăture,

împreună cu micuţul ei fiu, la moşia Harrow. Însă, pe fondul războiului ce se purta între Anglia şi coloniile americane, un secret tragic ameninţă să iasă la iveală şi să le despartă pe aceste două surori pentru totdeauna.

Alte cărţi apărute la editura Casa Cărţii:

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Căminul mult visat, de Lynn Austin
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Zei şi regi (vol. 1)
Cântecul izbăvirii (vol. 2)
Tăria braţului Său (voi. 3)
Credinţa părinţilor mei (voi. 4)
Printre zei (voi. 5)
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer
Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke

(3 volume)

Soţia centurionului, vol. 1

Flacăra ascunsă, vol. 2

Drumul spre Damasc, vol. 3

Fiicele Evei, de Lynn Austin

Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)

Lumina din întuneric, vol. 1

Stâlpul de foc, vol. 2

O lumină pe cărarea mea, vol. 3

Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz

Seria învăluiţi de iubire, de Janette Oke (8 volume)

Locul femeii, de Lynn Austin

Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)

Niciun loc unde să plângi, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer

Omul ceresc – Remarcabila poveste a vieţii fratelui Yun din China, Fratele Yun şi Paul Hattaway

Perechea potrivită, de Lynn Austin

Colecţia Raftul clasic:

Ben-Hur, de Lewis Wallace.

Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas

Cetatea blestemată, de John R. Carling

Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe

Quo *vadis*, de Henryk Sienkiewicz

Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin

Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin

În curs de apariţie:

Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (volumele 3 – 5)

Scorpionul roşu, de Rami Kivisalo şi Marko Joensuu